

КАРЪН ХОУКИНС ШОТЛАНДСКА СТИХИЯ

Част 2 от „Проклятието на Маклийн“

Превод от английски: Fantastique, 2011

chitanka.info

— Аз съм свободна жена, Грегор — заяви Вениша. — Не можеш да ми нареждаш; нищо не може да ми попречи. Ако реша, че нещо трябва да се направи, ще го направя.

Гръм се разнесе над тях, разлюлявайки силно пода. Грегор се наведе към Вениша като почти допря нос до нейния.

— Слушай, Вениша, изминах твърде дълъг път през този проклет сняг, само за да спася скъпоценната ти кожа, така че няма да позволя на теб или на някой друг да ми попречи. Разбра ли ме?

Устните ѝ потрепераха колебливо, кожата ѝ се покри с нежна руменина. На мъждукащата светлина от камината Грегор забеляза влажната ѝ долна устна да проблясва и нещо в него се скъса. Гневът му изчезна, заменен от ново, горещо чувство, което разпали кръвта му. Искеше да я вземе в обятията си, да я притисне силно и да я целува докато дъхът ѝ секне.

Стисна зъби, опитвайки се да прогони мъчителната фантазия. Та това бе Вениша, най-добрия му приятел. Жени като нея не флиртуваха, те се влюбваха и се омъжваха. Това беше факт. Тя не би се задоволила с нищо по-малко, а за мъж като Грегор нямаше място до нея.

ГЛАВА 1

„Да, аз вярвам в проклятието на МакЛийн; ако бяхте видели ослепителните светкавици и оглушителните гръмотевици над Замъка на МакЛийн в ясна лятна утрин като мен и вие щяхте да повярвате.“

Старицата Нора от езерото Лох Ломонд към трите си невръстни внучки в една мразовита нощ.

— Ох! Бентли, къде си?

Викът отекна в утринния въздух, извисявайки се над шума от коне и карети, които започваха да сноват из Мейфеър, най-модерния лондонски квартал.

Изумен, Грегор МакЛийн отстъпи от резбованата врата на къщата на Оливие и погледна нагоре към отворения прозорец на третия етаж.

Беше твърде рано за драми. Всъщност твърде рано за повечето хора. Обаче в дома на Оливие драмите бяха ежедневие.

Оливие бяха глуповати, прекалено емоционални и бързо даваха воля на чувствата си. Нищо не би могло да го накара да дойде тук, ако не беше единствената им дъщеря Вениша. Тя бе спокойна и разумна, и рядко губеше самоконтрол, стараейки се да не следва печалния пример на родителите си. Всъщност, през годините на приятелството им, Грегор ѝ бе открил само един недостатък — имаше неприятната склонност да се бърка прекалено много в живота на другите.

— Бентли... — гласът на мистър Оливие прокъртя още по-силно извисявайки се до рев.

Грегор почука отново. Колкото по-бързо вземеше Вениша за сутрешната езда, толкова по-бързо щеше да се отдалечи от назряващата тук лудост.

Вратата се отвори широко и, обикновено спокойния иконом, облекчено въздъхна.

— Милорд, приятно ми е да ви видя. Каква ужасна сутрин, не можете да си представите...

Грегор мина покрай разстроения иконом. В дома на Оливие, дребни неща като напускането на готвача или изгубена гривна, прерастваха в сцени достойни за театъра, с присъщите бурни и безсмислени тиради, спорове и плач. От дълго натрупан опит знаеше, че единствения начин да се справи с тези ситуации бе да не им обръща внимание.

— Дойдох да взема мис Оливие за сутрешната езда. Надявам се, че е готова?

Над него се чу силен трясък, който разклати кристалния полилей.

Грегор се заизкачва по стълбището, преди да попита намръщено:

— Мис Вениша в стаята за закуска ли ме чака? Тя трябва да побърза, за да стигнем в парка преди алеите да се задръстят от коне.

Бентли сбърчи чело.

— Но, сър, мис Оливие не е...

Силен трясък се чу от горе, последван от яростен вик.

— Бентли! Нареди да подготвят каретата.

Грегор изгледа твърдо Бентли.

— Какво искаше да кажеш за мис Оливие.

Бентли го погледна разтревожено.

— Изчезнала е, сър, и не знаем къде да я търсим.

— Какво?

Думата увисна във въздуха.

Бентли закърши ръце.

— Да, милорд, очевидно е напуснала къщата рано тази сутрин и никой не знае къде е отишла. — Икономът погледна предпазливо към стълбището и добави шепнешком. — Тя беше оставила бележка за лорд Оливие и той е силно обезпокоен откакто я прочете.

— Знаеш ли какво пише в нея?

Бентли поклати глава със съжаление.

Колко странно. Това въобще не бе типично за Вениша.

Горе се затръшна врата. Мистър Оливие се появи на площадката и се затича надолу по стълбите. Въпреки че обикновено беше много елегантен, сега той беше по дълга нощна бяла роба, халата му се вееше след него, краката му бяха боси, а върху бялата му разрошена коса едва се крепеше островърха нощна шапка.

— Бентли! — Оливие размахваше измачкана хартия в ръката си. — Не ме ли чу? Ти трябва... Вениша не... тя може да е... О, не! — гласът му заглъхна, той се отпусна на най-долното стъпало и се хвана за главата. — Какво ще правя? Какво ще правя?

Грегор го наблюдаваше равнодушно. Веднъж бащата на Вениша беше останал в леглото цяла седмица след като изгуби скъпоценния си пудел, убеден, че кучето е отвлечено за откуп. Разбира се, то се появи седмица по-късно — неугледно, но щастливо, след като си беше прекарало романтично с един любвеобилен трикрак пес. В резултат се появиха грозни палета, както се и очакваше.

Майката на Вениша беше скроена по съвсем същия начин, уволняваше прислужниците без причина; заявяваше, че умира винаги, когато имаше главоболие; изпадеше в отчаяние, ако някой от познатите им случайно я пренебрегнеше и разиграваше трагедии дори за най-малката дреболия.

Грегор беше загубил броя на сцените, на които бе ставал свидетел и вече не му правеха впечатление. Защо да си хаби нервите излишно? Нещата винаги се оправяха от само себе си, без ничия помощ.

Въпреки жалките ридания на мистър Оливие, Грегор не смяташе, че Вениша е в някаква опасност.

Най-вероятно беше забравила за уговорката им и беше излязла на разходка, а след като се прибереше, щеше му изпрати съобщение и всичко щеше да е наред.

Каквато и да бе истината, Грегор реши, че е време да се измъкне.

— Мистър Оливие, ще трябва да се сбогувам. Очевидно се нуждаете да останете сам с нещастieto си, така че аз...

— Не! — бащата на Вениша протегна умолително ръка. — Мистър МакЛийн! Умолявам ви — заради Вениша — не заради себе си. Тя... — Той спря, сякаш думите заседнаха на гърлото му, а очите

му отчаяно се взираха в Грегор. — Моля ви — каза по-възрастният мъж. — Моля ви помогнете ми да я намерим.

Нещо в лицето на Оливие смрази сърцето на Грегор. В погледа му имаше истинска тревога.

Изведнъж обзет от студ и горещина едновременно Грегор рязко попита:

— Какво се случи?

— Тя... тя... — Оливие пак се хвана за главата и ридание се разнесе из фоайето.

Грегор стисна ръце в юмруци. Навън неочаквано отекна гръмотевица; внезапен вятър силно разклати прозорците. Той тръгна към стълбището, а стъпките му отекнаха силно по мраморния под, докато спря пред възрастния мъж.

— Оливие, какво за Вениша?

Мистър Оливие вдигна глава.

— Няма я МакЛийн! Отвлечена е! И всичко е заради мен!

Изречението изпълни въздуха с осезаем страх. Вятърът се изви отново — още по-силен и студен, като свиреше през затворените врати и те усетиха в краката си течение, което набра краищата на нощната роба на мистър Оливие.

— Как може вие да сте виновен?

Устните на Оливие потрепериха.

— Защото той... той... ми каза, че иска да избяга с Вениша и аз... аз... го окуражих, мислейки, че тя ще сметне това за романтично. Никога не съм мислил, че ще го направи без нейно съгласие. Аз мислех...

— Как е името му? — попита Грегор, стискайки зъби до болка.

— Рейвънскрофт.

Грегор си спомни млад мъж със слабовата брадичка и превзети маниери.

— И вие му помагахте? И го окуражавяхте?

Лицето на Оливие стана тъмночервено...

— Той изглеждаше истински привлечен от нея, а и тя беше учтива с него.

— Тя е учтива с всички. — Погледът му спря върху бележката в ръката на Оливие. — Това от Вениша ли е?

С плувнали в сълзи очи, Оливие му подаде бележката.

Грегор я прегледа.

Гласът на Оливие потрепери.

— Трябва да разберете МакЛийн. Лорд Рейвънскрофт искаше да се ожени за нея, но тя е толкова срамежлива...

Грегор смачка бележката между пръстите си.

— По дяволите!

Бележката беше изписана с характерния за Вениша изпъстрен със завъртулки почерк.

Пишеше само, че придружена от Рейвънскрофт, ще посети майка си в Стърлинг, както тя я е помолила. Глупакът трябва да ѝ е казал, че майка ѝ е болна.

Мистър Оливие потърка очи с трепереща ръка.

— Не мога да повярвам, че е способен да направи такова нещо. Мислех, че е фин...

Но Грегор вече се бе обърнал кръгом и крачеше към вратата.

— МакЛийн! — Оливие скочи и последва Грегор до прага, дори не забелязвайки, че само преди час времето беше пролетно и ясно, а сега студен вятър духаше яростно и отнесе нощната му шапка надолу по улицата. — МакЛийн, къде отивате?

— Да намеря дъщеря ви. — Грегор пое юздите на коня си от чакащия лакей и скочи на седлото.

— Но как? Дори не знаете откъде да започнете!

— Чувал съм, че Рейвънскрофт имат къща на Сейнт Джеймс Стрийт. Ще започна от там.

— А когато ги намерите, какво ще правите?

— Каквото трябва, по дяволите — каза Грегор с мрачно лице. — През това време вие ще ме чакате тук и ще си държите устата затворена. Никой не бива да узнае, че Вениша я няма.

— Но...

— Затворена, Оливие! Това трябва да запълни времето ви, докато се върна. — И без да чака отговор, МакЛийн обърна коня и препусна.

Оливие скръсти ръце срещу силния вятър, наблюдавайки бързо изчезващата фигура.

— Какво да правя? — прошепна той и очите му отново се напълниха със сълзи. — Вениша, милото ми момиче, къде си?

В една наета карета, движеща се бързо по дълбоко набраздения път няколко мили по-далеч, Лорд Рейвънскрофт притискаше ранената си ръка до гърдите.

— Вие ме порязахте. Кървя като заклано прасе.

— Не преувеличавайте, за бога! — Друсайки се заедно с бясно препускащата карета, мис Вениша Оливие извади кърпичка от чантичката си и започна да бърше иглата на сребърната си брошка с перли. — Не съм ви порязала, макар че ако имах нож, щях да се изкуша да направя нещо повече от това да ви убода ръката.

Той притисна ръка към устните си.

— Каквото и да беше, не съм го заслужил.

— Предупредих ви да престанете да се правите на глупак.

— Не съм се правил на глупак. Исках само да кажа, че ви обичам — Рейвънскрофт изпъшка, когато Вениша вдигна иглата отново и я погледна така, сякаш държеше нож.

Тя свали иглата и въздъхна.

— Наистина, Рейвънскрофт, тези превземки вече не са ми интересни.

— Превземки? Вениша, как може да говорите...

— За вас съм мис Оливие, ако обичате — каза твърдо тя.

Рейвънскрофт се сви на седалката, далеч от проблясващата игла.

— Вени... исках да кажа мис Оливие, аз... аз... съжалявам, ако мислите, че беше неуместно да изразя чувствата си...

— Беше крайно неуместно, особено при тези тъжни обстоятелства.

Той мигна неразбиращо, стискайки здраво кожената лента висяща над него, докато каретата подскочи над един дълбок коловоз.

— Тъжни обстоятелства?

Вениша изгледа смразяващо спътника си.

— Да не забравихте защо пътуваме по този ужасен път с опасна скорост? Моята бедна майка е болна.

— А, да... — Рейвънскрофт дръпна шалчето си, сякаш бе започнало да го души. — Майка ви. Аз мисля, че... не бях точно забравил, не бих могъл да го направя, но бях завладян... да, бях завладян от страст и забравих за майка ви. — След това бързо добави: — Но само за миг. Помня много добре, че пътуваме към дома на баба ви в Стърлинг, за да посетим бедната ви майка.

Вениша не беше много изненадана от разсеяността на Рейвънскрофт, той не се славеше с твърде остър ум. Но нещо ѝ нашепваше, че нещата не са наред. Беше съвсем сигурна в това.

— Може би трябва да спрем в следващата странноприемница, за да прегледаме ръката ви.

Рейвънскрофт поклати глава категорично.

— Не. Не можем да спираме.

Тя го погледна с присвити очи.

— Защо не?

— Защото... ще закъснеем. И ще е неприятно да чакаме докато се съмне.

Вениша се намръщи, опасенията ѝ нарастваха. Трябваше да му зададе повече въпроси, преди да тръгне, но когато Рейвънскрофт нахлу в стаята за закуска тази сутрин с бележката в ръка и притеснено лице, не беше мислила много. В бележката писана от ръката на баща ѝ, той казваше, че незабавно трябва да тръгне с Рейвънскрофт, за да подкрепи майка си.

Вземайки предвид навика на майка си да смята всяко потръпване за смъртоносен спазъм и безпогрешната способност на баща си да избягва отговорностите, Вениша сметна това за неприятно, но не и за странно. Така че смени костюма за езда, припряно приготви един куфар, надраска набързо една успокояваща бележка за баща си, че ще направи това, което ѝ е наредил и се качи в каретата на Рейвънскрофт. Разбира се, тя не би се разтревожила докато не види майка си със собствените си очи. Най-неприятното беше, че неин придружител се бе оказал Рейвънскрофт — новото протеже на баща ѝ. Той се мислеше за защитник на онеправданите, което означаваше, че от време на време се опитваше да помогне на някоя бедна, заблудена душа да се справи в мътните води на лондонското висше общество. Баща ѝ наричаше това „велик социален експеримент“, а Вениша мислеше, че той просто се наслаждава на непрекъснатите комплименти, с които Рейвънскрофт го обсипваше.

Рано тази сутрин, след припряното отпътуване от Лондон, тя бе съжалила Рейвънскрофт, че е въввлечен в тяхната семейната лудост. Но след като прекара повече от два часа в каретата, започна сериозно да се съмнява. Не беше съвсем сигурна какво точно, но нещо не беше наред.

Той изглеждаше прекалено нервен и държеше главата си залепена за прозореца сякаш очакваше някой да ги преследва.

Вениша си имаше недостатъци, но глупостта не беше един от тях. Когато направи опит да разпита Рейвънскрофт за причините, които са накарали баща ѝ да поиска толкова бързо да отидат при майка ѝ, той започна да мънка и заеква докато се получи един миш-маш от несвързани обяснения и извинения, от които я заболя главата.

Тя дръпна коженото перде, за да погледне навън. Движеха се със скорост, която далеч не беше безопасна. Конете бяха доста изморени, така че скоро трябваше да спрат, за да ги подменят. Когато го направеха, тя щеше да откаже да продължат, преди Рейвънскрофт да отговори на въпросите ѝ. Ако той откажеше да ѝ отговори, тя щеше да потърси убежище при ханджийката и да изпрати съобщение до Лондон на баща си да дойде за нея.

Когато планът ѝ беше готов, Вениша потрепери от силния вятър и спусна завеската на мястото ѝ. Облегна се на седалката и погледна пренебрежително към Рейвънскрофт.

Той бе около двадесет и две годишен, но изглеждаше много помлад. Беше слаб и с печално нисък ръст — недостатъци, които се опитваше да прикрие с дебели подпльнки на раменете на палтото си и с високи токове на ботушите. Имаше воднисти сини очи, а за брадичката му просто нямаше какво да се каже, но това, което липсваше във външността и обноските му, той компенсираше с възторжени ласкателства и точно те бяха накарали баща ѝ да го смята за идеален.

Вениша се хвана за ръба на седалката, когато каретата се подхлъзна завивайки по пътя.

— Рейвънскрофт движим се твърде бързо за този път!

— Да, но колкото по-бързо се движим, толкова по-бързо ще пристигнем.

Вениша се намръщи, но преди да успее да проговори отново, каретата се удари в един много дълбок коловоз и те подскочиха от местата си. Тя се приземи на мястото си охкайки и проклинайки.

— Рейвънскрофт, движим се прекалено бързо!

Той протегна крака и се притисна към ъгъла опитвайки се да се задържи здраво на мястото си.

— Не можем да се бавим — каза Рейвънскрофт с тон на сърдито дете. — Майка ви ни чака.

— Да, но ако ни се случи инцидент и се обърнем, няма да пристигнем въобще!

Рейвънскрофт отвори уста, но така и не отговори.

Намусена, Вениша дръпна одеялото и се уви в него. Тя беше натъртена, уморена и без всякакво настроение, освен това ѝ беше студено. Колкото по на север пътуваха, толкова по-студено ставаше. Толкова студено, че я накара да мисли за Грегор.

Грегор. О, по дяволите, беше забравила да му остави съобщение. Точно сега той сигурно беше в къщата им и разпитваше за нея.

Вениша затвори очи и се притисна към мястото си. Каретата, друсайки и клатушкайки се продължаваше напред. Грегор МакЛийн беше най-добрия ѝ приятел. Той познаваше слабостите и недостатъците, увлеченията и разочарованията ѝ, както и тя неговите. Тя се доверяваше на силните му инстинкти. Какво ли би я посъветвал сега?

Най-вероятно щеше да ѝ вдигне шумен скандал, заради необмисленото ѝ отпътуване с Рейвънскрофт. Грегор никога не беше правил нещо, за да помогне на някого. Той беше убеден, че всеки трябва да си помага сам и, че само слабите се нуждаят от помощ.

Вениша смяташе, че Грегор е малко наивен, което не беше изненадващо при отношението на обществото към него. То не се дължеше само на привлекателния му вид, а по-скоро на мистериозните слухове, които се носеха за него. Говореше се, че той и семейството му могат да предизвикват ветрове, бури и мълнии, и да ги изсипват върху главите на враговете си. Хората казваха, че преди векове рода на Грегор бил прокълнат.

Когато изгубеа самообладание, се надигаха бури — толкова яростни — че можеха да разрушат всичко по пътя си. Затова и МакЛийн се опитваха да сдържат темперамента си.

Въздишайки, Вениша посегна и отдръпна кожената завеска, за да погледне отново навън. Когато срещна Грегор за първи път преди години, вече беше чула слуховете, но не им беше повярвала. През годините, обаче, тя беше видяла проклятието в действие, затова бързо събиращите се облаци и рязкото захлаждане я караха да мисли за Грегор.

Може би той бе открил, че тя е изчезнала и бе тръгнал да я търси. Тя си представи как Грегор препуска на бял кон, за да я спаси, а зелените му очи искряха от... ярост.

Раменете ѝ увиснаха. Това беше. Ако на Грегор му се наложеше да я спасява, той би почувствал яд и отвращение към нея, защото, като пълна глупачка, бе попаднала в такава неприятна ситуация.

Обезсърчена, тя спусна завеската и рязко седна на мястото си.

— Какво не е наред? — попита Рейвънскрофт, забелязал, че лицето ѝ пребледнява. — Видя ли някого? Да не ни преследват?

— Не — отговори Вениша кратко. — Никой не ни преследва. — Тя кръстоса ръце и се сгуши още по-плътно в одеялото, а очите ѝ го наблюдаваха втренчено.

Рейвънскрофт се усмихна, но лицето му издаваше, че му е толкова удобно, колкото на Уелския принц, когато е с корсет.

— Е — каза той ведро, — смея да твърдя, че толкова студен ден през април никога не съм виждал. А вие Вени...

— Мис Оливие, ако обичате.

Усмивката му замръзна.

— Да, разбира се, мис Оливие.

— Благодаря. Да, и аз не съм виждала толкова лошо време през април, което е и още една разумна причина да спрем скоро.

— Но така ще изгубим време и...

— Рейвънскрофт, мисля, че не ме разбирате, става въпрос за лични нужди.

— Лични ну... — той почервеня. — О, не бях помислил... това е, не бях се сетил, че вие...

— Наистина, Рейвънскрофт, не ме карайте да се чувствам още по-неудобно. Имам нужда да спрем и това е факт.

— Разбира се! Ще наредя на кочияша да спре, веднага щом стигнем до Търлингтън. Само на половин час път е.

Тя кимна и се отвърна от него, опитвайки се да се да преодолее силното друсане на каретата свита в ъгъла и надявайки се на малко тишина. За нейно облекчение, Рейвънскрофт се върна на мястото си срещу нея, държейки се за седалката с двете си ръце, за да не се подскача във въздуха при всяка дупка на пътя, а брадичката му потъна в шалчето. Той изглеждаше точно като сърдит ученик.

Минутите летяха, а каретата се друсаше, скърцаше и огъваше толкова силно, че Вениша започна да се моли да пристигнат до Търлингтън, без да се обърнат в канавката.

Затваряйки очи тя се замоли да успее да изкопчи някои отговори от Рейвънскрофт, когато спрат.

Друго не ѝ оставаше.

В същото време висок, елегантен мъж излезе от клуб „Уайтс“, намествайки шапката си така, че да предпазва очите му от падащия сняг докато чакаше каретата да си пробие път по многолюдната улица, на която стоеше.

Само преди миг, Дугъл МакЛийн беше на път да спечели значителна сума, но един случаен поглед към прозореца го накара да възкликне на глас, да свали картите си и да си тръгне толкова бързо, че партньорите му сигурно още премигваха от изненада.

Той погледна усиления се сняг и се намръщи. Само едно нещо можеше да предизвика такъв сняг през април — проклятието на МакЛийн. То предизвикваше бури всеки път, когато някой МакЛийн се ядоса, при това различни за всеки от тях. Винаги, когато Грегор се ядосаше, ставаше студено и се изсипваха градушки или сняг. Много сняг. Тонове сняг. Повече сняг, отколкото Лондон някога бе виждал. Затова Дугъл трябваше да намери брат си и то бързо.

Сейнт Джеймс Стрийт се изпълни с бързаци хора прегърбени от вятъра. Всичките те гледаха сипещия се сняг с изумление. Каретата пристигна, а лакеят слезе да отвори вратата. В момента, в който Дугъл сложи крак на стъпалото видя висока фигура да приближава през снега. За разлика от останалите хора на улицата, той изглежда не забелязваше студа. Всъщност той сякаш се наслаждаваше на снега сипещ се по непокритата му глава.

— Грегор! — извика Дугъл.

Когато се приближи Дугъл видя побелелите устни на брат си.

— Трябва да те помоля за услуга — каза Грегор. — Конят ми е в края на улицата. Можем ли... — Той кимна към каретата.

— Разбира се. — Дугъл погледна лакея си, който хукна да вземе коня на Грегор.

Скоро каретата трополеше надолу по улицата с коня препускащ след нея.

Грегор насочи твърд поглед към брат си.

— Някой е избягал с Вениша Оливие.

— Мили Боже! Кой би направил подобно нещо?

— Рейвънскрофт.

— Това пале. Той има още жълто около устата.

Очите на Грегор бяха като зелен лед.

— Ще е мъртво пале, след като го открия. Измамил е Вениша да напусне града с него.

— Вениша е тръгнала с него по своя воля? — Дугъл изгледа брат си през спуснатите си мигли. Вениша и Грегор бяха приятели от деца, всъщност от толкова отдавна, че дори и клюкарите в града бяха престанали да коментират техните срещи за сутрешна езда и приятелството им. Дали пък нямаше нещо повече между нея и Рейвънскрофт? — Мислиш ли, че Вениша и Рейвънскрофт...

— Не.

Дугъл вдигна вежди, когато бурен вятър засвистя и разклати каретата.

— Тя е била измамена — изръмжа Грегор.

Дугъл гледаше как вятърът навява сняг през всеки процепа от едната страна на каретата и мъдро каза:

— Разбира се, че е била измамена. Вениша никога не би направила нещо толкова импулсивно, дори и да е лудо влюбена.

Вятърът разклати толкова силно каретата, сякаш я удари с юмрук.

Дугъл потрепна.

— Грегор моля те, ще ни издуха от пътя.

Грегор се опря на колене и си пое дълбоко въздух, опитвайки да се отпусне.

— Ако искаш да останем на пътя, тогава спри да правиш такива глупави предположения. Вениша не е избягала. Рейвънскрофт ѝ е казал, че майка ѝ се е разболяла в Стърлинг. Прислужникът му ми разказа за плановете на този глупак — как смятал да отпътуват до Гретна Грийн, как щял да ѝ каже истината, когато вече са толкова далеч от Лондон, че тя да не може да се върне обратно. Каза ми и, че е

натрупал огромни дългове, и е трябвало да се срещне с лорд Ълстър на дуел тази сутрин, но не се е появил.

— Страхливец — Грегор поклати глава. — Трябва да си предложил доста злато на прислужника на Рейвънскрофт, за да получиш тази информация.

— Имах късмет, на нещастника не му хареса да го държа за глезените през отворения прозорец.

Дугъл се ухили.

— Рейвънскрофт смята да пресече Северния път около Пикмиър и се надява Вениша да не забележи.

— Да не забележи? Пътя, по който е пътувала толкова пъти?

— Рейвънскрофт не е от най-умните и след като умре едва ли някой ще забележи липсата му.

— Грегор, ако направиш нещо необмислено, ще предизвикаш скандал, за който Вениша ще трябва да плати. По-добре я открий и я върни невредима, а с Рейвънскрофт ще се оправяш по-късно.

— Да, но само ако нещата не са стигнали прекалено далеч.

Изражението на Дугъл помръкна.

— И ти смяташ, че този хилав глупак може да опита да се възползва от нея?

Грегор стисна юмруци при тези думи, сърцето му така се разтуптя, че ушите му зазвъняха.

— Ако Рейвънскрофт иска да живее, за него е по-добре и с пръст да не я е докоснал.

— Не мога да повярвам, че си мисли, че това ще му се размине.

— По-лошо е, отколкото мислиш. Слугата му ми каза, че този идиот смята да напусне Англия, за да избегне дуела и дълговете си.

— С Вениша ли? По дяволите! — Каретата изтрополи спирайки и лакеят се появи да отвори вратата. Братята слязоха и тръгнаха към лондонската къща на Дугъл. Когато бяха достатъчно далеч от ушите на слугите те спряха на пътеката, без да обръщат внимание на сипещия се сняг. — Как мога да ти помогна — попита Дугъл.

— Отиди в дома на Оливие и остани при бащата на Вениша докато я върна вкъщи. Той е обезумял и не може да се владее. Ако каже дори на един човек, че тя е изчезнала и как се е случило, репутацията ѝ ще бъде унищожена безвъзвратно.

— Ще го задържа, с пистолет ако се наложи. — Дугъл спря и погледна брат си в очите. — Ще успееш ли да спасиш Вениша?

Грегор погледна снежната вихрушка. Вятърът проникваше през дрехите му. На места снегът вече беше започнал да се натрупва.

— Не знам. — Думите едва се отрониха от устните му. — Може да срещна препятствия по пътя, които да не мога да преодоля. Тази буря... — чувство за вина го изпълни при мисълта. Проклет да е този негов темперамент.

— Глупости — каза Дугъл окуражаващо и придърпа по-плътно яката около врати си. — Ако снегът е проблем, когато си на кон, ще те забави много повече, ако си с карета; мисля си дори, че това ще ти даде преимущество.

Облекчение изпълни Грегор.

— Прав си не бях помислил за това.

— Ще имаш достатъчно време да мислиш по пътя. Имам коне оставени в пощенските станции по северния път. Може да ти потрябват — при изненадания поглед на Грегор Дугъл сви рамене. — Има една жена, която посещавам, когато ми доскучае в Лондон. Ако се наложи вземи някой от моите коне.

— Не знам как да ти благодаря.

Дугъл му се усмихна.

— Просто намери Вениша.

Грегор кимна, след което тръгна обратно към каретата, където конярят стоеше с неговия кон. След секунди той препускаше надолу по улицата.

Лед и сняг покриваха пътя и той си спомни думите на Дугъл, че бурята ще забави каретата на Рейвънскрофт. Тази мисъл го успокои малко.

Дръж се Вениша, си мислеше докато пришпорваше жребеца, дръж се.

ГЛАВА 2

„Гордите мъже често мислят, че е грях да признаят грешките си, но същото се отнася и за гордите жени. Да, момичета, гордостта без усилие заличава тънката граница между мъжете и жените.“

Старицата Нора от езерото Лох Ломонд към трите си невръстни внучки в една мразовита нощ.

Осем мили южно от Лондон, лорд Рейвънскрофт се изправяше пред неоспоримия факт, че животът му бе съсипан. Той бе привлекателен, добре сложен и от добро потекло.

Въпреки това нито една от тези очевидни дадености, не му осигуряваше поканите и вниманието, които той си мислеше, че заслужава. Имаше препоръчителни писма от скъпата си майка, която се бе радвала на сравнително добър успех в обществото, преди да се омъжи за баща му. Но той бързо стигна до извода, че макар и считана за красавица навремето, откакто се бе омъжила, всички я бяха забравили, така че писмата ѝ никак не му помогнаха.

Мистър Филкорд, когото той считаше за свой приятел предложи да го представи в дома на Лайд. За съжаление щедротото предложение направено под въздействието на голямото количество пунш на приема в Йорк не бе изпълнено. Всъщност, мистър Филкорд правеше всичко възможно да го избягва и да се държи така, сякаш никога не го бе срещал.

Обезсърчен, но не и победен, Рейвънскрофт отказа да се предаде и поднови стремежите си да бъде приет във висшето общество.

Въпреки това, нещата не се подобряваха. Е, да, беше поканен на няколко събития, но не достатъчно представителни, за да го задоволят.

Бизнесът, с който се занимаваше, го бе направил мрачен и избухлив. Хората, които в началото на запознанството им се бяха държали любезно, сега го избягваха. Лорд Рейвънскрофт бе все по-решен да привлече вниманието към себе си, но положението му ставаше все по-неблагоприятно от ден на ден. Изглежда, че колкото по-дълго стоеше в Лондон, понасяше все повече обиди.

Някой явно бе решил, че той е безчувствен, неразумен, незначителен бездомник, което беше абсурдно. Той бе достатъчно умен, майка му го бе уверявала в това, мир на праха ѝ. Бе сигурен, че има дом, тъй като вярваше, че е любимецът на Йорк. А колкото до значимостта му, семейството му произхождаше от Кървавия Джак Рейвънскрофт.

Още първият Рейвънскрофт е имал титла, въпреки че е бил разбойник. Това не бе за пренебрегване! За съжаление, когато ти лепнат петно, то трудно се изтрива; само огромно богатство би могло да промени представата, която обществото си бе изградило за него. Така че, отчаян и нямащ какво да губи, Рейвънскрофт започна да играе на комар. За съжаление размера на състоянието му, не му позволяваше да залага прекалено много и в период от една седмица той успя да загуби повечето от това, което бе наследил от благословената си майка.

Макар и да не бе мъж с огромен интелект, не му отне много да разбере, че е направил грешка, която няма как да поправи. Затова и накрая разбра, че му е останал само един изход: да се омъжи за богатата наследница.

Разбира се, при условие че Рейвънскрофт не бе приет в обществото, той не бе срещал никакви наследници. Познаваше бегло само една благородна дама, госпожица Вениша Оливие, дъщерята на единствения приятел на Рейвънскрофт. Бе чул отнякъде, че бащата на Вениша е заявил, че дори и да не е много богат, има намерение да ѝ даде голяма зестра, факт, който Рейвънскрофт си спомни едва наскоро.

Една зестра с подобаващ размер, в добавка към представителна съпруга, биха му помогнали да се почувства на мястото си. Горделиво си представяше купчината покани сутрин на закуска и Вениша, гледаща го с любов от другата страна на масата, планирайки ангажиментите им.

„Това е истинска любов“, помисли си Рейвънскрофт, гледайки към любимата си, която бе облечена от глава до пети в кожи, с малко боне върху къдриците и плътно одеяло покриващо скута ѝ, докато каретата ги отвеждаше по пътя.

Но дори и на Рейвънскрофт, който беше безнадеждно влюбен, въпреки че се нуждаеше от парите ѝ, не убягна, че сивите ѝ очи го гледаха единствено с раздражение.

— Рейвънскрофт, кога ще спрем? Отдавна трябваше да помолите кочияша да се огледа за странноприемница край пътя.

— Ще спрем скоро. Обещавам ви.

— Така казахте и преди половин час.

Рейвънскрофт си отвори устата да каже нещо, но проблясъкът на брошката ѝ прикова погледа му. Тя искреше заплашително на яката на дългото ѝ палто. Той несъзнателно потърка ръка и каза тъжно:

— Ще помоля кочияша да намали, но се страхувам да не заседнем в снега.

Тя го погледна с недоверие.

Той си беше представял, че пътуването ще мине в смях и спомени от миналото. Нито веднъж не си бе помислил, че тя ще се държи толкова подозрително.

Каретата рязко подскочи и Рейвънскрофт едва се задържа на седалката, за да не се приземи в скута на Вениша.

— Движим се прекалено бързо — заяви тя, взирайки си в него — Ако не направите нещо по въпроса, аз ще се намеся.

— Трябва да напреднем колкото се може повече, преди снегът да натрупа. Не би ви харесало да прекарате нощта в странноприемница. Ами ако майка ви се влоши през нощта. Тогава ще ви се иска да сме избързали.

— За трети път намекувате, че майка ми може би умира.

По дяволите, трябваше да ѝ каже, че майка ѝ умира, вместо че е само болна. Вениша би била много по-отстъпчива, но пък от друга страна, едно предложение за брак би било много неуместно в такъв момент.

— Майка ви е доста деликатна, затова и се тревожа.

— Майка ми? Деликатна?

Рейвънскрофт не беше сигурен, но думите ѝ прозвучаха така, сякаш любимата му изсумтя.

— Майка ми е достатъчно жилава, но както и да е, това сега е без значение. Почукайте и кажете на кочияша да намали.

Той я погледна навъсено, докато ръката ѝ се стрелна към брошката.

— О, много добре, но мисля, че прекалявате.

Той почука по покрива, за да предупреди кочияша, после си подаде главата през прозореца, за да се разберат, но вятъра заглуши гласовете им.

Вениша потрепери, когато студения въздух нахлу в каретата. През целия си живот, можеше да се сети само за един случай, в който бе валяло сняг през април и това се бе случило заради Грегор. Тя се намръщи чудейки се дали отново не бе виновен той. Беше възможно, но само ако той се ядосаше прекалено много, което се случваше рядко. Като изключим брат му Александър, Грегор беше най-добре контролиращият се МакЛийн.

Със сигурност бурята бе неочаквана. Тя отново насочи вниманието си към Рейвънскрофт, който изглежда водеше някакъв спор с кочияша. Накрая той се прибра в каретата, спускайки кожената завеса на мястото ѝ, с почервеноло от вятъра лице.

— Направих каквото пожелалте.

Чу се силно „Хии“, и каретата запрепуска по-бързо от преди.

— Не казахте на кочияша да намали, а да се движи по-бързо — обвини го Вениша.

Рейвънскрофт бе твърде зает да се задържи на мястото си, за да ѝ отговори.

Вениша с раздражение се изправи и рязко потропа по покрива на каретата.

В отговор се чу почукване и кочияшът намали, копелетата се завъртяха напред-назад, преди да си възвърнат контрола.

— Вениша, какво правите? — изхленчи Рейвънскрофт.

— Уверявам се, че ще стигнем благополучно до къщата на баба.

— Но, ние трябва да побързаем! Не можем да се влачим с това темпо. — Той заби юмрука си в покрива на каретата и чу почукване в отговор.

Каретата продължи да се движи с умерен ход.

— Виждате ли? И кочияшът мисли, че това е лоша идея. Трябва да запазим тази скорост и...

Рейвънскрофт заблъска яростно по покрива. Каретата се стрелна напред, залепяйки и двамата по местата им. Тя сякаш полетя във въздуха, преди да се приземи с трясък на пътя продължавайки бесния си ход.

— Вие сте полудял! Какво, за бога става с вас?

Рейвънскрофт потъна на мястото си с брадичка забита в гърдите, здраво стиснал коженият ремък. Изглеждаше блед и облян в пот въпреки студа.

Вениша изобщо не го съжали. Сигурно можеше да опита да скочи от каретата. Отдръпна кожената завеса и погледна към падащия сняг. Едва различи прелитащите край тях дървета, каменна ограда и един малък хан. Най-вероятно щеше да си счупи врата, ако опиташе да скочи. Нямаше избор, трябваше да остане с Рейвънскрофт и неговото все по-странно поведение.

— Рейвънскрофт, моля ви. Нека просто спрем за момент, да изпием по едни горещ чай някъде и да поговорим като възрастни хора.

Каретата се залюля на една страна, килна се лудо и изведнъж целия свят се завъртя. Вениша сграбчи Рейвънскрофт, който се блъсна във вратата на каретата. Висяха там известно време притиснати към затворената врата, докато в един момент нещо се счупи с трясък и вече нямаше нищо друго, освен белота и леден вятър.

Грегор подхвърли монета в мръсната ръка на съдържателя на странноприемницата.

— Кога ги видя?

Съдържателят завъртя златната монета между дебелиите си пръсти, а сърцето му заби малко по-бързо. Изведнъж не му се струваше чак толкова глупаво да стои в снега и да дава обяснения.

— Преди около час, не повече.

Грегор се усмихна мрачно. Наваксваше.

Съдържателят поклати глава.

— Каретата прелетя от тук, сякаш всички демони на ада бяха по петите им. Всички очаквахме да се преобърне, летейки с тази скорост по пътя.

— Не спря ли?

— Не тук, но ако трябва да се обзаложа, мисля, че по-скоро биха спрели в „Белия лебед“ в Тотингам. Там има достатъчно място за конете.

Грегор се метна отново на коня си.

— Благодаря ти за информацията, добри човече.

Съдържателят кимна проследявайки с поглед как Грегор препусна по пътя доста неразумно, предвид времето. Мрачният вид на този мъж не вещаеше нищо добро за пътниците в каретата и за момент той ги съжали. Но допира на златната монета в джоба му скоро отведе мислите му в друга посока. С широка усмивка той повика жена си, за да ѝ покаже съкровището си.

Вениша лежеше по гръб взираща се в падащия сняг докато мокрите снежинки се топяха по лицето ѝ. Тя определено замръзваше благодарение на снега, който буквално я затрупваше. Тя вдървено помръдна крайниците си и облекчено въздъхна, когато усети единствено тъпа болка в главата си и леко схващане в долната част на гърба си.

— Мис Оливие?

Вениша извърна глава и видя Рейвънскрофт да изтръсква снега от ушите си. Зад него съзря каретата преобърната в канавката, а едното и колело бе строшено на хиляди парчета. Вратата, от която бяха излетели с Рейвънскрофт, я нямаше, през празната ѝ рамка нахлуваше мръсен сняг.

— Мис Оливие, Вениша, ранена ли сте? Да не би... — Рейвънскрофт звучеше напрегнато, докато се опитваше да надвика вихрушката.

Тя му позволи да ѝ помогне, докато с усилие се изправяше на краката си.

— Аз съм добре. Но конете как са? Как са те?

Рейвънскрофт ѝ хвърли мрачен поглед.

— Както можеше и да се очаква.

— Да-а — каза конярят приближавайки се. — Бяха в чудесна форма, докато той не ме накара да ги пришпоря.

Търпението на Вениша преля чашата.

— Съгласна съм, трябва да бъде застрелян, задето бързаше толкова. Рейвънскрофт, вижте какво причини нетърпението ви...

Тя за миг погледна спътника си и се намръщи. Тънка струйка кръв се спускаше по челото му и изчезваше в яката на палтото му.

— Вие кървите.

Рейвънскрофт докосна с пръсти челото си и се взря в червените петна. Пребледня, очите му се подбелиха и той припадна с лице към снега.

Вениша го погледна с отвращение.

— Чудесно. И каретата и Рейвънскрофт са извън строя.

Тя погледна кочияша.

— Нека поне го обърнем, за да може да диша.

— Щом казвате, мис — съгласи се неохотно кочияша.

Снежната вихрушка се усили, докато те стояха край пътя.

— Освободете един от конете, моля. Ще яздя до странноприемницата, която подминахме преди мила.

Кочияшът зяпна глупаво.

— Но вие сте жена, а и тук няма подходящо седло.

Вениша се уви в дългото си палто.

— Мога да се справя с всякакъв кон, с или без седло. Хайде, трябва да побързаме.

— Много добре, мис. Щом казвате.

Той се обърна към конете, но спря и отново погледна към Рейвънскрофт.

— Мислите ли, че негова светлост е мъртъв?

— За бога, не! Той просто е... — Глупак, тъпак, идиот, нямаше думи. — Той е добре. Остани с него, докато се върна.

Усещайки желязната нотка в гласа на Вениша, кочияшът изпълни това, което му бе наредено. И Вениша потегли да потърси помощ.

— Да, видяхме ги — мъжът се залюля на пети взирайки се през снега към Грегор. — Прелетяха от тук преди около двајсетина минути.

— Не спряха ли да сменят конете? — Грегор измъкна монета от джоба си.

— Не, макар, че трябваше. Впрягът изглеждаше изтощен. — Кочияшът подаде юздите на един едър жребец на Грегор.

Той се метна на току-що оседлания кон.

— Грижете се за коня ми, ще се върна за него до ден или два.

— Ще го направя, милорд, как няма да го направя.

— Благодаря ти. Конят ми изглежда добър.

— Със златно сърце и здрав като бик. Не е бърз, но ще ви преведе през бурята без проблем.

— Чудесно — Грегор подхвърли монетата към коняря, чийто очи светнаха от изненада, когато осъзна, че тя е златна.

— Бог да ви поживи, милорд.

Но се оказа, че говори на снега. Грегор вече, препускаше устремен през вятъра и снега със стисната челюст. Конярят потупа изтощеният кон на Грегор.

— Не знам кого преследва, но се радвам, че не преследва мен.

Вятърът развяваше полите и палтото на Вениша и проникваше през ръкавиците ѝ. Снегът падаше на огромни парцали и тя едва виждаше пътя. Джейкъбс тръсна огромната си глава, запращайки сняг към Вениша, който се разтопи по лицето ѝ. Ако това време наистина беше причинено от Грегор, с него се случваше нещо лошо. Той ѝ беше скъп приятел. Ако му се случеше нещастие, тя трябваше да е до него. Това беше още една причина да търси бърз изход от бъркотията, без да брои и притеснението за майка си.

Баща ѝ наистина бе изкарал положението на майка ѝ безнадеждно. Но според него целият живот бе ужасен.

Вениша понякога си мечтаеше родителите ѝ да не драматизират непрекъснато. Слава богу, Грегор не им обръщаше внимание и това ѝ помагаше да гледа по-трезво на нещата.

Тя се усмихна леко и потупа шията на Джейкъбс.

— Грегор има остър ум. За съжаление той по-често реже, отколкото гъделичка.

ГЛАВА 3

„О, мили мои, бих искала да ви уверя, че пътищата на любовта са постлани с цветя, нежен бриз и красиви думи. Понякога е така, но понякога те преминават през пустеещи земи, остри скали и ледени бури. Ако успеете да ги прекосите ще откриете и цветята, и нежния бриз, и сърцата ви ще нашепват красиви думи, и дори повече, момичета. Много повече!“

Старицата Нора от езерото Лох Ломонд към трите си невръстни внучки в една мразовита нощ.

— Виж ти, това е МакЛийн — каза Рейвънскрофт с ясен глас.

Грегор? Тук? Как бе възможно? Сърцето ѝ прескочи един удар, а дъхът ѝ заседна в гърлото. Вениша приглади нервно полите си, едва поемайки дъх, а кожата ѝ пламна.

Трябваше да се радва, че някой е дошъл на помощ. Та това бе Грегор, напомни си тя. Не някой друг, просто...

Тя чу входната врата да се отваря, тежки стъпки отекнаха по дървения под, след това и разтревожения глас на мисис Тредуел. Дълбок тембър недоволно отговори на съдържателката и после Грегор застана на прага. Ако не беше гневния пламък в очите му човек би го помислил за статуя. Но тези дълбоки зелени очи, оброчени с гъсти, тъмни мигли горяха от яростта бушуваща в него и я накараха да отстъпи крачка назад. Той се обърна към мисис Тредуел и в гласа му прозвуча ирония.

— Благодаря ви, че ме доведохте до моите блудни подопечни. Трябваше да се уверя, че господин и госпожица Уест са попаднали в

добри ръце.

— Наистина, милорд, всичко е наред — каза госпожа Тредуел и направи реверанс. — Всъщност, току-що им приготвих чай.

— Те не заслужават чай.

С превзета усмивка мисис Тредуел направи още един реверанс, обърна се и тръгна надолу по коридора. Грегор влезе във всекидневната и затвори вратата след себе си.

Вениша скръсти ръце пред гърдите си. Лицето на Грегор беше зачервено от студа, но устните му бяха побелели — не можеше да прецени от студ или от гняв.

Пълният с ярост поглед, който той хвърли на Рейвънскрофт, би трябвало да накара младият лорд да изпита страх. Но това недосетливо пале не забеляза нито неодобрението в пламналите му очи, нито пък тънкия намек в думите му. Всичко, което видя, беше един добър познат дошъл да ги спаси.

— Рейвънскрофт, ти проклет глупако — презрително каза Грегор.

Вениша се беше зарадвала като го видя. Смяташе, че присъствието и здравият му разум ще им помогнат да се справят с тази неприятна ситуация, но радостта ѝ бързо се изпари. Грегор се държеше с тях все едно не струваха повече от калта по ботушите му.

Това вече ѝ дойде в повече. Изведнъж се почувства изтощена, усети всяко натъртване по тялото си от злополуката с каретата. Отпусна се на канапето до прозореца, разтривайки ръце, за да прогони обхваналия я хлад, а очите ѝ се напълниха със сълзи.

Стиснала устни, се опита да се пребори със страните чувства, които я обзеха. Мили боже, та тя не беше някоя превзета госпожичка, която ще се разплаче, само защото Грегор не е щастлив, че я вижда. Тази мисъл я накара да се стегне. Защо глупакът не си направи труда поне да я попита как е. Къде му бяха обноските?

Вирна брадичка, изтри сълзите и се обърна с хладен поглед към Грегор.

— И ние се радваме да те видим МакЛийн. Вярвам, че си пътувал приятно от Лондон до тук.

Той едва я погледна, но вниманието му си остана приковано към истинската му цел.

— Е, Рейвънскрофт? Имаш ли какво да кажеш в своя защита?

Рейвнскрофт отпусна протегнатата си ръка, лицето му посърна.

— Лорд МакЛийн, не разбирам какво имате предвид... как можете...

— Сядай, пале!

По-младият лорд се стегна и казва с ужасен глас.

— Извинете?

— Чу ме. Сядай и ме остави да помисля. Дойдох да видя какво може да се направи, за да ви отърва от тази бъркотия. За съжаление ти си обърнал каретата.

Лицето на Рейвнскрофт пламна.

— Това беше инцидент.

— Било е глупаво от твоя страна да продължиш в такова време. И да пришпорваш конете — Грегор изведнъж се обърна към Вениша. — Ще ми се да мисля, че поне на теб това ти е било ясно.

Вениша се стегна. Гневните искри в зелените очи Грегор я накараха да настръхне още повече.

— Не бях съгласна да пътуваме с такава опасна скорост. Също така исках да спрем, когато времето започна да се влошава.

— Това е истина — потвърди Рейвнскрофт. — Тя беше против.

Грегор повдигна веждата си.

— Значи не само си отвлякъл мис Оливие, но и не си се вслушал в мнението ѝ, и си застрашил живота ѝ.

Рейвнскрофт стисна ръце в юмруци. Вениша забеляза, че и тя е стиснала своите. Защо ли си беше мислила, че присъствието на Грегор ще помогне? Рейвнскрофт изломоти:

— Това не е нужно. Мис Оливие и аз нямаме никакви неприятности. Всъщност — почеса брадичката си, — справяме се чудесно.

Той хвърли умолителен поглед към Вениша. Тя беше потресена от отчаянието на Рейвнскрофт, въпреки че напълно го разбираше. Години наред бе ставала свидетел как само с един поглед на зелените си очи Грегор сразяваше непокорни слуги, майки опитващи да му натрапят дъщерите си и нахални търговци. Но нито веднъж, откакто бяха приятели не го бе усещала върху себе си. Сега, когато това се случи, не ѝ хареса въобще. Неговото пренебрежение предизвика гордостта ѝ, както и нещо горещо и непокорно, което се надигна в нея. Нещо, което не ѝ позволи да отстъпи пред него и я накара да заяви.

— Наистина, Грегор, не разбирам откъде ти хрумна, да хукнеш да ни спасяваш. Ние сме добре. Точно говорихме колко е хубаво, че намерихме тази уютна странноприемница в това ужасно време — тя присви очи срещу Грегор. — Необичайно е да се види такава снежна буря през април, не мислиш ли?

Рейвънскрофт не усети обвинението в тона ѝ и кимна бързо.

— Разбира се! Твърде необичайно е, иначе щях да планирам нещата по друг начин. — Спря и след това сковано добави. — Не че сега имаме нужда от помощ, нали, мис Оливие?

Грегор огледа раздърпаната Вениша, а по лицето му се изписа неверие и каза само:

— Така ли?

А подтекстът на краткия му въпрос беше — това е лъжа и ти много добре го знаеш. Вениша го разбра, но не се впечатли изобщо.

— Да — каза твърдо тя. Непоносим ѝ беше начина, по който Грегор гледаше нея и Рейвънскрофт, сякаш бяха най-глупавите същества на земята.

Грегор се отнасяше с презрение към тези, които смяташе за „слабохарактерни или малодушни“, а Вениша не беше съгласна с това негово отношение. Но всеки от тях държеше на собственото си мнение по въпроса. Обаче нещата бяха различни в тази ситуация. Тя не можеше да понесе презрението, което видя в очите му, и си наложи да не показва слабост пред него, независимо какво ще ѝ струва това. Въпреки, че глупавият план на Рейвънскрофт беше завършил катастрофално, карайки я да се моли някой да я спаси, проклета да е, ако допуснеше Грегор да го разбере.

— Изгубил си си времето като дойде тук — изсумтя тя. — Не мога да разбера за какво се безпокоиш.

Грегор разкопча дългото си палто, свали го и го хвърли върху един стол в ъгъла на стаята.

— Баща ти ме изпрати и ме помоли да се върна с теб възможно най-бързо.

— Но вината за всичко това е негова. Той насърчаваше Рейвънскрофт.

— Няма значение какво е направил баща ти, ти си тази, която е постъпила безразсъдно.

— О! — ядоса се Вениша. — Не съм направила нищо лошо!

— Не, тя не... — обади се Рейвънскрофт отново.

— Така ли? — каза Грегор, без да сваля очи от Вениша. — Не се ли качи ти доброволно в каретата с непознат мъж?

— Рейвънскрофт не е непознат!

Рейвънскрофт отвори уста, но Грегор го изпревари.

— Но ти едва го познаваш.

— Познавам го достатъчно добре — изсумтя Вениша.

Рейвънскрофт отпусна глава в ръцете си.

— Тогава ми кажи какво знаеш за него — каза Грегор. — Обясни ми тази ситуация и причините, поради които попаднахте на Северния път и обърнахте каретата.

Вениша изгледа Рейвънскрофт, който дори не погледна нагоре и пое дълбоко дъх.

— Не мисля, че е нужно да ти давам обяснения. Рейвънскрофт е приятен млад мъж, който ъ-ъ... е доста любезен — каза тя, опитвайки се да не си спомня, че преди по-малко от десет минути ѝ се щеше този приятен млад мъж да е затрупан под една много дълбока пряспа. — Той се държеше като истински джентълмен откакто напуснахме Лондон.

Повече или по-малко.

Грегор повдигна вежди.

— Като изключим факта, че те отвлече...

— Аз щях да се оженя за нея! — каза Рейвънскрофт, въпреки че никой не го питаше.

— ... и те излъга... — продължи Грегор.

— Казах ѝ истината, след като пристигнахме тук.

— ... и те е държал в плен, след като...

— Не е така — отрече Рейвънскрофт, а лицето му беше станало червено като жилетката, с която беше облечен. — Ако не беше този сняг, вече щяхме да сме женени и да пътуваме към континента!

Вениша отвори устата, а след това я затвори.

— Континентът? — изписка тя.

Грегор се усмихна.

— Мислех си, че познаваш... хм... джентълмена?

Вениша не му обърна внимание.

— Рейвънскрофт, какво означава това?

Той изгледа възмутено Грегор, преди да ѝ отговори:

— Щях да ви кажа, но не бях сигурен точно кога трябва да... и помислих, че може би ще е по-добре просто да изчакам докато...

— О, всемогъщи Зевсе, просто изплюй камъчето — нетърпеливо каза Грегор. — Кажете, защо искаше да отпътуваш към континента навръх неочакваната си женитба.

Рейвънскрофт настръхна.

— Имам много причини.

— Кажете поне една.

— Може би харесвам Италия.

Грегор скръсти ръце на мощните си гърди и широките му рамене изпъкнаха. До него Рейвънскрофт изглеждаше дори още по-млад и по-хилав отколкото беше.

— Рейвънскрофт, защо на континента? — попита Вениша. — Вие не се опитвате да избягате заради дългове, нали?

— Не! Разбира се, че не!

— От нещо по-лошо от дългове дори — каза Грегор.

Рейвънскрофт се намръщи.

— Вижте, МакЛийн — извика той. — Милорд, знам, че не искахте да ме обидите, но...

— Хайде, хайде, пале, разбира се, че исках да те обидя.

Рейвънскрофт отвори устата, после я затвори.

— Искате ли да ме обидите? Защо?

— Ами считам те за непоносимо досаден, а това, което си направил с мис Оливие за егоистично. Изобщо не ме интересува дали ще се обидиш.

По-младият лорд клюмна, сякаш костите му щяха да се разпаднат всеки момент.

— О, разбирам.

Вениша тропна с крак.

— Рейвънскрофт! Не позволявайте на Грегор да ви унижава по този начин.

Бузите му пламнаха.

— Аз нищо не му позволявам. Просто се опитвам да разбера, това е.

— Той ви обижда. Ако бях на ваше място, щях да съм бясна.

— Смятам, че тя иска да ме извикаш на дуел. — В тихия глас на Грегор се долавяха весели нотки.

Вениша се завъртя към него.

— Нямах предвид такава лудост и ти го знаеш. Исках само да го накарам, да се защити.

— Това е без значение. Ако Рейвънскрофт ме извика на дуел, страхувам се, че ще трябва да се наредя на опашката и да си чакам реда.

Вениша се намръщи.

— Какво?

Рейвънскрофт изведнъж се оживи, преглътна и каза.

— Лорд МакЛийн! Може би трябва да обсъдим това някъде другаде...

— Не — заяви Вениша и погледна с присвити очи Рейвънскрофт.

— Има ли нещо, което не сте ми казал?

— Да... не... всъщност нещо съвсем незначително, ако трябва да бъда точен.

— Какво е то?

Рейвънскрофт изтръпна.

— Вениша, недейте...

Грегор се ухили, придърпа един стол в средата на стаята, седна и праметна крак върху коляното си.

— Продължавайте — подкани го той.

Вениша сложи ръце на кръста.

— Нищо няма да ти стане ако помогнеш мъничко!

— Рискувах да си строша врата, яздейки до тук в това време, точно за да помогна, но ти ме информира, че не съм нужен — той сви рамене. — Така че поне мога да се позабавлявам.

— Това не е причина да усложняваш още повече нещата.

— Извинявай, но кажи ми, моля те — каза Грегор с онази неустойима полуусмивка, която караше стомаха ѝ да се присвива, — как бих могъл да усложня нещата още повече?

Вениша мразеше, когато Грегор бе прав. Тя се принуди да се обърне към Рейвънскрофт.

— Най-добре е да приключите с това. Лорд МакЛийн няма да си тръгне докато не разкажете всичко.

Рейвънскрофт изгледа възмутено Грегор, който вдигна ръце и каза през смях:

— Не ме гледай така, не съм аз този, който предизвиква всеки срещнат на дуел.

Вениша се стараеше да не обръща внимание на Грегор, но не беше никак лесно, тъй като той се беше облегнал небрежно на стола, и бе протегнал крака, което пречеше на предвижването из стаята. С мокрите си дрехи, черната коса леко начупена от влагата и зелените очи, в които проблясваха весели пламъчета, той беше просто неустоим. Дори и белега на лявата му буза изглеждаше привлекателен, някак загадъчен и заплашителен.

— Е, Рейвънскрофт? — смръщи вежди Грегор. — Ще кажеш ли на госпожица Вениша в какво положение си? Или да го направя аз?

— О, аз ще ѝ кажа — каза Рейвънскрофт с такъв тон, че Вениша изгуби търпение. — Преди всичко, госпожице Оливие, трябва да разберете, че въпреки всичко, аз съм тук, защото ви обичам лудо.

— И — подсказа Грегор.

— Налага се да напусна страната, защото трябваше да се явя на дуел.

Вениша премигна.

— Моля?

Той въздъхна, рамене му увиснаха под подпльнките.

— Това, което се случи... то не беше по моя вина. Миналата седмица, лорд Ълстър и аз играехме карти в клуба. Той ме обвини, че мамя, и аз...

— А ти мамеше ли? — попита Грегор.

— Не — каза рязко Рейвънскрофт. — Изпуснах карта на пода, наведох се да я взема, без да се замисля, и тогава Ълстър... той ме обвини, че не играя честно!

Грегор вдигна вежди.

— По време на играта, си взел карта от пода?

— Е, да. Бях я изпуснал, без да забележа. Знам, че не трябваше да я вземем, но беше дама, а и толкова ми трябваше... Това не означава, че съм мамил, може би...

— По дяволите — Грегор развеселен погледна Вениша. — Наистина ли искаш да се омъжиш за този глупак?

Рейвънскрофт сви юмруци, а лицето му стана тъмно червено.

Вениша не го погледна.

— Никога не съм казвала, че искам да се омъжвам. Казах само, че Рейвънскрофт е джентълмен. Или поне така си мислех.

— Толкова е забавно да го наблюдаваш — замислено каза Грегор, гледайки Рейвънскрофт. — Все едно да имаш домашен любимец маймунка.

— Милорд! — Рейвънскрофт пристъпи напред, с пламнали от гняв очи.

— Сядай — отегчено каза Грегор.

— Милорд, не мога да ви позволя да...

— Сядай! — Този път гласът на Грегор прогърмя, а очите му бяха като бушуващо тъмно зелено море.

Навън, отекна силен гръм.

Рейвънскрофт се тръшна на стола, с шокирано изражение.

Сърцето на Вениша щеше да изхвъркне от гърдите ѝ. Грегор рядко се ядосваше. За всичките години на приятелството им, тя можеше да изброи на пръстите на едната си ръка случаите, в които го бе виждала да губи самообладание.

А сега той беше ядосан на нея. Не бе и помисляла, че може да ѝ се случи и затова бе изумена от силата, с която я разтърси гнева му.

Това е просто Грегор, каза си тя, опитвайки се успокои сърцето си. И го познавам отдавна. Само че този път това не бе достатъчно да я успокои.

Тя стисна ръце.

— Рейвънскрофт, моля продължете с историята си. Ълстър ви е обвинил в измама и...

— Нямах избор. Трябваше да го извикам на дуел.

— Кой спечели? — попита Вениша.

Младият лорд прехапа устни и съвсем тихо каза:

— Никой.

Вениша се наведе напред.

— Моля?

Той прочисти гърлото си.

— Казах никой. Ние... ние все още не сме се срещнали.

Вениша се замисли.

— Кога се случи това?

— Преди три дни.

Преди три дни. Точно преди да я отвлече...

Тя впери очи в него.

— Ето защо искате да отидете на континента.

Потреперването на Рейвънскрофт бе последвано от тихия смях на Грегор.

— Виждаш ли, любов моя? — попита спокойно Грегор, въпреки напрежението, което го изпълваше. — Отървах те не само от нежелан брак, но и от суров живот на континента, като съпруга на изгнаник.

Гняв обхвана Вениша.

— Нека изясним нещата Рейвънскрофт. Не само ме подмамахте да ви придружавам като твърдяхте, че майка ми е болна, но и сте планирал да ме вземете със себе си на континента, за да живеем като бегълци?

— Е... да. Мислех, че ще ви хареса.

Тя избухна.

— Мислехте си, че ще се съглася с подобно нещо? Да живея от държава в държава без никога да се върна в Англия.

— Ние щяхме да се върнем!

— Кога?

— След като Ълстър бъде убеден да се откаже обвиненията си.

— И как смятахте, да постигнете това?

— Аз... аз мислех, че баща ви може би...

— Мислехте, че баща ми ще се застъпи за вас и ще измоли завръщането ви в Англия?

— Баща ви ме харесва!

— И майка ми също. Но те нямаше да живеят с вас на континента, нали?

— Не — каза обидено Рейвънскрофт. — Но мисля, че не биха отказали да помогнат на зет си.

— Едва ли щяха да предположат, че единият от нас е беглец. Всъщност, убедена съм, че биха приели, че да се криеш от стражарите и да се регистрираш в странноприемниците с измислени имена е истинско приключение. Колкото и да обичам родителите си, никой не може да ме убеди, че притежават и зрънце здрав разум. Аз обаче бих искала бързо да приключа с това недоразумение.

Рейвънскрофт скочи от стола.

— Вен... госпожице Оливие, наистина, аз не предполагах, че няма да одобрите. Чувал съм, че в Италия е красиво. Имало вили,

магазини и всякакви развлечения.

— И как, кажете ми, моля, как щяхме да си позволим тези вили, магазини и развлечения?

Рейвънскрофт се огледа отчаяно из стаята, но срещна само развеселените очи на Грегор и възмутения поглед на Вениша.

— Какви бяха тези вашите прекрасни планове? Случайно сетихте ли се да купите къща — продължи Вениша.

— О, не, всъщност не разполагам с необходимите средства — и виждайки изражението на Вениша побърза да добави: — Но съм сигурен, че все някак щяхме да се справим.

— Не знам защо, но мисля, че сте впуснал в това съвсем неподготвен — спокойно каза Вениша.

Рейвънскрофт я погледна с облекчение, но Грегор добре я познаваше.

Приличаше на разгневена богиня — роклята ѝ беше мръсна и измачкана; косата ѝ — като сплъстен облак около лицето ѝ. Но в сивите ѝ очи проблясваха сребърни искри, а гладка ѝ кожа беше порозовяла от гняв. Грегор се чувстваше така сякаш е преминал през ада тази сутрин. Изчезването на Вениша го беше накарало да стигне до едно твърде тревожно заключение — той се нуждаеше от нея. Възможността никога повече да не я види или дори само да изгуби прекрасните взаимоотношения, които имаха, възпламени яростта му както нищо друго досега.

Часовете, които последваха бяха още по-ужасяващи. Представяше си я сама, разстроена и изплашена. Тогаваше попадна на затрупаните от снега останки от колелото на каретата. За момент застина, твърде шокиран, за да може да осъзнае гледката на разпръснатите отломки и това, което биха могли да означават. Такъв вледеняващ ужас не бе изпитвал никога в живота си.

Макар да беше инстинктивно, чувството го връхлетя неочаквано и всеобхватно. Като насън измина пътя до странноприемницата и откри Вениша жива и здрава, сгушена в уютната, топла стая, с блестящи очи сякаш се наслаждаваше на „разходката“ с Рейвънскрофт. Непознато чувство се разгоря в гърдите на Грегор. Той се опита да го потисне, но то беше на път да го извади от равновесие отново.

По някаква причина, гнева на Вениша към Рейвънскрофт успя да го успокои. Тя беше прекрасна. Усмивайки се на себе си, Грегор се

облегна назад и зачака.

Рейвънскрофт, винаги готов да приеме, че нещата се развиват в негова полза, кимна и хвана ръцете на Вениша.

— Аз не съм от лекомислените хора, които предприемат нещо, без да помислят. Разбира се, че имам план, в който съм взел под внимание всяка възможна неприятност.

Вениша отмести поглед от Рейвънскрофт към прозореца, навън, където снегът продължаваше да се сипе, и попита:

— Наистина ли?

Грегор стисна устни, за да не се разсмее.

Рейвънскрофт стисна ръцете ѝ още по-силно.

— Всъщност, скъпа, след като се оженим, ние щяхме да отидем в Италия през Франция.

— Как? Това сигурно струва скъпо.

— Не е нужно да торможите красивата си главица с това. Имам известна сума, с която щях да платя пътуването.

— И щяхме да пътуваме в първа класа предполагам?

Той изглеждаше малко притеснен, но продължи да се усмихва.

— Е не точно в първа класа, но...

Грегор се закашля.

Рейвънскрофт и Вениша се обърнаха към него.

— Знам нещичко за пътуването до Франция. С колко пари разполагаш?

Рейвънскрофт почервения още повече.

— С достатъчно.

— Повече от двайсет паунда? — попита Грегор внимателно.

Рейвънскрофт замръзна за миг, след което кимна.

— Разбира се.

Палето едва ли има и десет, ако въобще има някакви пари, помисли Грегор, но реши да покаже малко снизхождение.

— Ако предположим, че имаш двадесет паунда, ще можеш да прекосиш Канала доста комфортно. Ще получиш лична каюта и храна, а багажа, конете и каретата ти ще бъдат натоварени и разтоварени.

След многозначителна пауза, Рейвънскрофт попита:

— Ами ако имам по-малко?

— Ако имаш десет, можеш да наемеш каюта, но трябва сам да се погрижиш за храната и вещите си. Разбира се, тъй като не си

информирал госпожица Оливие за бягството, предполагам, че тя няма много багаж.

— Почти никакъв — възмутено каза тя. — Рейвънскрофт, по изражението ви мога да предположа, че пътуването се оказва доста по-скъпо отколкото сте си мислел. Проверихте ли въобще, преди да предприемете това безумно бягство към Италия?

Рейвънскрофт се засегна.

— Да, проверих всичко. Хората казаха, че животът там е изключително евтин...

— Това е добре, но вие нямате пари дори за пътуването до там. Как щяхме да живеем, след като пристигнем? Мислехте да помолите родителите ми за помощ, ли? Вие не знаете дори какви са техните възможности, а те винаги се живели едва свързвайки двата края.

— Не, никога не бих молил за такова нещо! Мислех, след като пристигнем, да си намерим хубава малка къщичка с лозе. И след това... — Рейвънскрофт се изправи, а лицето му засия — след това щях да напиша книга!

Часовникът над камината тиктакаше шумно. Снегът навън тихо се сипеше.

Грегор заби нокти в дланите си, опитвайки се да не се разсмее.

Вениша го изгледа строго, за да му покаже, че не е заблудил никого, а след това се обърна към Рейвънскрофт.

— Искам да ви попитам нещо.

Той се наведе нетърпеливо.

— Питайте!

— Какво се предполагаше, че ще правя аз, докато вие работите по този ъ-ъ... роман.

— Мислех си да поддържате къщичката ни спретната и чиста, и може би да перете дрехите ни в едно ведро и да ги простирате да съхнат на слънце. — Той замечтано се усмихна. — Косата ви има прекрасен червен оттенък. Вижда се всеки път, когато я освети слънцето.

Грегор почти се задави. Червен оттенък? Откъде го измисли Рейвънскрофт? Въпреки че... светлината от огъня наистина танцуваше с червеникави отблясъци в кестенявата коса на Вениша. Странно, той никога досега не ги бе забелязал.

Вениша се наведе напред и погледна в лицето Рейвънскрофт.

— Мислехте, че ще ми е приятно да ви пера дрехите на ръка и да ги простирам да съхнат?

Усмивката му посърна.

— Мислех, че няма да имате нищо против да помагате, докато напиша книгата си.

— Като ви пера дрехите?

— И вашите. И на децата ни.

Тя затвори очи.

— Разбирам как се чувствате — каза той нетърпеливо. — Вие сте поразена. И аз се почувствах така, когато осъзнах какво трябва да направим. Да отидем в Италия, да напуснем обществото и да живеем обикновен живот. И може би — продължи той наивно, — след време, вие бихте могла да вземете няколко от местните деца, за ученици. Да им преподавате музика, английски език и други неща.

— Ученици — повтори Вениша. — Мислихте, че освен всичко останало ще стана и гувернантка?

— Само няколко ученика — каза той несигурно. — Не бих искал да се претоварвате.

Грегор почти започна да го съжалява.

— Вениша, винаги си казвала, че ти е приятно да помагаш на хората.

— МакЛийн, не казвай нито дума повече — каза тя, без да го поглежда, но ледения ѝ тон беше достатъчно красноречив.

Грегор се намести по-удобно на стола, сложи ръце зад главата си и се облегна назад.

— Рейвънскрофт, виждам, че съм те подценил. Изненадан съм, че толкова добре си обмислил плана си. Извини ме, че те мислех, за прекалено безразсъден.

По-младият мъж засия.

— Разбирам, че на пръв поглед идеята ми изглежда лекомислена. И на мен така ми се струваше. Но след кратък размисъл...

— Без съмнение след няколко чаши портвайн — предположи Грегор.

— Да, защо? След четири, ако трябва да бъдем точни...

Вениша притисна пръсти към челото си.

— ... разбрах, че точно Италия е мястото за нас. Сигурен съм, че ако съм там, музата ще ме озари и идеята ми да напиша роман ще се

осъществява.

— Започнал ли си да пишеш този роман? — любопитства Грегор.

На Вениша ѝ се прииска да замери Грегор с ботуша си. Той си го просеше, а горкият Рейвънскрофт беше толкова глупав, че нищо не забелязваше и охотно му отговаряше.

— Не, нищо не съм написал все още, но имам някои бележки. — Рейвънскрофт бръкна в джоба на самото си и извади смачкан лист хартия, загледа се в него, и каза: — Измислил съм имената на двама от героите и съм решил да използвам пътуванията си из Италия за основа.

— Значи ще бъде образователна книга за историята на държавата. Отлично.

— Какво? О, не! Ще бъде криминална. Извършено е някакво убийство — все още не съм решил кой е убит или как — но един млад мъж е обвинен за престъплението. Разбира се, той е невинен, но трябва да го докаже или ще прекара живота си в затвора.

Грегор повдигна вежда.

— Ще опитам да отгатна... този млад човек... той е на твоята възраст, нали?

— Да, защо?

— С твоя ръст е и със същия цвят коса?

— Да! Как разбра?

— Късмет — каза Грегор, усмихвайки се широко.

— Всъщност, мисля, че ще успея да напиша романа за три години. Сигурен съм, че мога да го направя, ако имам достатъчно време.

— Кое то прекрасната мис Вениша ще ви даде, като ви стане домашна прислужница.

Рейвънскрофт изглеждаше ужасен.

— Никога не съм гледал на Вениша като на домашна прислужница.

— Радвам се да го чуя — каза Вениша сухо. — Аз и моите ръце ви благодарим.

Рейвънскрофт хвана ръката ѝ и я повдигна към бузата си, а очите му бяха вперени в лицето ѝ.

— Вениша, вие сте най-красивата жена на света, не само външно, но и душевно. Надявам се, да знаете, че никога не бих проявил неуважение към вас.

Досега Грегор се бе забавлявал с всяка дума излязла от устата на палето, но нескритото възхищение в очите му, когато притисна ръката на Вениша към бузата си, предизвика непозната и непоносимо остра болка в него.

Странното чувство за миг стопи веселото му настроение. Вместо да се обиди от неуважението и намеците на този глупак, Вениша въздъхна, а устните ѝ се изкривиха в преторена усмивка. Тя протегна ръка и потупа нахалника по бузата.

— О, Рейвънскрофт, вие сте толкова млад.

Това едва ли можеше да се приеме за комплимент, но само насърчи глупака. Рейвънскрофт събра смелост да доближи ръката ѝ до устните си и да целуне дланта ѝ.

Грегор кипна.

— Вениша.

Вениша премигна срещу мрачното изражение на Грегор. Навъсен като буреносен облак, той гледаше надолу към нея, а погледа му се местеше ту към нея ту към ръката ѝ, която Рейвънскрофт бе целунал почти благоговейно. Това беше неприлично, но цялата ситуация беше толкова далеч от благоприличието, че и се стори съвсем незначително. Рейвънскрофт се усмихна на Грегор, очевидно неосъзнал каква опасност е надвиснала над него.

— Тя е истински ангел, нали?

Бузите на Вениша пламнаха. Тя освободи ръката си от пръстите на Рейвънскрофт.

— Да, сега, след като всичко, което трябваше да се изясни, е изяснено, трябва да намерим изход от тази бъркотия.

— Най-накрая си призна, че това е бъркотия — рязко каза Грегор.

Погледът ѝ се заби в него като кинжал.

— Няма да призная нищо друго, освен че обстоятелствата не са такива каквито бих искала да бъдат.

— Аз ще се ожена за вас — каза Рейвънскрофт. — Това е единствения изход.

— Не — каза тя твърдо. — Това е абсурдно.

— Но, госпожице Оливие, аз ви обичам с цялото си сърце!

— Рейвънскрофт — от тона на Грегор в стаята сякаш повя хлад. Младият лорд го погледа разтревожено.

Това, което последва, нямаше обяснение. В един момент, Рейвънскрофт стоеше там. В следващия, отстъпваше към вратата, препъвайки се от бързане.

— Аз... току-що си спомних... ъъ, че... имам важна среща! — той нервно подръпна копrienеното си шалче.

— Тук? В тази странноприемница? — Вениша не си спомняше да е чувала нещо по-нелепо. Може би, с изключение на това, че тя би могла да му помогне да стане известен писател. — Как за бога е възможно да имате среща тук?

Но него вече го нямаше, чуха се само забързаните му стъпки и затръшването на входната врата. След миг, през прозореца можеше да се види как той закопчава палтото и се отправя към конюшната, борейки се с вятъра.

Вениша го наблюдаваше.

— Това е много странно!

Грегор сви рамене и застана до нея.

— Той е глупак.

Вениша се обърна към Грегор.

— Какво ще правим?

— Той премина всякакви граници. Ще го вразумя.

Тя го изгледа подозрително. Бледото сияние на снега омокотяваше чертите ѝ. Той я разглеждаше критично, опитвайки се да открие какво беше видял Рейвънскрофт в нея.

Вениша не беше класическа красавица. Фигурата ѝ бе приятна и малко по-закръглена отколкото беше модерно. Ръцете ѝ бяха прекрасни и заоблени, гърдите — пищни и налети, както и бедрата ѝ. За щастие тя не беше дребна. В едно слабо тяло не би могла да се крие толкова страстна душа. Грегор трябваше да признае, че има нещо привлекателно в нея. Лицето ѝ представляваше невероятна смесица от интелигентност, чувство за хумор и жизненост.

— Какво има? — попита тя, смръщвайки вежди. — Защо ме гледаш така?

— Просто се чудех какво вижда Рейвънскрофт у теб.

Бузите ѝ пламнаха.

— Не напъргай много очите си.

— О, не бъди скромна. Виждам много възхитителни неща в теб. Тя го изгледа подозрително, а той се засмя.

Най-красивото в нея, бяха очите ѝ — светли, сребристосиви, обрaмчени с дълги черни мигли. Кожата ѝ бе свежа и нежна, но потъмняваше лесно и дори сега той можеше да открие няколко лунички по носа ѝ. Устните ѝ бяха плътни, а зъбите — бели и равни. Тъмнокестенявата ѝ коса не беше нищо особено, с изключение на това, че дори при най-малката влажност във въздуха започваше да се къдри.

Той се усмихна, спомняйки си колко често я бе чувал да се оплаква от това, а на него му се струваше толкова чаровно. Сега като се замисли трябваше да признае, че тя наистина е много привлекателна. Предположи, че с годините просто е свикнал с нея и това не му правеше впечатление. Той ценеше приятелството ѝ и не искаше да го загуби, още по-малко заради мимолетен флирт. Но нещо го привличаше непреодолимо към нея. Към плътните ѝ устни, нежните ѝ рамене, пищните ѝ гърди. Обхвана го възбуда и той усети, че тръгва към нея.

Очите на Вениша се разшириха, а кожата ѝ порозовя още повече.

— Грегор, какво...

Какво наистина му ставаше? Грегор спря, учуден от себе си. Какво, по дяволите, правеше? Първо тръгна да помага, което рядко му се случваше, а сега гледаше с желание жена, която знаеше, че не бива да докосва.

Грегор се обърна кръгом и взе палтото си.

— Съжалявам. Трябва да обмисля това положение — той облече палтото си като се опитваше да не среща погледа на Вениша. — Ще се присъединя към Рейвънскрофт в конюшната да проверя как са конете.

Тя кимна с колебание. Погледът му се спря на лицето ѝ, забеляза потъмнелите ѝ очи и порозовялата кожа, както и начина, по който гърдите ѝ изпълваха роклята.

— Ще се върна скоро — сопна се той, ядосан колкото на себе си, толкова и на нея, заради странната посока, в която бяха поели мислите му. — Поръчай вечеря. Рейвънскрофт и аз ще бъдем много изгладнели докато успеят да я сервират.

Грегор излезе навън в студа с чувство на дълбоко облекчение.

ГЛАВА 4

„Казват, че родът МакЛийн някога опитал да използва проклятието си за добро призовавайки дъжд по време на гибелна суша, но ваяло двадесет и девет дни и дъждът унищожил и малкото останала реколта. Такава е същността на проклятията: те не само, че нищо не ти дават, но понякога и ти отнемат всичко.“

Старицата Нора от езерото Лох Ломонд към трите си невръстни внучки в една мразовита нощ.

— Заповядайте мис Уест! Това е втората най-добра стая в хана.

Веднага щом се изкачиха по стълбището мисис Тредуел отключи първата врата по коридора, отвори я със замах и се отдръпна встрани.

Вениша влезе понесла кутията си за шапки. Спалнята ѝ се стори малка с разкривено легло поставено до голям прозорец с гледка към вътрешния двор. Сините завеси приятно се съчетаваха с балдахина и големите възглавници пръснати по леглото. Умивалникът се състоеше от стара кана и една купа, и двете изрисувани с жълти и сини цветя, а до него беше поставен самотен стол. Или накратко, бе много по-хубаво отколкото се бе надявала. Леглото изглеждаше на буци и откъм прозореца се усещаше леко течение, когато вратата бе притворена, но тя бе сигурна, че ще е достатъчно топло. Само това имаше значение. Вениша пусна багажа си.

— Чудесна е — каза тя.

Мисис Тредуел грейна.

— Сама я обзаведох. Исках да изглежда като от картината, която видях в списание „Женска грация“ — тя се огледа критично. — Разбира се, не успях да улуча нюанса на синьото за балдахина, а и леглото не е толкова голямо. Но е достатъчно близо до оригинала.

— Всички стаи ли са толкова приятно декорирани?

— О, голямата спалня е най-хубава! Мисис Блум и нейната компаньонка са настанени там. Те пристигнаха късно снощи и се нуждаеха от по-дълга почивка, иначе щяхте да ги видите, когато дойдохте. Сигурна съм, че ще се запознаете с тях още на вечеря, тъй като мисис Блум не е от тези, които пропускат да се нахранят, ако ме разбирате — тя изпуфтя многозначително.

Вениша се усмихна.

— Каква е другата стая, за която споменахте?

— А, онази е по-малка, особено за двама джентълмени, но реших, че е най-добре вас да ви настаним тук. Тази е по-топла, защото е точно над огнището в гостната. Ако докоснете ей онзи камък там, ще ви изгори пръстите. Толкова е топъл. — Мисис Тредуел предпазливо погледна към Вениша. — Ако ми позволите да попитам, но ми е любопитно как лорд МакЛийн се е сдобил с белега си? — след това бързо добави. — Не че го загрозява, той все още е красив, като един от рицарите в книгите, които съм разглеждала.

— Претърпя инцидент, когато бе на четиринайсет. Той и братята му много обичаха да се дуелират. Един ден използвали нов комплект папири, предпазителят на едната паднал, но братята на Грегор не забелязали и... — Вениша сви рамене.

Мисис Тредуел изцъка.

— Всички ли са толкова буйни?

— Всички, без един — отвърна Вениша. — Калъм, най-младият брат на лорд МакЛийн, беше убит преди година и половина. — Грегор винаги притихваше, когато името на брат му се споменеше.

Мисис Тредуел изцъка отново.

— Трудно е да загубиш брат. Сигурна съм, че няма защо да го казвам след днешната случка, когато собствения ви брат можеше да се нарани сериозно. Това трябва много да ви е разстроило.

— О, разбира се. Не мога дори да си представя, че нещо може да му се случи.

— Чувствам същото към моя брат Сирил. Той язди полуобяздени коне, състезава се с каруци, непрекъснато рискува живота си, но винаги остава невредим. — Тя поклати глава.

— Да, мистър Уест е същият. Никога не разсъждава и не вярва, че ще си плати за глупостите, които върши, което е много дразнещо.

Къркоренето на стомаха ѝ и припомни, че не беше обядвала.

— Благодаря ви за гостоприемството мисис Тредуел. Мога ли да попитам кога ще бъде готова вечерята?

— Много скоро. Мистър Тредуел нае момиче да помага в кухнята. Казва се Елзи и е превъзходна готвачка. Тук никой не е оставал гладен мис! „Синият петел“ е известен със своята гостоприемност и няма да ви разочарова.

— Сигурна съм, че тук всички ще се съгласят с вас.

Мисис Тредуел грейна.

— Благодаря ви мис. Сега ако ме извините, ще отида да видя дали Елзи има нужда от помощ. Не мога да готвя, но мога да бъркам яденето ако се наложи. — Тя се усмихна за миг и тръгна затваряйки вратата след себе си.

Вениша отиде до леглото, отпусна се на него и склучи ръце под брадичката си. Все още не можеше да повярва, че глупавите планове на Рейвънскрофт я поставиха в такава нелепа ситуация. Поизненадващото в случая бе изражението на Грегор, преди той да напусне гостната. За един миг, по-кратък от секунда тя бе уловила желание в погледа му. Сърцето ѝ заби ликуващо. През всичките години, в които се познаваха, Грегор никога не я бе поглеждал по този начин. Всъщност, сега като се замисли, той въобще не я беше поглеждал. Въобще не бе проявявал интерес към някоя нова нейна рокля или прическа.

Тя от друга страна му бе обръщала внимание, но кой би могъл да я вини? Грегор беше неустойимо, греховно красив. И най-лошото в случая беше, че той го осъзнаваше.

Тя сграбчи една възглавница и я прегърна, усещайки лена мек като коприна. За нейн късмет, макар и да имаше перфектен външен вид, Грегор притежаваше и достатъчно недостатъци. Беше арогантен, лесно избухлив и резервиран към познатите си. А най-лошият му недостатък беше, че приемаше всякакъв вид благотворителност за слабост. Ако имаше нещо, в което Вениша вярваше то това беше

значимостта на това да си съпричастен с другите. Но именно добрите качества на Грегор запазиха приятелството им толкова дълго време. Той беше интелигентен, остроумен, близък със семейството си и притежаваше някаква старомодна рицарска галантност, макар, че по-скоро би предпочел да умре, отколкото да си го признае. Освен това беше и чудесен приятел, който винаги изслушваше проблемите ѝ и се радваше искрено на победите ѝ. Ако тя паднеше от коня, той пръв щеше да ѝ помогне да се качи обратно и никога нямаше да ѝ се подиграе. Ако пък направеше някакъв труден скок с коня, той пръв щеше да я поздрави искрено — тя беше открила, че това е рядка черта у мъжете.

Завъртя се настрани и погледна към тавана случайно забелязвайки пукнатина оформена като въпросителен знак. Тя и Грегор успешно бяха запазили приятелството си, което не беше лесно имайки предвид вродената му — как да го нарече? — чувственост. Замисли се за погледа, който ѝ беше хвърлил в гостната и кимна на себе си. О, да. Определено беше чувствен. Сега, когато беше усетила този поглед, Вениша разбра защо толкова много от младите жени в Лондон си бяха загубили ума по него. Тя се бе почувствала привлекателна, съблазнителна, замаяна, почти пияна. Само от един поглед.

Грегор имаше способността да заинтригува и очарова без дори да се опитва, той беше магьосник привличащ жените към себе си с невидимите нишки на тайнствена мелодия, толкова завладяваща, че някои можеха да полетят в пропастта, преди дори да разберат, че са в опасност. Вениша го беше наблюдавала да се случва отново и отново, всеки път поклащайки глава, чудейки се на глупостта им. Сега обаче, започваше да ги разбира малко по-добре.

Някъде отвън чу вик и след това вратата на плевнята се отвори със скърцане. Отиде до прозореца отдръпвайки тежката завеса. Студеният въздух се промъкваше през стъклата и тя потрепери. Опря ръката си на перваза, а с другата избърса стъклото. Конярят на Рейвънскрофт тъкмо пристигаше яздейки един от конете и водейки другия.

Чеймбърс, коняря на Грегор и този на хана излязоха да помогнат за конете. Грегор беше застанал до голямата врата на обора, готов да я затвори, веднага щом всички влязат. Снегът падаше в гъстата му черна коса и после се топеше. Тя се замисли какво ли би било да е снежинка

и да кацне на меката му коса, точно на това възбуждащо място, където кожата му изчезваше в палтото.

Внезапна тръпка премина през тялото ѝ. Спри това, каза си тя твърдо. Това беше просто Грегор. Но „просто Грегор“, не беше за пренебрегване. Той все още носеше връхното си палто, макар да изглеждаше, че само го е наметнал. Под него виждаше тъмносиньото му сако със сребърни копчета, снежнобялото му шалче, червената му жилетка с тъмни копчета, под която изпъкваха мощните му гърди. Черните му бричове очертаваха мускулестите му бедра и се спускаха в чифт лъскави черни ботуши.

Прозорецът се замъгли от дъха на Вениша и тя трябваше отново да го избърше с ръка. Движението привлече вниманието на Грегор и той се обърна да погледне към прозореца. Вениша замръзна неспособна да помръдне, когато погледите им се срещнаха. Сърцето ѝ прескочи един удар, кръвта ѝ закипя. Въпреки студа проникващ през прозореца, кожата ѝ гореше, а тялото ѝ сякаш се събуди за живот.

Очите му потъмняха, а веждите му се смръщиха. Вениша си наложи да се усмихне естествено въпреки силните удари на сърцето си. Това беше просто Грегор. И само Грегор.

Конярят на хана каза нещо на Грегор и той се обърна да отговори.

Магията се развали.

Вениша се плъзна встрани и се скри зад завесата. Тя все още можеше да вижда отвън, но беше невидима за очите на Грегор. Спря там, представяйки си как той се обръща, за да провери дали тя е все още на прозореца. Дали ще изглежда разочарован? Ами ако се надяваше да я види...

Но какво правя? Не искам той да ме види как надничам през прозореца и се заплесвам по него като глупачка.

— Проклетата злополука — измърмори тя. Беше ѝ размътила мозъка.

Пое си дълбоко дъх. Тя не се захласваше по него наистина; а просто гледаше. Това беше съвсем различно. Приведе се напред виждайки как Грегор държи за поводите коня, който Чеймбърс му доведе. Те оглеждаха задния му крак.

Вениша се намръщи. Да не би горкото животно да бе разтегнало сухожилие заради злополуката? Тя щеше да отиде и да го види след

вечеря. Погледът и се премести на Грегор. Сега той стоеше до коня, галейки го по гърба, а главата му беше наклонена към Чеймбърс, който говореше бързо и без съмнение разказваше историята в детайли.

Вениша въздъхна. Беше доста дразнещо да вижда толкова много, а да чува толкова малко. Тя се загледа в тила на Грегор, забелязвайки как влажната му коса се беше накъдрила покрай яката. Намръщи се и дръпна шумно завесите с надеждата Грегор да забележи.

По дяволите, беше трудно да имаш за приятел мъж, чиято коса изглеждаше по-добре от твоята.

Енергично почукване я изтръгна от мислите ѝ и тя отиде да отвори. Мисис Тредуел стоеше в коридора и държеше леген с вода, от който се надигаше примамлива пара.

— Помислих си, че ще искате малко топла вода, за да се измиете — Тя мина покрай Вениша и отиде да изсипе топла вода в купата на умивалника. — Днес беше вълнуващ ден, а?

— Да, беше. Не вярвам, че... Всъщност няма значение.

— Не вярвате какво?

— Чудех се, дали мога да си взема една вана по някое време. — В гласа на Вениша се долови копнеж. Тя обичаше горещата вана, почти колкото обичаше горещи кифли покрити с крем.

Мисис Тредуел грейна, а бледото ѝ лице се оживи.

— Ама разбира се, че можете. Имам истинска медна вана. Собствената ми сестра я изпрати от Йорк. Тя има същата и когато отидох да я посетя и казах „О, как ми се иска да имам такава вана“, и да пукна ако тя не ми изпрати една още следващата година.

— Колко мило от нейна страна. Една вана, ще ми се отрази добре.

— Ще изпратя Елзи да стопли водата докато вечеряте. Яденето е почти готово. Уилям, съпругът на Елзи дето работи в конюшната ще донесе ваната и водата за нея тук. Ще си направите хубава топла баня за нула време.

— Благодаря ви много.

— О, това е нищо. Искам гостите ни да са доволни. Може пък да ни споменете на вашите приятели от Лондон.

— С удоволствие ще го направя — каза Вениша, макар че не и идваше на ум, кой би планирал да отвлече любимата си към Гретна

Грийн в скоро време. — Само да се освежа и съвсем скоро ще се присъединя към вас в гостната.

— Чудесно, мис — мисис Тредуел се отправи към вратата. — Ще занеса останалата топла вода на мисис Блум и компаньонката ѝ. Старата дама е доста капризна, вечно се оплаква за какво ли не. Малко ми напомня на майката на мистър Тредуел — лицето на мисис Тредуел помръкна — Вече ми каза, че леглата са влажни, като че ли аз бих допуснала такова нещо в хана си.

— Може би и тя е имала труден ден днес.

— Това не ѝ дава право да казва, че леглата ми са влажни. През всичките тези години, откакто управляваме „Синия петел“, никой не си е позволил да каже такова нещо нито на мен нито на мистър Тредуел.

Вениша погледна предпазливо към коридора. Сигурна бе, че който и да заемаше съседните стаи, щеше да чуе всяка дума. Ако мисис Блум е била недоволна досега, то сега вече сигурно щеше да е извън себе си от гняв.

— Убедена съм, че с леглата всичко е наред мисис Тредуел — каза припряно Вениша — Още веднъж благодаря за топлата вода.

Жената кимна, а сребърните и къдрици се люшнаха, когато се обърна и се отправи навън изпъвайки рамене сякаш се готвеше за битка.

Вениша затвори вратата и се зае с багажа си.

Едва бе отворила куфара, когато чу някаква врата от другата страна на коридора да се отваря и една жена с писклив глас взе да крещи, че завесите не се затварят плътно, настоявайки нещо да бъде направено по въпроса.

Мисис Тредуел явно бе описала мисис Блум съвсем точно. Гласовете заглъхнаха и Вениша насочи вниманието си обратно към куфара. Всички рокли, които бе опаковала, бяха непоправимо измачкани и още по-лошо бяха мокри от влаченето на куфара в снега. Тя бе събрала багажа си много набързо и затова половината от необходимите ѝ вещи липсваха. Не бе съобщила да се запаси с повече фиби за косата си, а вече бе изгубила доста при обръщането на каретата. Нито пък си бе представяла, че ще завали сняг, така че освен ботинките на краката си носеше само пантофки, които щяха да са

крайно неподходящи в това време. Беше взела сутрешната си бяла рокля със сини панделки, но бе забравила панделките за коса, които ѝ подхождаха. Беше понесла и една чудесна официална сива рокля, но в бързината бе забравила белите си ръкавици и, въпреки че не бе забравила бродерията, над която се трудеше в момента, очевидно кошницата с конците се бе изтърколила някъде по пътя в снега.

Сигурно щеше да се почувства обезсърчена, ако стомахът ѝ не се бе разбунтувал и не бе отвлякъл мислите и в друга посока. Тя извади влажните рокли и ги просна на леглото, за да изсъхнат, доколкото е възможно. Единствената рокля, която бе що-годе в приличен вид бе с наситено зелен цвят и горните поли се разтваряха над раираните тъмно жълти поли, дълги ръкави и високо кръгло деколте. Вениша изми ръцете и лицето си с приятно топлата вода, изрови гребена си от слонова кост (въпреки че не откри огледалото) и прибра косата си с малкото останали ѝ фиби. Докато пъхаше крака в кафявите си копринени пантофки, тя с чувство на облекчение осъзна, че през последните десет минути не бе помислила нито веднъж за Грегор.

Това я накара да се усмихне и тя с леко сърце се отпрати по стълбите към гостната, където завари Рейвънскрофт удобно настанен до камината. Той седеше там с изпомачкани дрехи и с лице белязано от изтощение.

Грегор, от своя страна, облечен сякаш се е запътил към някой Лондонски прием, се бе привел над ръката на пременена в червеникаво кафява рокля пълна жена, от чийто сребристи коси стърчаха множество щраусови пера.

Той я забеляза и я огледа от глава до пети, оставяйки я странно възбудена и изтръпнала, а страните ѝ пламнаха в същия миг. Вениша отклони очи и погледа ѝ попадна на скромна слаба жена облечена в бозаво сива рокля и с помътнели перли около шията ѝ.

Жената бързо направи дълбок поклон.

— Добър вечер — каза тя почти без дъх — Аз съм мис Плат.

Вениша се поклони в отговор.

— Приятно ми е. Аз съм Вениша О...

— Мис Уест! — долетя плътния глас на Грегор от другия край на стаята.

Вениша се насили да се усмихне и кимна към Грегор, въпреки че сърцето препускаше в гърдите ѝ като полудяло от уплаха. Почти се

беше издала.

— Лорд МакЛийн.

— Съжалявам, че ви прекъсвам мис Уест — поклони се той, но брат ви и аз току-що се запознахме с мисис Блум и нейната компаньонка мис Пл...

— Мис Уест — прогърмя като артилериен залп гласът на мисис Блум. — Вашият попечител току-що ми каза, че живеете в Лондон. Мога ли да попитам, в коя част на града? — самодоволна усмивка пробяга по лицето ѝ и разтегна внушителната и челюст. — Смея да твърдя, че тъй като живея там от двадесет години познавам всички. Нали така мис Плат?

Компаньонката веднага кимна стрелвайки с очи своята господарка, преди да отклони поглед.

— О, да — отговори тихо. — Мисис Блум познава абсолютно всички. Винаги съм казвала, че мисис Блум е роднина с половината град и е в списъците с гости на останалата половина.

Вениша изтръпна. Ако дамата бе наистина изтъкнат член на висшето общество, което не бе невъзможно, то нищо чудно да налетят една на друга в бъдеще и тогава играта щеше да свърши.

Тя хвърли преценяващ поглед на Грегор, за да разбере дали той също бе усетил заплахата, но вежливата му усмивка не можа да разсее страховете ѝ. Непроницаемото му изражение, не издаваше дали осъзнава възможните последици. С натежало сърце тя залепи една усмивка на лицето си и вдигна глава. Мили боже, значи все пак ще бъда съсипана в края на краищата.

ГЛАВА 5

„Една търпелива жена може да се справи с един нетърпелив мъж. За съжаление никой и нищо не може да се справи с една нетърпелива жена.“

Старицата Нора от езерото Лох Ломонд към трите си невръстни внучки в една мразовита нощ.

Рейвънскрофт се изкашля, хвърляйки извинителен поглед на Вениша.

— Съжалявам, мисис Блум, но аз и сестра ми прекарваме повече време в, ъ... Йоркшир, отколкото някъде другаде. Съмнявам се, че сте ни виждала в Лондон.

— Което е изцяло по моя вина — каза Грегор сериозно. — Аз не одобрявам лекомислието, което цари в Лондон. Предпочитам моите подопечни да прекарват времето си ползотворно, отдавайки се на четене на религиозни книги или уроци по гръцки.

Мисис Блум махна с ръка.

— О, сигурна съм, че това е разумно. — Тя хвърли многозначителен поглед на мис Плат. — Не като твоя брат, мила моя. Толкова много хора рискуват да кривнат от правия път в град като Лондон, ако не внимават.

Мис Плат почервеня.

— Брат ми Берtrand не е кривнал от правия път, бил е използван. Това е съвсем различно нещо.

Изведнъж Грегор, който се бе втренчил в стената, видимо трепна. Всички погледи се насочиха към него.

Той посочи картината до прозореца.

— Мисис Блум, вижте тази картина и ми кажете мислите ли, че е на Врийланд? Бих искал да се възползвам от вашия опит, натрупан в Лондон — все пак вие сте запозната с изкуството повече от всеки друг тук.

Вениша се намръщи. Тя беше на път да бъде съсипана, а Грегор искаше да дискутира изкуство?

Мисис Блум се наду от важност.

— Подобно на принца и аз обожавам холандските майстори. Последният ми съпруг, Бог да се смили над душата му, купи преди две години прекрасна картина от личната колекция на краля. Тя и досега виси окачена в библиотеката ми.

Грегор кимна.

— Тогава вие сте експерт. — След като мисис Блум се съгласи хихикайки, той добави. — Ще бъдете ли така добра да разгледате тази картина и да ми споделите дали това е Врийланд?

— Разбира се. — Тя се обърна и хвърли бегъл поглед към стената — Но... ъ-ъ... каква картина?

Вениша примигна. Картината беше по-голяма от поднос. Ако мисис Блум не можеше да я види, значи бе сляпа като прилеп. Тя въздъхна облекчено, дори отново да се блъсне в мисис Блум, имаше голям шанс старата госпожа да не я познае. Това бе причината Грегор да не е разтревожен.

Мисис Блум се приближи към стената, присвивайки очите си, които заприличаха на малки цепки. На три стъпки от картината, ги разшири отново.

— А! Тази картина! Това действительно би могло да бъде Врийланд. Той използва светъл мотив.

Дишайки по-леко, Вениша изпрати на Грегор един признателен поглед, който го накара да се усмихне леко и да повдигне рамене.

— Това е една прекрасна пасторална сцена — каза мисис Блум, обръщайки се към групичката, стояща до огъня. — Изглежда толкова спокойно, но аз не мога да си представя защо някой ще предпочете да живее в провинцията, когато Лондон може да предложи толкова много. Прекарвам седем месеца от годината в града, защото не мога да издържа в провинцията повече.

— О, аз обичам провинцията — каза Вениша весело. — Мис Плат какво предпочи...

— Аз харесвам само Лейк Кънтри — каза мисис Блум, като дори не хвърли бегъл поглед към своята компаньонка.

Мис Плат се усмихваше извинително, докато Вениша кипеше от възмущение заради лошото отношение на възрастната жена. Изглежда мисис Блум бе твърдо решена да игнорира компаньонката си по всякакъв начин. Е, тя нямаше да се примири с подобна грубост. Тя се усмихна нежно на мис Плат.

— Надявам се да седнете до мен на вечеря, защото бих се радвала да разговарям с някой, който споделя моята любов към провинциалния живот.

Мисис Блум я дари със своя твърде силен смях.

— Наистина, мис Уест, няма нужда да окуражавате мис Плат. Тя е гражданка и често казва, че не може да стои затворена в провинцията.

Досега Вениша едва се сдържаше, но това преля чашата на търпението ѝ.

— Мисис Блум, вие сте най...

— А! Чух някой отвън — каза Грегор, като хвана Вениша под лакътя и буквално я издърпа на разстояние от мисис Блум насочвайки я към масата. — Вечерята сигурно вече е готова.

Вениша го изгледа гневно, но преди да успее да отговори, вратата се отвори и мисис Тредуел влезе с голям поднос, следвана от едро кокалесто момиче с румено, луничаво лице, с вирнато носле и светлоруси къдрици.

— Ето я вечерята — обяви икономката, оставяйки подноса на масата, наредена за петима.

Момичето остави голям супник в единия ѝ край и се ухили широко:

— Има дебели резени шунка, ястие от мариновани яйца, малко блюдо от пьдпъдъчи гърди, пушена риба, захаросани круши и кошница с топъл хляб. А, има също и супа от пащърнак, за която майка ми ми казва, че помагала за храносмилането.

Мисис Блум надникна в супника:

— Никога не съм чувала за супа от пащърнак.

Усмивката на мисис Тредуел избледня и тя предпазливо каза:

— Елзи я направи. Мистър Тредуел твърди, че е най-вкусната, която някога е ял.

Елзи засия от щастие.

— Мама ме научи как да я правя, когато бях не по-голяма от бълха!

Вениша зае своето място.

— Нямам търпение да я опитам. Няма нищо по-хубаво от една топла супа в това лошо време.

— Именно! — подкрепи я Рейвънскрофт веднага.

Тя го възнагради с лъчезарна усмивка, от която лицето на Рейвънскрофт грейна.

Грегор забеляза тази размяна на погледи и присви очи. За един дълъг момент той задържа погледа си върху Вениша, а след това демонстративно се обърна. Той разговаря съвсем малко през останалата част от вечерята и Вениша се почувства два пъти по-самотна. Какво не беше наред с него? Реши да разбере веднага след вечерята.

А тя бе пълен провал. По всичко личеше, че мисис Блум бе решена да узнае повече за мистър и мис Уест, въпреки усилията на Вениша да насочва разговора към по-безопасни теми. Рейвънскрофт се опита да ѝ помогне, но бе твърде уморен, за да ѝ бъде в помощ и в крайна сметка Вениша трябваше да се справя сама.

С напредването на времето, самообладанието на Вениша намаляваше все повече, особено когато мисис Блум започна да напомня на мис Плат на висок глас за „ръкоделието“, което я чакало в стаята. Всеки път, когато мисис Блум споменеше думата „ръкоделие“, мис Плат посърваше. Вениша си представи купища с изящна работа, и мис Плат принудена да работи на светлината на една-единствена свещ до късно през нощта.

Когато вечерята най-накрая свърши, мисис Блум стана и на висок глас обяви, че тя и мис Плат ще се оттеглят незабавно.

Мис Плат не изглеждаше щастлива, но остави вилицата си и стана.

В момента, в който вратата се затвори след тях, Рейвънскрофт протегна ръце над главата си и се прозя:

— Слава Богу, че си отидоха! Никога не съм срещал толкова скучен човек в живота си.

— Аз пък съм — каза Грегор, гледайки директно към Рейвънскрофт.

Младежът въобще не забеляза.

— Господи, бях на път да се строполя на пода в безсъзнание. — Той се прозя отново, дори по-широко. — Извинете ме, но денят беше уморителен. Аз ще си лягам.

— Чудесна идея — каза Грегор. — Аз ще се забавя няколко минути. Искам да проверя конете за последен път.

Рейвънскрофт се обърна към Вениша и поднесе ръката ѝ към устните си, като целуна нежно пръстите, усмихвайки ѝ се по-скоро срамежливо:

— Дори не мога да се надявам, че ще ме сънувате.

Тя издърпа ръката си, мислейки си, че той изглежда твърде младолук за своите двадесет и две години. Сърцето на Вениша се смекчи малко. Той бе млад и много наивен. И я погледна с такава надежда в очите, че сърце не ѝ даде да го засегне. Тя се усмихна.

— Толкова съм изморена, че едва ли ще сънувам нещо.

Усмивката му угасна и той добави:

— Съжалявам за тази сутрин. Трябваше да ви споделя плана си. Страхувам се, че не премислих нещата съвсем внимателно.

Тя вдигна рамене.

— Всичко приключи. Няма смисъл да го обсъждаме повече.

Очите на Рейвънскрофт потъмняха. Той пристъпи бързо към нея, хващайки ръцете ѝ още веднъж.

— Вениша, аз...

— За теб е мис Оливие, когато другите гости не присъстват. — Гласът на Грегор охлади стаята, въпреки, че огъня гореше в камината.

Рейвънскрофт стана яркочервен, освобождавайки ръцете ѝ. Той игнорира казаното на висок глас от Грегор:

— Мис Оливие, ще говорим с вас за това по-късно. Междувременно ви желая лека нощ.

С дълбок поклон към Вениша, последван от хладно кимване по посока на Грегор, той се завъртя на пети и излезе.

Вениша изгледа Грегор остро, сега той стоеше до камината, едната му ръка почиваше на рамката ѝ, а другата бе потънала дълбоко в джоба му.

— Нямаше нужда от това.

Той повдигна рамене, а очите му се присвиха.

— Това пале те изложи на опасност.

— Не е вярно — Вениша въздъхна. — Трябва да спреш да се подиграваш на Рейвънскрофт.

— Отнасям се с него така, както заслужава. — Грегор се обърна към камината, взе ръжена и разбърка огъня. — Забрави ли, че едва тази сутрин той избяга с теб?

— Той осъзна, че прави грешка.

— Само защото го хванаха.

— По-скоро е мислел, че ме е грижа за него достатъчно, за да се съглася с такъв лекомислен план. Италия за бога!

— Забелязах, че се ядоса.

— Особено с частта за прането на дрехите. Като се замисля, не бих имала нищо против, при условие, че не се очаква от мен да го правя. — Тя се усмихна уморено. — Ако в това има някакъв смисъл.

— Предполагам, че има. — Той остави ръжена. — Ти ще го направиш от любов, а не по задължение.

Тя го погледна учудено.

— Именно. Не мога да повярвам, че си го разбрал.

— Защо? Какво те учудва?

— Защото през всичките години, през които се познаваме, не съм те чула да говориш за любов, освен в случаите, когато казваш, че не вярваш в нея.

— Вярвам в нея. Когато се отнася за други хора.

Тя отиде до камината и протегна ръце към топлината.

— Но не и за теб? — Вениша му се усмихна криво.

— Един ден, може би. Но какъв смисъл има сега, когато съм достатъчно млад и мога сам да си бърша супата от брадичката.

Тя поклати глава и се засмя леко.

— Значи, според теб, любовта е за безпомощните.

— И за тези, които са достатъчно мързеливи да изградят собственото си щастие.

— Аз не съм съгласна с теб. — Тя повдигна рамене — Но това няма да е първият път, когато не сме на едно мнение.

Около очите му се появиха бръчици от смях.

— И, надявам се, няма да е последният.

— Нима споровете ти доставят удоволствие?

— С теб, да. Ти си по-умна от повечето хора. — Той кръстоса ръце пред гърдите си и отново се облегна на полицата над камината. —

Обикновено.

Тя се усмихна и двамата замълчаха обгърнати от уюта на възцарилото се мълчание. Пламъците пращяха весело, а миризмата на изгорели дърва се смесваше с приятния аромат от тяхната вечеря. Беше възхитително да стои тук с Грегор. След болезнения момент този следобед... трябваше ли да го нарече неловкост? Или осъзнаване? Каквото и да беше, беше хубаво, че нещата възвръщаха нормалния си ход.

— Чудя се дали Рейвънскрофт ще напише някога книгата си — каза Грегор със замислен тон.

— А аз се чудя, дали ще опише нас — му отвърна тя с печална усмивка. — Мисля, че ще бъде прекрасна героиня, но ти... — Тя наклони глава и го погледна замислено. — Не съм сигурна, че имаш качествата на герой.

Той присви очи.

— Защо казваш това?

— Ти си всичко друго, но не и рицар в блестящи доспехи. От всички, които познавам ти си последният, който би направил нещо за другите.

Очите му искряха, но той само вдигна рамене и каза.

— Яздих през ада, в това ужасно време, за да те спася, не е ли така?

— Да, но това е необичайно за теб. За истинския рицар, спасяването на девици си е ежедневно занимание.

Грегор се наведе, докато лицето му почти не опря в нейното. Светлината от огъня очертаваше и посребряваше челюстта и белега му, но оставяше зелените му очи в сянка, и ѝ се сториха почти черни.

— Може би един истински рицар се пази за подходящата девица.

Сърцето на Вениша прескочи един удар. Защо го каза? Нима имаше предвид... Тя мислено се отърси. Това бе Грегор. Той говореше така на всички жени. Тези мисли успокоиха, препускащият ѝ пулс и тя се обърна изричайки напрегнато:

— Мислиш ли, че ще е възможно да си тръгнем утре? Или ще се наложи да останем още един ден?

Грегор сбърчи вежди. Той не бе възнамерявал да ѝ каже подобно нещо, но тя изглеждаше толкова привлекателна, светлината от пламъците танцуваше в косата ѝ, а мекотата на лицето ѝ докато

гледаше Рейвънскрофт беше изчезнала. Той не разбираше привързаността ѝ към този глупак, но представляваше трогателна гледка, когато се появеше тази неохотна усмивка.

Той никога не бе забелязвал начина, по който тя леко накланяше глава, когато задаваше въпрос или как устните ѝ потрепваха, преди да се разсмее. И за да бъде напълно искрен, започваше да забелязва много неща във Вениша, които не трябваше. Но беше ли това нещо лошо? Защо да не може той да оцени уникалната ѝ красота?

Сигурно бе така, защото я познаваше откакто тя бе на пет, а той на осем. Те бяха гости на един скучен празник за рожден ден, държани за лична изгода на сина на граф, разглезен хулиган, за когото Грегор бе предупреден да не предизвиква на юмручен бой, дори и да копнееше точно за това. Нещастен, Грегор стоеше намръщен в един ъгъл, когато осъзна, че стои до Вениша.

На пет, тя бе много зряла за възрастта си и изглеждаше недоволна от начина, по който трябваше да се държи, също като него. Сивите ѝ очи блестяха под гъстите, кестеняви къдрици. Явно бе паднала по-рано, защото красивата ѝ бяла рокля висеше мръсна и скъсана. Когато почетният гост ѝ се подигра за непокорната коса, тя хладнокръвно вдигна краче и с такава грация и точност го ритна по пищяла, че Грегор онемя от възторг. И от този момент те създадоха едно дълго и трайно приятелство, което нито времето, нито дори усилията на родителите на Вениша, успяха да разрушат.

Двадесет и девет години по-късно, Вениша си бе останала същата вярна приятелка и довереница, но сега, само като я погледнеше, виждаше жената омаяла Рейвънскрофт. Интересно и трудно за пренебрегване.

Сигурно се дължеше на откритието, че Вениша бе изчезнала и вероятността тя да се намира в опасност. Това със сигурност го бе накарало да осъзнае, колко много означава тя за него. Той ѝ се усмихна, щастлив, че сега тя е тук и е в безопасност.

— Копнееш ли вече за леглото? Или ще останеш, за да си поговорим малко?

Тя премигна от изненада и лек цвят обагри бузите ѝ.

— Предполагам, че мога да остана още няколко минути.

— Добре — каза той и докосна една непокорна къдрица на рамото ѝ.

Вениша се намръщи.

— Без значение колко фиби използвам, никога не стои така както аз искам.

Копринено меката ѝ коса се плъзгаше между пръстите му.

— Тя е твърде прекрасна, за да се задържи с обикновени фиби.

Помисли си, че лакътят му върху нейната възглавница би могъл да укроти косата ѝ и внезапно бе обсебен от образа на голото ѝ тяло с разпиляна по възглавницата му коса. Това всъщност би била прекрасна гледка.

Греховните му мисли го накараха да осъзнае, че гледа на Вениша по различен начин. Въздухът между тях натежа и се сгъсти, горещината от огъня сякаш се разпростря между тях.

В момента той стоеше по-близо до нея, отколкото бе прието. И не бе сигурен, кой от двамата се бе приближил. Най-вероятно той, привлечен като нощна пеперуда от пламък. Тя бе само на няколко инча^[1] от него, фустите ѝ докосваха леко краката му, очите ѝ бяха широко отворени, а устните ѝ се разтвориха сякаш усещаше какъв огън бушува в него.

Вениша не знаеше какво се е променило, но то бе факт. Тя осъзна, че гледа нагоре към Грегор, към хипнотизиращите му зелени очи, към твърдо изсечените устни. Щеше да е божествено да го целуне — божествено, възбуждащо и... забранено. Въпреки това, изглежда, тялото ѝ заглушаваше разума и ѝ се искаше да се облегне на твърдата като скала гръд.

Една-единствена мисъл я спря. Ако тя прекрочеше тази линия, може би завинаги щеше да го загуби като приятел. Бе го виждала да сменя твърде много жени. Той не спираше да флиртува, а когато решеше, че настоящата му любовница започва да се меси прекалено много в живота му, просто продължаваше напред.

Не, реши тя неохотно, опитвайки се да не гледа към чувствената извивка на долната му устна. Колкото и да бе изкушаваща мисълта, нямаше да бъде просто поредното му завоевание.

Изведнъж цялото тяло я заболя и като че ли усети смазващата тежест на събитията от деня.

— Май съм по-уморена, отколкото си мислех, трябва да си лягам — каза тя с дрезгав глас.

Погледът на Грегор потъмня. Той постави пръст под брадичката ѝ и повдигна лицето ѝ.

— Тогава ще ти пожелаая лека нощ, Вениша. — Той се наведе и я целуна по бузата.

Вениша затвори очи и цялата се разтрепери. Наведе се към него, усещайки топлината на устните му върху кожата си, възбуждайки се все повече с всяка чувствена секунда. Бавно, без да диша, тя се отдръпна назад и срещна погледа му.

В очите му тлееше копнеж, изведнъж устата му покри нейната и страстта експлодира. Той я повдигна от земята и я прилепи към твърдото си тяло. Превзе устата ѝ и я завладя по начин, по който никой друг не го бе правил. Никоя целувка не я бе карала да премине тази граница, не я бе изкушила да иска още, нито пък я бе изгаряла като пламък.

Нисък стон излезе от гърлото на Грегор. Това властно ръмжене накара коленете на Вениша да омекнат още повече. Устата му бе гореща и настоятелна, езикът му се плъзна между устните ѝ, търсец още и още.

Вениша не можеше да мисли, сякаш беше изтъкана от чувства, но какви чувства само Господи. Кожата ѝ пламна, устните ѝ горяха, сърцето ѝ запрепуска, краката ѝ се подкосиха.

Целувката беше толкова изпепеляваща, че Вениша се уплаши да не се разтопи от горещината, която я заля. Точно, когато си помисли, че е напълно безпомощна заради непреодолимите чувства, Грегор прекъсна целувката, остави я да стъпи на пода и я пусна.

Колкото бързо бе започнало, толкова бързо и приключи. Те стояха, дишайки тежко със слисани, изненадани лица.

Грегор прокара ръка през косата си.

— Вениша, аз...

— Не... — тя се обърна и се препъна към вратата.

Чу го как тръгва след нея и побягна, сякаш по петите я следваха демони от ада. Затръшна вратата след себе си и хукна по стълбите със замъглен поглед. Имаше нужда да остане сама и да се отърси от обърканите чувства, които я разкъсваха.

Тя спря неуверено пред вратата си и посегна към дръжката, когато отсрещната врата се отвори и мис Плат излезе на площадката,

облечена със същата рокля както на вечеря. Жената подскочи леко, изненадана от неочакваната среща с Вениша, а след това се намръщи.

— О, мис Уест — каза мис Плат с приглушен глас, — да не сте болна? Изглеждате ми зачервена.

Вениша прошепна.

— Просто съм уморена, това е всичко.

Мис Плат я потупа окуражително по рамото.

— Сигурно. Предполагам. Беше един натоварен ден.

Милите думи и окуражителното потупване по рамото, почти пречупиха слабия контрол на Вениша. С усилие на волята, тя изобрази една усмивка на лицето си и каза:

— Мис Плат бих искала да говоря с вас утре. — Тя погледна към затворената врата зад мис Плат. — Насаме.

— Може би сутринта? Аз ставам много рано — изхихика нервно и прошепна. — Мисис Блум винаги ми казва да бъда тиха сутрин, затова няма да я будя.

— Отлично. Ще чакам с нетърпение да...

— Мис Плат! — извика мисис Блум, като гласът ѝ бумтеше из притихналата странноприемница.

Мис Плат се стресна.

— О, Боже! Трябва да донеса малко вода! Извинете ме, мис Уест. — Тя се втурна надолу по стълбите с развяващи се зад нея поли.

Клатейки глава Вениша се вмъкна уморено в собствената си стая и се съблече. Въпреки че искаше да поразмисли за изумителната целувка на Грегор, тя не можа да задържи очите си отворени. След секунди се мушна между чаршафите и потъна в дълбок сън, изпълнен с рицари в блестящи доспехи, тъмнозелени очи и порочни усмивки.

[1] Инч — мярка за дължина, един инч — 2.54 см ↑

ГЛАВА 6

„На всички ни се случва да направим нещо, за което после да съжменяваме, но нямаше да сме хора ако понякога не допускахме грешки.“

Старицата Нора от езерото Лох Ломонд към трите си невръстни внучки в една мразовита нощ.

Вениша бавно се пробуждаше, сгушена в топлите завивки. В следващия миг, болезнено ясен, спомена за целувката на Грегор прониза съзнанието ѝ и прогони всяка следа от сънливост.

Устните ѝ потрепнаха сякаш в копнеж за още целувки.

Тя ги потърка с опакото на ръката си. Вярно беше — Грегор действително я беше целунал. И сега... какво?

Нищо, каза си тя. После го повтори на глас:

— Не означава нищо. Просто резултат от напрегнатия ден, а и за Грегор не е нещо необичайно да целуне жена. Той целуваше жени постоянно. Какво толкова?

Със сигурност днес и двамата щяха да се държат все едно нищо не се е случило. Може би в началото щяха да се чувстват малко неловко, но тя вярваше, че бързо ще го преодолеят.

Измъкна се от леглото и потръпна, когато краката ѝ докоснаха студения под. Къде за бога, беше халата ѝ? Огледа се и накрая го мярна да се подава изпод леглото. Загърна се бързо с мисълта, че щеше да е по-добре да има по-малко дантела и повече плат, след което се отправи към прозореца и дръпна завесите.

Дворът бе облян в слънчева светлина, а снегът искреше ослепително. За първи път от два дни в небето почти нямаше облаци и големите ледени висулки на плевнята започваха бавно да се топят.

Вениша се усмихна радостно и пусна завесата. Добре беше, че няма да се наложи да остават тук още дълго, особено като вземеше предвид колко бързо се променяха отношенията ѝ с Грегор.

Решена да не мисли за събитията от предната нощ преди закуска, тя отиде до умивалника и се зае да укротява буйната си коса със сребърния гребен. Докато стигне до последното възелче вече съжаляваше, че не е взела ръчното си огледало — това насреща ѝ бе на петна и толкова зацапано, че почти не можеше да различи лицето си, камо ли да прецени как изглежда косата ѝ. Тя въздъхна и започна да прибира дългите кичури. Тъкмо слагаше последната фиба, когато чу как в коридора се отвори врата. След което прозвуча гласа на мис Плат.

— Да, мадам, веднага ще отида да видя защо никой не е донесъл гореща вода.

Отговори ѝ пискливия глас на мисис Блум, сипещ нескончаеми оплаквания. Когато възрастната дама най-сетне млъкна мис Плат каза задъхано:

— О, да, скъпа мисис Блум, наистина е безобразие. Веднага отивам да намеря вода.

Вениша отиде до вратата и я откряна.

Мис Плат тъкмо затваряше вратата към стаята на мисис Блум с разтревожено лице.

— Мис Плат! — прошепна Вениша. Жената спря и погледна през рамо. Отново беше облечена в сиво и не носеше никакви украшения, които да освежат поне малко безличната ѝ външност.

— Мис Уе...

— Шшш! — Вениша отвори вратата по-широко и прошепна: — Може ли да поговорим? Ще отнеме само минутка.

Мис Плат погледна нервно към вратата на мисис Блум.

— Не знам дали...

— Моля ви.

Слабата жена успя да се усмихне нервно и влезе в стаята. Вениша хвана ръката ѝ и я заведе до единствения стол.

— Моля ви, седнете. Съжалявам, че няма повече удобства, но ще трябва да се задоволим с това, с което разполагаме.

— О, не мога да заема единственият стол! — поклати глава мис Плат.

На Вениша ѝ се искаше мис Плат да не се противи толкова. Жената беше много по-висока от нея и беше изтощително постоянно да вдига глава към ъгловатото ѝ лице. Светлината от прозореца не щадеше мис Плат. Кожата ѝ изглеждаше бледа, устните — много тънки, а миглите изобщо не се виждаха. Единственото привлекателно у нея бе необичайно светлия, син цвят на очите ѝ.

Разбира се, Вениша знаеше от безбройните лекции на баща си, че по външния вид не може да се прецени един човек. Често обикновената външност криеше чиста душа. Не ѝ бе трудно да предположи, че зад невзрачните черти на мис Плат се крие ангелска доброта.

— Мис Плат, надявам се да не ме помислите за нахална, но мисис Блум изглежда... Как да се изразя, невинаги е... Как започнахте работа при нея?

Мис Плат се изчерви силно, което изобщо не ѝ отиваше.

— Много е сложно за обяснение.

Вениша не се изненада.

— Вчера не знаех как да повдигна темата на вечеря, защото имаше много хора, но бих искала да науча.

Мис Плат стисна ръце, поглеждайки нервно към вратата.

— Мисис Блум не обича да се говори за това.

— Защото може да я покаже в лоша светлина?

— О, не! Не е това, но мисис Блум смята, че някои хора могат да възприемат ролята ѝ погрешно.

Сърцето на Вениша се сви от възмущение. Инстинктите ѝ отново не я бяха подвели — мис Плат отчаяно се нуждаеше от защитник.

— Моля ви, споделете ми какво се е случило, ако желаете разбира се.

— Не е кой знае какво. Става дума за... брат ми, Берtrand. — Когато произнесе името, устните на мис Плат се извиха в лека усмивка, а чертите ѝ се смекчиха. — Той е чудесен мъж, доста красив и жизнерадостен, но малко... — Тя се поколеба, явно неспособна да каже нещо лошо за него.

— Наивен? — додаде услужливо Вениша.

— Да — мис Плат изглеждаше успокоена. — Берtrand е с няколко години по-млад от мен. По странно стечение на

обстоятелствата се озова в Лондон. — Тя се наведе напред и прошепна. — С повече от хиляда паунда.

— Това са доста пари.

— Наследи ги от чичо ми. Виждате ли, ние отраснахме в Дувър и беше съвсем естествено да замина за Лондон, след като получи наследството. Страхувам се, обаче, че направи грешка. Той е доста импулсивен. — Мис Плат стремително заговори, стискайки ръце в скута си, а бледото и лице поаленя още повече. — Боя се, че това е семейна черта. Баща ни беше същия.

Вениша потупа мис Плат по рамото в знак на съчувствие.

— Мисля, че знам какво се е случило. Някой се е възползвал от брат ви и е поощрил слабостта му.

— Да! — мис Плат стисна ръката на Вениша със съкрушен поглед. — Мис Уест, нямате представа какво е да си толкова далеч от единствения си близък човек!

— Брат ви единственият ви роднина ли е?

— Да. Освен мисис Блум.

— Вие сте роднини?

— Тя се омъжи за брата на майка ми, което я прави моя вуйна. Вуйчо ми, мистър Блум, беше много богат мъж. Той и мисис Блум се грижеха за мен и Берtrand. Но преди няколко години той почина и ни остави известна сума.

— От него ли Берtrand наследи парите?

— Да — изражението на мис Плат помръкна. — Винаги съм мислела, че мисис Блум е била против.

Вениша потупа ръката на мис Плат.

— Къде е сега Берtrand?

— В Лондон. — Устните на мис Плат потрепераха. — В затвора за длъжници.

— О, не!

— Да! Двете с мисис Блум отиваме да го спасим.

Вениша отвори уста в почуда.

— Мисис Блум ще плати дълговете му?

— Да, но... — мис Плат се почувства неловко и стисна устни за момент, преди да продължи: — Не мога да говоря за това. Мисис Блум не желае да споменавам на никого.

Изведнъж, Вениша разбра всичко. Мис Плат работеше като компаньонка на мисис Блум, за да се отплати на старата скъперница за освобождаването на горкия Берtrand от затвора. Колко долно и безсърдечно. Мисис Блум изцяло се възползваше от нещастieto на мис Плат.

Бащата на Вениша винаги беше казвал, че милосърдието не се измерва със злато, но Вениша беше сигурна, че мисис Блум смята точно обратното. Вероятно си мислеше, че прави на мис Плат и Берtrand голяма услуга, поздравявайки се за голямото си великодушие и напомняйки на горката мис Плат по хиляда пъти на ден колко много ѝ е задължена.

Вениша стисна ръката на мис Плат.

— Не искам да се намесвам, но мисля, че има и други начини да намерите пари, освен да се продадете в робство.

— Какви начини? — премигна мис Плат.

— Ами има... искам да кажа, сигурно можете... — Вениша прехапа устната си. — Все още не знам, но съм сигурна, че ще измисля нещо. — При вида на помръкналото лице на мис Плат, Вениша продължи настойчиво. — Трябва да имате вяра. Със сигурност не се виждате като компаньонка на мисис Блум до края на дните си.

— Е, не... предполагам, че не. Всъщност не съм се замисляла. Освен, разбира се, в мечтите си. Но това е друго.

— В мечтите си? — Вениша се усмихна леко. — За какво мечтаете?

Мис Плат се изчерви още повече и размаха обезпокоено ръка.

— Нищо особено. Аз... аз понякога си фантазирам. Мисис Блум казва, че тогава съм напълно безполезна, но не мога да спра да се чудя... няма значение.

— Не, не! Какво щяхте да кажете?

— Не трябва да съм толкова глупава. Мисис Блум казва, че трябва да сме реалисти, но понякога е толкова прекрасно да мечтаеш.

— Не ме интересува какво казва мисис Блум. Кажете ми, моля ви, за какво мечтаете?

— Какво пък — прошепна Мис Плат, — искам да се омъжа някой ден.

— И? — кимна Вениша окуражително.

Мис Плат примигна.

— И... това е. Просто искам да се омъжа.

— О...

Мис Плат продължи да се изчервява.

— Смешна мечта, нали? И не е много вероятно да се сбъдне.

— Не бих казала — каза Вениша ободрително.

— Не. За мен е мечта и нищо повече. Не съм като вас, мис Уест. Нямам обожател като лорд МакЛийн.

— МакЛийн? Той не ми е обожател. — Беше ѝ трън в очите, напад...

— Но изглежда се познавате добре.

— Така е. Познавам Грегор МакЛийн от петгодишна.

— О! Значи сте по-скоро като брат и сестра!

— Само приятели сме. Нищо повече.

— Стори ми се, че той каза на мисис Блум, че ви е настойник.

— Той ми е настойник и приятел. Но това е всичко. — Вениша видя как жената присви вежди, очевидно обмисляйки нещо. — Мис Плат, какво има?

— Просто се замислих. Мис Уест, смятате ли, че... — Тя трепна, после поклати глава. — Съжалявам. Държа се глупаво.

— Глупаво? Защо мислите така?

— Баща ми все казваше, че човек трябва да си знае мястото в живота и да не се стреми към невъзможното, за да не бъде разбито сърцето му.

— Но това е ужасно!

Мис Плат мигна.

— Така ли?

— Разбира се. Никой не знае къде би ни отвел живота, стига да не се страхуваме да поемаме известни рискове от време на време. Не оставяйте хората или обстоятелства да ви диктуват как да живеете. Всичко зависи от вас.

— Рискове? — Мис Плат изглеждаше изумена. — Смятате, че е добре да се поемат рискове?

— Разбира се! Постоянно го правя и винаги си е заслужавало. — Вениша се замисли за миг — Е, почти винаги.

Мис Плат отвори широко очи, премигвайки бавно. След миг учудено каза:

— Обичам да поемам рискове. И го правех, но мисис Блум винаги казваше...

— Забравете за мисис Блум! Важно е вие какво искате. Какви рискове бихте поели вие?

— О, мис Уест, толкова са много. Искам да се науча да флиртувам и как да привлека някой джентълмен. Истински джентълмен като лорд МакЛийн.

Усмивката на Вениша посърна и я обзе странно чувство на тревога.

— Искате да се научите да флиртувате? С Грегор?

— Или с някой друг. Искам да се науча да флиртувам и след това да се омъжа. Това е единствения начин да си намеря съпруг. — Мис Плат сложи ръце на бузите си, с блажено изражение на слабото си лице. — Искам да се омъжа за джентълмен с титла и пари. Той, разбира се, ще е много красив. Ще има прекрасна къща, коне, слуги и поне една крета, или може би две. — Мис Плат се изкикоти със светнало лице. — Всъщност, права сте. Трябва да се омъжа за някого като лорд МакЛийн.

— Но... — продума Вениша безизразно.

Мис Плат склочи ръце под брадичката си и затвори очи.

— Той е най-красивият мъж, когото съм срещала.

И най-арогантният.

Мис Плат сложи ръце в скута си и впери светлосин поглед във Вениша.

— Мис Уест, мислите ли, че мъж като лорд МакЛийн може да се заинтересува от някоя като мен?

Вениша огледа мис Плат — от плоските ѝ гърди и прекалено големите крака през прегърбените рамене до изтощената, скучна кафява коса и кривия нос над прекомерно тънките устни. След това си представи Грегор, с натрапчивата му мъжка красота, подчертана от тънкия като рапира белег на лицето. Той започваше над веждата, прескачаше окото и продължаваше като бледа линия надолу по бузата му. Този недостатък не беше обезкуражил ентузиазма на жените в Лондон. Напротив, явно ги привличаше още повече — добавяше екзотична нотка на неуловима опасност към и без това главозамайващо красивия мъж.

Вениша вече беше виждала много жени да се хвърлят в краката му и сърцето ѝ се сви, когато чу надеждата в гласа на мис Плат.

Тъкмо отвори уста да отговори и се чу пискливия вик на мисис Блум.

— Мис Плат!

Мис Плат се сепна.

— О, боже, трябва да тръгвам. — Тя направи несръчен реверанс и забърза към вратата. — Не знам защо не са донесли топла вода тази сутрин, но мисис Блум няма да се успокои докато не я получи. — Тя спря на вратата и се усмихна срамежливо. — Благодаря ви, че поговорихте с мен, мис Уест. Не знам дали някога ще мога да направя това, което предложихте, но...

— Разбира се, че ще можете — каза Вениша, загърбвайки неприятните си мисли. — И трябва да знаете, че има мъже, много по-добри от Грегор МакЛийн.

— Не мога да си представя — поклати глава мис Плат.

Вениша се усмихна ободрително.

— Само почакайте докато пристигнете в Лондон. След като прекарате известно време сред висшето общество много други мъже ще ви се сторят далеч по-привлекателни.

Мис Плат се изкикоти.

— Гледай ти! Но какво говорите мис Уест? Наистина сте много мила и аз оценявам...

Една врата в коридора се отвори и мисис Блум изписка:

— Мис Плат! Моля, елате веднага!

Вратата се затвори с трясък.

Мис Плат трепна.

— По-добре да тръгвам. Благодаря ви за съветите. — Тя помахаше с ръка за сбогом и забърза по коридора.

Вениша я последва до площадката на стълбището и проследи забързаните ѝ крачки надолу по стълбите докато не изчезна зад ъгъла. Кой би си помислил, че мечтата на мис Плат е да се научи да флиртува. Очевидно имаше още много да се работи по вдигането на самочувствието ѝ. Ако тя не откриеше някаква цел в живота си, другите хора щяха да се възползват от нея. Хора като мисис Блум.

Вениша погледна към затворената врата на мисис Блум и се намръщи. Тази надменна вещица се смяташе за по-добра от другите,

но ѝ предстоеше да научи важен урок. Преди това, обаче трябваше да помогне на мис Плат да осъзнае собствената си значимост. Но как?

Жалко, че Вениша не можеше да разчита на помощта на Грегор. Ако той ѝ обърнеше поне малко внимание, това щеше да бъде като балсам за липсващото ѝ самочувствие и дори можеше да ѝ даде увереността да се опълчи на мисис Блум.

Споменът за целувката я възпламени и тя преглътна обзета от емоции. Като че ли Грегор щеше да се окаже голям залък за мис Плат.

Но не и Рейвънскрофт... Вениша кимна замислено. Да, можеше да свърши работа. Ако успееше да убеди Рейвънскрофт да обърне малко внимание на мис Плат, той щеше да ѝ помогне да повиши самочувствието си.

Но Грегор можеше да се окаже проблем; не се държеше резервирано както му бе присъщо. Напротив, даже беше станал особено властен откакто пристигна, сякаш това че я спаси, му даваше право да диктува действията ѝ.

Разбира се, това бе вчера, когато емоциите бяха взели връх. Днес нещата трябваше да се нормализират. И все пак се съмняваше, че Грегор ще стои спокойно докато тя се опитва да помогне на мис Плат. Той не познаваше удовлетворението да помогнеш на приятел. Вениша още не можеше да повярва, че си е направил труда да язди в този сняг, за да я спаси... Най-вероятно единствената причина да го стори, бе гордостта му. И, откакто бе пристигнал, поведението му не можеше да се определи като особено сърдечно. Не бе спрял да се подиграва и за миг на усилията ѝ. Ето защо трябваше да продължи да го държи в неведение относно плановете си.

Почти го съжаляваше заради погрешните му разбирания. Ако не беше толкова дразнещо надменен, би изпитала симпатия към него вместо раздражение.

Трябваше да намери начин. За щастие, от опит знаеше, че с търпение всичко се постига. Досега винаги се бе получавало.

И горко му на Грегор тогава!

ГЛАВА 7

„Може да ви прозвучи странно, но в някои бракове любовта си съжителства с истинска неприязън... Понякога това разделя, и в същото време сплотява мъжете и жените.“

Старицата Нора от езерото Лох Ломонд към трите си невръстни внучки в една мразовита нощ.

Преди да слезе на закуска, Вениша застана пред гардероба, но за съжаление той не предлагаше голям избор. За да покаже на Грегор, че не е притеснена от тяхната случайна целувка трябваше, когато се появи в гостната да се държи весело и непринудено без въобще да му обръща внимание. Именно заради това щеше да облече най-хубавата си рокля.

С тези мисли, Вениша избра наситено синя рокля — за щастие с кринолин, защото единствената ѝ фуста се беше скъсала при злополуката. Елзи бе обещала да я поправи, но щеше да е готова чак утре.

Роклята беше с превъзходна кройка, избродирана по подгъва на полата и ръкавите с малки розови розички заобиколени с нежни зелени листенца. Светлозелена панделка се завързваше точно под гърдите, а нежна дантелена яка подчертаваше скромното деколте. Въпреки че беше забравила да вземе подходящите сини обувки и зелената панделка за косата си, се надяваше, че изглежда достатъчно добре.

Събирайки цялата си смелост тя се отправи към салона, където се сблъска с Рейвънскрофт. Той беше облечен с елегантно синьо палто, жилетката чу беше тъмночервена, а яката му бе колосана така, че едва ли можеше да обърне брадичката си на една страна. Грегор не

одобряваше екстравагантната мода и се присмиваше на всичко, което му се струваше неудобно или скъпо. По тази причина Вениша се загледа заинтригувано в контешкото му облекло и му се усмихна.

— Боже, как успявате да задържите яката си така?

Той засия.

— Дъщерята на мисис Тредуел е доста сръчна с ютията. Кой би си го помислил на това затънтено място.

— За наш късмет тя е също толкова добра и в кухнята. Как се чувствате тази сутрин? Имате ли много натъртвания след злополуката?

— Главата още ме наболява леко. — Той докосна главата си над слепоочието. — Като изключим това съм съвсем здрав.

— Отлично — каза Вениша.

Той се поколеба за миг след това притеснено изрече:

— Вениша, искам да ви се извиня за поведението си и затова, че попаднахме на това ужасно място. Не съм си и помислял... Не очаквах... Нямахме как да предвидя...

— Знам — каза Вениша и усмихвайки се го потупа по ръката. — Въпреки че това, което направихте не е правилно, трябва да призная, че намерението ви беше много романтично.

— Да, така е. Аз ви обичам...

— Не започвайте отново — бързо го прекъсна тя и дръпна ръката си от неговата, но виждайки изражението му смекчи тона. — Вие знаете, че не ви обичам. Съжалявам, но нещата стоят по този начин и няма да ги дискутираме отново.

Той почервеня и раменете му увиснаха.

— Добре, ще се опитам да не ви говоря повече за любов. Но ако промените мнението си или имате нужда от нещо, се надявам да ми кажете — погледна я с блеснали очи. — Бих направил всичко за вас и няма да е заради зестрата ви.

— Зестра? Каква зестра?

— Как каква? Не че за мен има значение, но баща ви спомена, че би желал да ви даде голяма зестра, когато се омъжите.

Вениша се подсмихна.

— Казал е, че би желал да ми даде зестра, защото това е така — той има желание, но не и средства, които да отдели. Надявам се, че не сте му повярвали.

Разочарование се изписа по лицето му.

— О, не, разбира се, че не му повярвах. Споменах го само... защото той го каза, но, уверявам ви, това няма нищо общо с желанието ми да се ожения за вас.

Вениша повдигна вежди.

— Наистина ли?

— Наистина — каза той обидено.

Устните ѝ потрепнаха.

— Бедният Рейвънскрофт.

— Вениша, обичам ви. Дори и да не отговаряте на чувствата ми, аз бих направил всичко за вас. Само една ваша дума и ще го докажа.

Думите му я застигнаха в момента, в който се обърна, за да влезе в салона. Тя спря.

— Всъщност има нещо, което бих искала.

Рейвънскрофт сграбчи ръката и я притисна към сърцето си.

— Каквото пожелаете.

Огледа го бързо. Не беше вълнуващо красив като Грегор, нито имаше интригуващ белег. Освен това не беше смел като него и едва ли можеше да развълнува една жена само с един-единствен поглед. Но тя беше убедена, че мис Плат ще се впечатли от контешкото облекло на Рейвънскрофт.

Жената заслужаваше шанс и ако Вениша не направеше нещо, възможността щеше да отлети.

— Можете да ми направите една услуга, но предупреждавам ви, ще бъде доста трудно.

Той се наведе напред, нетърпелив да чуе молбата ѝ. Без да отдръпва ръката си тя накратко му обясни плана си.

Въпреки обещанието си да направи всичко, което тя пожелае, Рейвънскрофт оказа изненадваща съпротива. Но използвайки обещанието му и убедена, че ще извърши голяма добрина, най-накрая го принуди да се съгласи.

Вениша влезе в гостната с триумфална усмивка.

До момента, в който я видя, Грегор не бе съзнавал с какво нетърпение очаква появата ѝ, но тялото му реагира на мига. По дяволите, не на това се бе надявал. Последната нощ след пламенната им целувка той откри, че не може да заспи. Никога никоя жена не бе успявала да го лиши от съня му. Но снощи, всеки път, когато затвореше очите си, той откриваше, че мисли за Вениша. За изненадващо силната

страст, която избухна между тях, за невероятно нежните ѝ устни под неговите. Отново и отново преживяваше случилото се и мислеше за последствията.

Въпреки че не беше младо момиче Вениша в много отношения беше съвсем невинна. Той беше убеден, че тя ще се чувства объркана от реакцията си в прегръдката му. Представяше си, че тази сутрин ще изглежда притеснена и бледа, но беше решил, че въпреки това ще се държи сякаш нищо не се е случило, за да я успокои. Имаше известен опит с такива неща и знаеше, че ще ѝ отнеме известно време, за да разбере, че той не би я предал.

Затова беше шокиран, когато най-сетне Вениша се появи в салона облечена в ярка рокля и усмихвайки се вероятно на нещо казано от Рейвънскрофт. Погледът ѝ не се задържа дълго на Грегор. Без да се бави отговори весело на въпроса на мисис Тредуел, пошегува се с Рейвънскрофт за това, че е постоянно гладен като не забравяше да го нарича „брат ми“, поздрави ентусиазирано мис Плат, поинтересува от състоянието на мисис Блум и дори успя да изглежда заинтригувана от дългия отговор на старата дама.

След като за миг срещна погледа на Грегор тя припряно се обърна и тръгна към прозореца. Погледът ѝ се спря на топящия се сняг и тя сподели с мис Плат, как скоро всички ще могат да продължат пътя си и колко хубаво ще е това.

Вътрешно Грегор проклинаше, защото не беше единствения, който бе забелязал хладното ѝ отношение към него. Мисис Блум местеше поглед ту към Грегор ту към Вениша, сякаш знаеше точно какво се беше случило между тях. И атаката ѝ не закъсня.

— Е? — Погледна го хищно като котка дебнеца мишка. — Какво сте направил на мис Уест, за да ви пренебрегва така?

Какво беше направил? Всъщност не бе направил нищо по-различно от всеки мъж с гореща кръв. За да избегне любопитството на мисис Блум той вдигна рамене и каза:

— Не разбирам за какво говорите. Мис Уест изглежда се интересува от времето. Мисля, че снега скоро ще се стопи, а вие?

Това накара мисис Блум да се впусне в размисли за времето точно както той искаше. Всеки знаеше, че когато една дама заговори, тя се нуждаеше от някой, който да кима и да промърморва „Разбира се“ от време на време.

Грегор използва момента и отправи поглед към прозореца, където стоеше Вениша. Веднага му се прииска да не го бе правил. Слънцето се отразяваше с ослепителен блясък в снега. Тя стоеше в сянка, но искрящата светлина от прозореца сякаш посипваше косата ѝ със златен пращец.

Странно, но в Лондон той никога не бе възприемал Вениша по този начин. Там те излизаха да поездят в парка, танцуваха на различни празненства, срещаха се често в Шоколадовата къща на Лейди Би, където Вениша си поръчваше чаша горещ шоколад, докато се смееха или обсъждаха коне, хора и книги.

Силен копнеж прониза тялото му. Докъде ли щеше да ги доведе това? Щяха ли да могат да се върнат към леките приятелски отношения, които поддържаха. Докато той си задаваше тези въпроси Вениша се премести вляво и светлината от прозореца сега я обливаше цялата... и прозираше през полата ѝ.

Той се стъписа. По дяволите, защо не беше облякла фуста? Ясно си личаха нежните извивки на бедрата ѝ, заоблените ѝ прасци, както и деликатните ѝ глезени.

Тялото на Грегор пламна изпълнено с първично желание, а сърцето му щеше да изскочи от гърдите.

— Лорд МакЛийн?

Въпросителният глас на мисис Блум прекъсна мислите му. Той си припомни, че всъщност слушаше речта ѝ за времето и надявайки се да отговори правилно на въпроса ѝ каза:

— Разбира се.

Тя присви устни с неодобрение и премигна.

— Лорд МакЛийн попитах ви два пъти, дали смятате, че един хубав дъжд би разтопил този сняг, а вие още не сте ми отговорили!

Грегор направи усилие да проумее въпроса, въпреки че съзнанието му все още се въртеше около видяното. Вениша би трябвало да е по-внимателна, когато е сред хора. Всеки би могъл да погледне към прозореца и... Господи къде ли беше Рейвънскрофт. Грегор се огледа и го откри да разговаря с мис Плат, но в същия момент той се обърна, погледна към Вениша и замръзна. Ченето му увисна, а очите му щяха да изскочат от орбитите.

По дяволите!

— Чудесен въпрос мисис Блум. Позволете ми да попитам мис Уест за мнението ѝ. Тя знае доста за гръмотевичните бури. — Грегор прекоси стаята, хвана Вениша за лакътя и я дръпна силно далеч от светлината. Тя се спъна и топлото ѝ тяло се допря до гърдите му за миг преди да се отдръпне.

— Какво правиш — изсъска тя в лицето му.

Грегор решително я обърна към любопитната мисис Блум.

— Опитвам се да ти попреча да станеш за смях — прошепна той. Тя спря, а сребристите ѝ очи проблеснаха срещу него.

— Моля?

Грегор се наведе.

— Ти беше застанала срещу светлината.

— И?

— Виждах всичко през полата ти, както и Рейвънскрофт, и всеки, който те погледне.

Бузите ѝ почервеняха.

— О, не знаех... Не предполагах... Фустата ми се скъса и Елзи още не я е зашила.

Грегор се изненада от силния си порив да докосне с ръце зачервеното ѝ лице.

— Не очаквай да чуеш и една смислена дума от Рейвънскрофт през останалата част от деня — раздражено каза той.

Тя се изчерви още по-силно, ала устните ѝ се извиха в усмивка. Погледна го крадешком и каза закачливо.

— Едва ли ще открия особена разлика имайки предвид обичайния му начин на изразяване.

Въпреки раздражението си Грегор се засмя.

— Момъкът не е роден за писател, нали?

— Не, но има добро сърце — погледът ѝ се премести към Рейвънскрофт, който продължаваше да разговоря с мис Плат, като същевременно хвърляше притеснени погледи към Вениша, — има и неприятната склонност да проявява романтичните си пориви в най-неподходящи моменти.

Думите ѝ прозвучаха така сякаш харесва Рейвънскрофт. Усмивката на Грегор помръкна, въпреки че не би трябвало да е изненадан, познавайки Вениша и желанието ѝ да покровителства всеки несретник, който срещаше по пътя си. Обаче дали това беше всичко?

Ами ако с отчаяното си бягство с Вениша, Рейвънскрофт беше успял да събуди у нея нещо повече от загриженост.

В този момент тя отново наблюдаваше Рейвънскрофт и мис Плат. Това, което видя явно не ѝ хареса, защото смръщи вежди и за изненада на Грегор му даде знак с ръка да продължи.

Той погледна Рейвънскрофт и го видя да изправя рамене и да казва нещо, от което мис Плат се изчерви. Тогава крадешком погледна Вениша и долови доволен блясък в очите ѝ. Хм, какво ли беше намислила тази хитруша сега? Тя се усмихваше самодоволно, но очите на Рейвънскрофт бяха неспокойни, от позата му беше изчезнало момчешкото му нетърпение, а усмивката му беше почти безумна. Въпреки че стоеше срещу мис Плат очите му не се спираха и за миг на нея, сякаш се страхуваше да срещне погледа ѝ.

Грегор повдигна вежди, когато забеляза Вениша да кима към Рейвънскрофт окуражително. Младият мъж преглътна шумно, вирна брадичка сякаш от това зависеше живота му и със заекване попита мис Плат дали не смята, че денят е прекрасен и би ли излязла на разходка с него по-късно.

Мис Плат изчервена и объркана започна да заеква.

Вениша засия при тази гледка.

Проклятие! Пак се бе забъркала в някоя щуротия. Въпреки заплетеното им положение, тя отново замисляше нещо.

Той се наведе към нея и ѝ каза тихо.

— Не знам какво си намислила за мис Плат и Рейвънскрофт, но ще си създадеш проблеми.

Част от въодушевлението на Вениша се изпари.

— Не е нужно да ми казваш как да живея живота си. През последните десет години се справям чудесно и съм напълно способна да вземам решенията си сама.

— Единият от нас трябва да мисли — отвърна той. — Особено след като ти правиш грешка след грешка.

Тя настръхна.

— Какво искаш да кажеш?

— Само това, че още не сме се измъкнали от тази бъркотия и да се месим в живота на скъпия ни Рейвънскрофт е последното нещо, което трябва да правим.

— Не се намесвам в нищо, само помагам на мис Плат да се сдобие малко самочувствие.

— Ти подтикваш Рейвънскрофт да се прави на глупак. — Грегор отново заговори тихо, очите му святкаха опасно, а ръката му беше върху китката ѝ.

В момента, в който той я докосна топлина пропълзя нагоре по ръката ѝ, кожата ѝ настръхна, а гърдите ѝ се напрегнаха. Тя се дръпна триейки китката си там, където я беше докоснал.

Грегор свъси вежди и я погледна строго.

— Престани да се бъркаш в живота на мис Плат.

Вениша стисна устни.

— Беше ми много приятно да поговоря с теб както винаги, Грегор. Приятен ден. — Тя се завъртя кръгом и тръгна към камината, където стоеше мисис Блум.

Грегор не очакваше да му се подчини, но отказът ѝ дори да изслуша мнението му го ядоса. Последва я до камината ѝ я хвана под ръка.

— Извинете ни мисис Блум, но повереницата ми и аз трябва да обсъдим нещо.

Вениша се намръщи.

— Няма да обсъждам нищо с теб.

— Мис Уест — каза мисис Блум със сериозен тон, — мистър МакЛийн е ваш настойник и вие трябва да го уважавате. Между другото смятам, че е време да заема мястото си на масата. От звуците, които се чуват съдя, че закуската скоро ще бъде сервирана. — Тя кимна царствено и тръгна.

Вениша дръпна ръката си от неговата, а очите ѝ засвяткаха гневно.

— Какво искаш сега.

Грегор кръстоса ръце пред гърдите си и каза:

— Искам да знам какъв план си скроила за Рейвънскрофт и мис Плат.

Тя сви рамене.

— Защо винаги мислиш, че кроя нещо?

— Защото откакто те познавам не правиш нищо друго. Винаги се замесваш в неща, които не те засягат.

— О, това не е вярно. Дай ми поне един пример.

— Случаят с френския емигрант, на когото помагаше да открие предполагаемото си семейство — бързо каза той.

Лицето ѝ помръкна.

— Знаех си, че ще си спомниш този случай.

— Ако си спомням правилно ти по-късно откри, че Пиер дори не е французин, а корсиканец и е виртуозен крадец, който ти се отблагодари за гостоприемството като открадна две от любимите картини на баща ти.

Вениша стисна устни и сви рамене.

— Дай ми друг пример.

— Нямах ли и една жена от библиотеката, която ти каза, че е от семейството на Херцог Девъншир и ти ѝ повярва.

— Но тя приличаше на Девъншир — каза бързо Вениша. — Дори ти го призна.

— Но не аз я наех за прислужница в дома си, където тя предизвика скандал на едно от вечерните партита на баща ти хвърляйки се в краката на херцога и признавайки, че е негова дъщеря от перачката в имението му.

Вениша прехапа устни, а в очите и се появиха весели искри.

— Беше малко неудобно нали? Не за мен, но за херцога... Учудващо е, че все още разговаря с мен.

— Учудващо е, че все още някой разговаря с теб — каза Грегор, опитвайки се да потисне нелепото желание да се усмихне.

Ситуацията по-късно беше станала още по-комична, тъй като жената призна, че се е объркала и всъщност е имала предвид херцог Кларидж. В стаята беше настъпил пълен хаос. Хората крещяха, че трябва да дойде лакеят и да я отведе. През това време Вениша спокойно се опитваше да изправи жената и докато я отвеждаше ѝ предложи да разговаря насаме с херцога, ако желае. Минавайки покрай Грегор тя му намигна и му се усмихна крадешком, което го накара да се разсмее още по-силно.

Той ѝ намигна и продължи:

— Добре знаеш, че мога да ти дам още примери за твоите нескончаеми лудории. Спомням си, че веднъж беше прибрала в дома на баща си едно бездомно хлапе...

— Тогава не бях виновна. Той предложи да почисти комина и тъй като имаше белези от изгаряне по краката аз му повярвах.

— Но той не беше коминочистач нали?

— Може и да е бил — отговори надменно Вениша.

— Беше истински джебчия. Сигурен съм, защото малкия негодник успя да ми отмъкне един-два часовника докато разбере какво става.

— Но не изчезна медальона на твоята майка нали? Никога не успяхме да го намерим.

— Сега разбираш ли какво имам предвид?

Тя въздъхна.

— Да, да. Ти мислиш, че съм прекалено доверчива и не трябва да се намесвам в живота на хората. Често сме спорили за това и смятах, че си проумял, че няма да се съглася с теб.

— Да, така беше. Досега.

Сребристите очи на Вениша се впериха в неговите.

— Каква е разликата сега?

— Ти ми кажи.

Бузите ѝ порозовяха.

— Откъде да знам — задъхано каза тя и се обърна настрана. — Не съм направила нищо, което може да предизвика проблеми. Просто искам да помогна на мис Плат. Дори ти трябва да признаеш, че тя не е лоша жена, джебчийка или нещо подобно. Не ме е молила да направя каквото и да е за нея, даже напротив, май не иска помощта ми.

— Жената изглежда има добра интуиция. Надявам се, че ще се вслушаш в нея.

Вениша сбърчи нос срещу него.

— Кога стана толкова дребнав?

Той се стегна.

— Не съм дребнав.

Тя сви рамене и се загледа в нещо, без да му обръща внимание.

— Може и така да е, но не и според мен.

Грегор се намръщи. С години бе гледал как Вениша се опитваше да облекчи живота на безумните си родители и вечно се забъркваше с неподходящи хора, за да им „помогне“, а вместо това се оказваше в сериозна беда заради опитите си да поправи всички злини на света. Но явно хората не оценяваха усилията ѝ, никои никога не ѝ беше казал дори едно „благодаря“. Въпреки това тя не се бе предала.

Всичко това го тревожеше, но той се примиряваше, защото досега не го беше засегнало лично. Досега. В момента нещата бяха различни. Откакто бяха попаднали заедно в тази ситуация, всичко, което Вениша правеше можеше да се отрази и на него. Това вече никак не му харесваше.

Той се загледа през прозореца и забеляза с облекчение, че снегът беше започнал бързо да се топи под топлите лъчи на слънцето. Може би щяха да могат да си тръгнат съвсем скоро от тук и нещата да се върнат към нормалното си положение. Вениша можеше отново да се заеме със своята „благотворителност“ без това да влияе на отношенията им. Така трябваше да стане.

Той погледна надолу към нея и откри, че тя го наблюдава критично. Очите ѝ бяха станали опушено сиви, а в тях се таеше неизречен въпрос.

— Какво има сега? — попита я той.

Тя наклони глава на една страна.

— Това притеснява ли те понякога?

— Какво трябва да ме притеснява?

— Това, че не живееш пълноценно живота си, а наблюдаваш отстрани как изтича. — Тя поклати глава сякаш го съжаляваше. — Един ден ще се събудиш и ще осъзнаеш, че той е отлетял, а ти дори не си живял.

Той се намръщи, но влизането на мисис Тредуел и Елзи с пълни табли с храна му попречиха да отговори.

— Ела — каза Вениша, — най-добре да се присъединим към останалите.

Грегор нямаше друг избор, освен да я последва. Беше силно много учуден, когато чу Рейвънскрофт да дава съвети на мис Плат за отглеждането на азалии.

Това беше много странно, както и поведението на мис Плат. Тя се кикотеше като някоя празноглавка, а лицето ѝ се оцветяваше в различни нюанси на розовото всеки път щом Рейвънскрофт направеше нескопосан опит да ѝ поднесе комплимент, сякаш това беше част от ролята му в някакъв лош спектакъл.

Въпреки всичко Вениша ги наблюдаваше със затаен дъх.

Това беше достатъчно да развали апетита на Грегор. Да не би палето да се опитваше да накара Вениша да ревнува?

Вратата към коридора се отвори и конярят на Грегор Чеймбърс се появи.

— Извинете, милорд, но на две мили нагоре по пътя има обърната карета.

— Небеса! — каза Вениша и стана. — Някой пострадал ли е?

— Не, но се боя, че единия кон е със счупен крак. Мистър Тредуел отиде да доведе пътниците — един джентълмен и дъщеря му.

Мисис Блум сви устни недоволно.

— Те не могат да дойдат тук. Всички стаи вече са заети.

Вениша деликатно вдигна вежди, което подсказа на Грегор, че е развяла бойните знамена, и каза с хладен тон.

— Мисис Блум, сигурна съм, че бихме могли да се посвием, и да бъдем малко по-гостоприемни. Смятам, че никой от нас не е нито зле възпитан нито пък безчувствен.

Пълните бузи на мисис Блум почервеняха силно.

— Нямах предвид да не проявим съчувствие, но трябва да бъдем реалисти все пак. Тук няма нито достатъчно храна, нито повече легла. Къде ще спят този човек и дъщеря му?

— Ще споделя леглото си с младата дама — каза Вениша. — Но не съм сигурна къде ще настаним джентълмена. — Тя погледна към Грегор многозначително.

Той мъдро замълча, съсредоточавайки цялото си внимание върху храната. Знаеше, че така ще затвърди мнението на Вениша за егоистичния си характер, но проклет да е ако отстъпи леглото си на един непознат. По дяволите, дори не бе сигурен, дали би го отстъпил и на човек, когото познава, а ако ставаше въпрос за някой от братята му най-много да му хвърлеше едно одеяло да се завие, но нищо повече.

Защо трябваше да нарушава спокойствието си. Останалите гости щяха да се чувстват като у дома си, нима и той не заслужаваше да се чувства удобно?

Усети строгите погледи на Вениша и мисис Блум върху себе си, смръщи вежди и ги изгледа. Вече споделяше стаята си с Рейвънскрофт, който хъркаше. Не беше ли това достатъчна саможертва?

Веждите на Вениша се повдигнаха още повече, а очите ѝ запламтяха.

— Какво мислиш? — попита тя.

Грегор остави ножа и вилицата си.

— Права си.

Тя се усмихна ослепително и Грегор почти съжали за това, което каза.

— Нещо трябва да се предприеме и то веднага. — Той погледна към Рейвънскрофт. — Какво ще правим?

— Какво да правим? — премигна той.

— Би ли споделил постелята си както мис Уест предлага?

Рейвънскрофт погледна към Вениша и почервения.

— Да, да, разбира се.

— Ето — заяви Грегор спокойно, — Рейвънскрофт ще отстъпи леглото на колелца на джентълмена. Само се надявам той да не хърка.

— Но — каза Рейвънскрофт — аз къде... къде ще...

Грегор протегна ръка и го потупа по рамото.

— Ще сложим един сламеник за теб на пода. Друго не ми идва на ум.

— Предполагам, че няма друг начин — въздъхна Рейвънскрофт.

— Ти си добър човек — ободри го Грегор и пое дълбоко въздух.

— Нима има нищо по-одухотворяващо от това да помогнеш на ближния си?

Вениша му хвърли унищожителен поглед.

— Това беше мръсен номер МакЛийн.

— Всичко е позволено в любовта и милосърдието, скъпа. — Той се пресегна към подноса с яйцата и си избра едно.

— Грегор, какво правиш?

— Мислех, че е очевидно. Храня се.

— Ами този джентълмен и дъщеря му...

— За тях ще се погрижи мистър Тредуел. Ако се нуждаеше от помощта ни той щеше да ни информира. Прав ли съм, Чеймбърс? — Грегор се обърна към коняря си.

— Да, милорд. Мистър Тредуел ми каза да предупредя жените да се подготвят да помогнат на младата дама, защото сигурно е разстроена от случилото се.

— Ще наредя да приготвят горещ чай — каза Вениша и вирна нос срещу Грегор. — Нямам нищо против да помогна на ближния си. — С тези думи тя изхвърча от стаята.

— О, Боже — каза мис Плат и впери несигурен поглед в господарката си. — Аз ще... хм... може би трябва да...

Мисис Блум ѝ нареди без колебание.

— Отиди в стаята ми и донеси амонияка. Той е в малка стъкленица до леглото ми.

Мис Плат се втурна да изпълни нареждането.

Грегор приключи спокойно закуската си.

Вениша се върна в салона точно когато пристигнаха пострадалият джентълмен и дъщеря му.

Мъжът беше възрастен, с кръгло лице съответстващо на фигурата му. Беше добре облечен. Макар и не по последна мода, облеклото му беше съвсем типично за един провинциален земевладелец. Влизайки той се представи.

— Добър ден. Аз съм ескуайър Хигънботъм.

След него вървеше млада дама загърната в мокра пелерина и с качулка на главата. Следваше я камериерката ѝ, облечена с практична плътна пелерина и груби ботуши, а широкото ѝ лице беше зачервено от студа.

Ескуайърът посочи към дамата с качулката.

— Това е дъщеря ми Елизабет Хигънботъм.

Всички се представиха.

Ескуайърът сияеше.

— Много ми е приятно. Трябва да кажа, че тук е много по-добре отколкото вѐн на студа. Вече бяхме започнали да мислим, че ще останем завинаги в тези проклетите преспи, нали Елизабет.

Дъщеря му кимна и свали качулката от главата си.

Рейвѐнскрофт ахна привличайки вниманието на всички върху себе си. Развеселен Грегор проследи погледа на Рейвѐнскрофт към дъщерята на ескуайѐра.

Разбъркани златни къдрици обрамчваха сърцевидното ѝ порозовяло от студа лице. Дълги тъмни ресници хвърляха сянка над блестящите ѝ сини очи, които проблясваха яростно над малък съвършен нос и устни като розова пъпка. На не повече от седемнадесет, тя беше толкова красива, че всички в Лондон щяха да паднат в краката ѝ още щом я зърнат.

Тя ги удостои с бърз, почти отчаян поглед, след което вирна горделиво брадичка и се обърна, сякаш за да опровергае думите на баща си. Но не успя да постигне желаниия ефект, тъй като зѐбите ѝ тракаха от студ.

Вениша забеляза, че всички в салона са впечатлени от мис Хигънботъм, освен Грегор. Той гледаше към ескуайъра смръщил вежди сякаш нещо го бе озадачило.

Вениша бързо отиде при мис Хигънботъм и хвана треперещите ѝ ръце, дори през плътните кожени ръкавици тя усети, че са ледени.

— Бедничката, как само треперите. — Тя поведе девойката към камината. — Рейвънскрофт, отстъпи мястото си на бедното дете.

— Рейвънскрофт? Защо наричате така мистър Уест? — попита мис Плат примигвайки.

— О, това е... прякор. Когато бяхме деца обичаше да издава звуци като гарван, затова го наричаме така.

Мис Плат кимна, изглежда беше много заинтригувана.

Рейвънскрофт се беше втренчил като замаян в мис Хигънботъм от момента, в който се бе появила.

Усмивайки се разбиращо Грегор вече знаеше какво бе запленило Рейвънскрофт. Самият той предпочиташе жените да са попищни, по-зрели и интелигентни. Но мис Хигънботъм с широко отворените очи и недружелюбното изражение явно не притежаваше нито едно от тези качества.

Млади жени като нея го отегчаваха до смърт, но за мъж като Рейвънскрофт... Грегор повдигна вежди. Може би това щеше да отвори очите на Вениша и да ѝ покаже що за човек всъщност е той. Трябваше да го обмисли. Той отново се загледа в ескуайъра и още веднъж усети някакво странно чувство, че нещо в този човек му е познато. Само ако...

— Лорд МакЛийн — каза ескуайърът приближавайки към него, — не очаквах да ви видя тук.

Грегор се поклони учтиво, въпреки че вътрешно кипеше.

— Простете, но се страхувам, че не си спомням за вас.

— Не, не, ние не сме се срещали. Виждал съм ви в „Уайтс“, и някой спомена името ви. Не сме разговаряли никога, но аз познавам единият от братята ви, този, който се облича по френската мода.

— А, Дугъл. Той се облича като истинско конте. С останалите ми братя често се шегуваме с него за това.

Ескуайърът се подсмихна.

— Сигурен съм, че това е само временно. С брат ви разговаряхме за общи инвестиции в един имот. — Ескуайърът изпъчи гърди и пъхна

палци в илиците на вълненото си палто. — В момента не съм в състояние да мисля за сделки. Но по-скоро ада ще замръзне, отколкото Нед Хигънботъм да се предаде. Не би трябвало да го споменавам, но миналата година спечелих повече от двадесет хиляди паунда само от две сделки.

— А, това обяснява за какво сте разговаряли с Дугъл. Той може да надуши добрата сделка от километри — спокойно каза Грегор.

— Хитрец е той, признавам. Моят кръстник херцог Ричмънд, казва, че е съвсем спокоен, когато аз инвестирам капиталите му. За последните десет години с моя помощ е натрупал значителна печалба.

Мисис Блум се приближи с блеснали очи при споменаването на думата „херцог“.

— Как сте? Аз съм мисис Блум. Тръгнала съм да посетя моята приятелка графиня Кимбърленд. Стори ми се, че казахте, че сте член на „Уайтс“?

— Да, член съм от седемнадесетгодишен, както и баща ми, и дядо ми.

Вениша разтриваше ледените ръце на мис Хигънботъм, но забеляза изражението на Грегор. Веждите му бяха смръщени, а между тях се беше появила дълбока бръчка, както и покрай свитите му устни. Личеше, че е недоволен от нещо. Вениша също се намръщи. Ескуайърът не беше казал нищо лошо, защото Грегор изглеждаше толкова раздразнен. Като че ли не одобряваше новодошлите.

Тя погледна ескуайъра. Той беше доста закръглен с червеникава кожа и голям нос. Чертите му бяха малко груби, но очите му излъчваха добродушие, и въпреки че дрехите и начинът му на изразяване бяха простовати, той не изглеждаше лош човек. Грегор би трябвало да има друга причина да не го харесва, освен недомялания му вид и маниери.

Мисис Тредуел донесе табла с димящ чайник, чашки и чинийки. Тя я остави до мис Хигънботъм и й наля една чашка чай.

— Хайде мис. Това ще ви сгрее.

Тя подаде чая на момичето, но то трепереше толкова силно, че половината чай се изля в чинийката. Камериерка й веднага й се притече на помощ, взе чашката и я остави на таблата.

— Премръзнала е напълно. Когато каретата се обърна, ние двете паднахме в една локва. — Тя се обърна, за да покаже, че отзад

пелерината ѝ е прогизнала. — Мис Хигънботъм също е мокра, но за разлика от мен тя не е привикнала на студа.

— Ах! — мисис Тредуел хвана ръцете на мис Хигънботъм и ги разтърка енергично. — Най-добре да свалим тези мокри дрехи от вас, преди да се разболеете.

Вениша се обърна към ескуайъра.

— Мис Хигънботъм може да остане с мен в моята стая и...

— Не — прекъсна я Грегор.

Настъпи мълчание. Бузите на Вениша пламнаха.

— Грегор какво имаш предвид?

— Сигурен съм, че ескуайърът не би искал да остане тук.

Вениша вдигна вежди, а ескуайърът се изчерви силно.

— Вижте сега... — започна той, но Грегор бързо го прекъсна.

— Ще бъде много неудобно за всички, мястото едва стига за нас петимата. Сигурен съм, че мис Хигънботъм ще се възстанови съвсем скоро и вие ще можете да продължите. Ще се погрижа наранения ви кон да бъде заменен с друг. — Грегор погледна изпитателно ескуайъра. — Убеден съм, че много бързате да пристигнете в Лондон, иначе не бихте потеглили в това време.

Ескуайърът погледна строго дъщеря си, преди да каже с твърд тон.

— Така е, ние наистина бързаме. Трябваше да стигнем до дома на брат ми преди залез, но състоянието на пътищата се оказа по-лошо отколкото предполагах.

— Все още е ден. Можете да стигнете до Едингтън за по-малко от час. Там има чудесна странноприемница. — Грегор се обърна към мистър Хигънботъм. — Така е нали?

Мистър Хигънботъм премигна.

— Да, дотам са само четири мили, но при този път...

— Сигурен съм, че е напълно проходим — рязко заяви Грегор.

— ... както се топи снегът.

Мис Хигънботъм кихна, а лицето на баща ѝ помрачня.

Вениша хвана младата дама за ръката, за да я накара да се изправи и каза:

— Достатъчно! Не искам да чувам нито дума повече, за това че някой ще си тръгва оттук в това време. Снегът се топи, но все още има високи преспи и е опасно да се пътува.

— А това прави нещата още по-лоши, разтопеният сняг се превръща в кал. Има преспи по-високи от мен и толкова големи кални локви, че в тях може да потъне цяла карета — каза ескуайърът и се обърна към дъщеря си виждайки, че Вениша я извежда от стаята. — Отивай, скъпа. Благодаря ви мис... ъ-ъ... страхувам се, че не чух името ви.

Вениша точно щеше да отговори, когато нещо у Грегор я накара да го изгледа убийствено. Той отвърна на погледа ѝ с очи изпълнени с гняв. Това я обърка и тя се опита да възвърне самообладанието си, преди да отговори.

— Аз съм мис Уест, а това — тя посочи към Рейвънскрофт, който бе станал, за да отвори вратата, — е моят брат, мистър Уест.

— Приятно ми е да се запозная с вас — каза ескуайърът с лек поклон. — Благодаря ви, че се грижите за дъщеря ми. Елизабет отиди с тази приятна дама и не започвай пак с твоите глупости, чуваш ли ме?

Мис Хигънботъм погледна баща си с прекрасните си сини очи и захълца:

— Аз щ-щ-ще о-о-остана тук, с-с-само докато се п-п-почуствам по-добре. П-п-после ще си т-т-тръгна.

Рунтавите вежди на ескуайъра се свъсиха.

— Стига с тези драми, Елизабет. Марш в леглото и нито дума повече.

Тя вдигна треперещата си брадичка и продължи жаловито.

— К-к-както желаете татко. М-м-моето щастие и без т-т-това е вече р-р-разрушено.

Вениша вдигна вежди.

— Небеса! Не мисля, че е така. В странноприемницата е топло и уютно и скоро ще престанете да треперите.

— Но аз не треперя от студ — каза младата жена. — Аз н-н-не съм тук по с-с-собствено желание. Аз б-б-бях отвлечена.

Мис Плат зяпна от учудване. А мисис Блум заяви.

— Никога не бих предположила.

Рейвънскрофт стисна юмруци сякаш се готвеше да се сбие с този, който е извършил злодеянието.

Грегор погледна Вениша, за да разбере дали е забелязала реакцията на своя обожател, но я видя да обгръща закрилнически раменете на момичето.

— О миличка, кой ви отвлече?

— Т-т-той беше — заяви мис Хигънботъм, сочейки с треперещ пръст ескуайъра.

Вениша се учуди и попита:

— Вашият собствен баща?

— Да. Аз му казах, че няма д-д-да отида в Лондон, дори ако трябва да се с-с-самоубия.

ГЛАВА 8

„Няма нищо романтично в един мъж, който заявява, че е готов да даде живота си за жената, която обича. Предпочитам мъж, който ще се бори да предпази и двамата. Какво романтично има в един мъртвец, бил той кавалер или не.“

Старицата Нора от езерото Лох Ломонд към трите си невръстни внучки в една мразовита нощ.

Вениша настани удобно дъщерята на ескуайъра в стаята си, като помогна на горкото момиче да си легне. Прислужницата и също се суетеше около нея, а мис Плат не спираше да предлага помощта си.

— Хайде, хайде — каза мис Плат, държейки ръката на мис Хигънботъм. — Съвсем скоро ще се стоплите.

— Надявам се — каза момичето. — Въпреки, че б-баща ми сигурно ще се зарадва ако у-у-умра!

— Каква ужасна мисъл! — каза Вениша бодро, провесвайки пелерината на мис Хигънботъм на стола, за да изсъхне.

— Да! — потвърди мис Плат. — Мисис Блум винаги казва, че трябва да бъдем позитивни.

Вениша учудено погледна мис Плат. Мисис Блум, която те познаваха и избягваха едва ли би казала подобно нещо.

— Кое е п-положителното? — попита мис Хигънботъм, а устните ѝ потрепнаха.

Вратата се отвори и мисис Тредуел влезе в стаята.

— Ето, вижте — каза мис Плат, усмихвайки се. — Мисис Тредуел носи допълнително одеяло и затоплена тухла. И за двете

трябва да сме й благодарни.

Възрастната жена остави тухлата на прозореца.

— Тухлата е прекалено гореща все още, но одеялото може да се използва веднага.

Вениша взе одеялото и зави мис Хигънботъм.

— Ето така. И докато се стопляте можете да ни разкажете за премеждията си.

Мис Хигънботъм нямаше нужда от друга покана. Веднага заразкава как баща ѝ настоял да замине за Лондон и „да се продаде на пазара за булки“, за да осигури на семейството така желаната титла. Първоначално се съгласила, все пак кой не иска да отиде в Лондон за сезон или два? Но тогава срещнала Хенри, синът на викария. Било любов от пръв поглед и започнали тайно да се срещат. Елизабет знаела, че баща ѝ се цели много по-високо от Хенри и опитала да убеди Хенри да избягат, но той отказал. Смятал, че ще може да убеди ескуайъра да разреши този брак, след като му обясни всичко.

Елизабет обаче упорито се противяла на този план от страх, че баща ѝ ще я отведе далеч и Хенри никога няма да я намери. Преди двамата да измислят решение на проблема си, ескуайърът заловил един от слугите, разнасящи тайните послания на твърдоглавия ухажор.

Точно както се страхувала Елизабет, той изпаднал в ярост и независимо от разразилата се снежна буря натоварил дъщеря си в каретата и потеглил незабавно за Лондон, за да я отдалечи от Хенри.

— Мис Уест — каза Мис Хигънботъм, хващайки Вениша за ръката. — Баща ми наистина ме отвлече. Той продължава да настоява, но аз по-скоро бих умряла, отколкото да отида в Лондон.

— Да — потвърди прислужницата на мис Хигънботъм, която не бе спряла да се подхилква, нито за миг. — Мис Елизабет твърдо е решила. Тя няма да се омъжи за никой друг, освен за нейния Хенри.

— На колко години сте, мис Хигънботъм? — попита Вениша.

Елизабет изтри сълзите си.

— На шестнадесет.

Това обясняваше доста неща. Вениша помогна на мисис Тредуел да сложат увитата тухла под завивките близо до краката на момичето и след това отново я зави с одеялото.

— Явно сте преминали през много премеждия. Нека първо да ви стоплим и след като си починете, ще видим какво би могло да се

направи.

— Точно така — каза мис Плат потупвайки леко ръката на момичето — Мис Уест е като божи дар. Ако някой може да ви помогне това е тя.

Вениша не бе сигурна дали трябва да е поласкана или притеснена от такава искрена, и неподправена похвала.

Мис Тредуел кимна.

— Сложи краката си върху топлата тухла, мила. Аз я увих в кърпа и няма да те изгори, а ще е ти е приятно топло.

Вайкането на мис Хигънботъм спря почти незабавно. Тя въздъхна, сгуши се под завивките и очите ѝ се притвориха.

— О, колко е хубаво! — тя се насили да отвори очи и се усмихна на Вениша. — Благодаря Ви, че убедихте татко да останем, мис Уест. Не бях в състояние да направя нито крачка повече. Може би утре ще намерите начин да помогнете на мен и на моя беден Хенри.

След тези думи, очите и се затвориха и тя заспа мигновено.

— Така си и мислех — заяви мисис Тредуел, докато вдигаше машата, с която бе донесла горещата тухла. — Всичко е от нерви.

Прислужницата закима потвърдително.

— Тя ги има в изобилие, наистина.

— Да, очевидно е — отговори мисис Тредуел. — Но ще се почувства по-добре, след като поспи. Нуждаете ли се от още нещо, мис Уест?

— Не. Както винаги сте се погрижили за всичко.

Жената засия срещу нея.

— Не беше кой знае какво. Ще отида да стопля още една тухла за Елзи. Тя има силно главоболие, както знаете, и отиде да полегне за малко. Може би точно това ще ѝ помогне да се оправи.

— Сигурна съм, че е така — каза Вениша.

— Кажете ми ако имате нужда от нещо — с бързо кимване мисис Тредуел излезе, затваряйки тихо вратата след себе си.

Мис Плат провеси мокрите дрехи на момичето на гърба на стола.

— Надявам се да изсъхнат, преди да се събуди.

— От качеството на пелерината подозирам, че мис Хигънботъм има доста богат гардероб — забеляза отговори Вениша.

Прислужницата кимна.

— О, но разбира се! Тя има четири пълни куфара. Баща ѝ е набавил само най-доброто. Ето защо младият Хенри отказа да избяга с мис Хигънботъм. Той заяви, че тя е свикнала да има красиви неща и че по-скоро ще се обеси ако тя се откаже от всичко заради него.

Вениша си помисли, че младият Хенри разсъждава като джентълмен.

— Ще имате ли нещо против да потърсите куфарите на мис Хигънботъм и да донесете някои сухи дрехи.

Прислужницата се поклони и тръгна към вратата, говорейки през рамо, докато напускаше стаята.

— Ще донеса дрехи, достатъчни за седмица. В това време може и да ѝ потрябват.

Седмица?! Вениша се надяваше прислужницата да греша.

Мис Плат взе в ръце пелерината на мис Хигънботъм.

— Много е хубава, нали?

Вениша кимна.

— Изглежда, че ескуайърът добре се е справил с живота, но за съжаление е прекалено наясно с това.

— Той мисли само за себе си, нали?

— Определено. Смея да твърдя, че това е причината, да реши да омъжи дъщеря си, дори и против волята ѝ. Почти съжалявам мъжът, в когото е влюбена.

— А аз мисля, че нейният обожател е прекрасен джентълмен, каквото и да мисли ескуайърът — каза мис Плат, като издаде брадичката си напред. — Аз обикновено не изпитвам антипатия към хората, но той е толкова надут. Това ме кара да съчувствам на бедната мис Хигънботъм.

Вениша си мислеше същото. Горкото дете, отведено далеч от мъжа, когото обича, само за да бъде подложено на ужасни премеждия и оставено да посинее и измръзне от студ. Още по-зле, когато тя и баща ѝ най-накрая намериха подслон, Грегор ги посрещна с топлината на снежната виелица, причинила тези беди.

Тя се намръщи. Не можеше да повярва, че Грегор е толкова безчувствен.

— Мис Уест?

Вениша се обърна и видя, че мис Плат се е приближила към нея.

— Да?

Слабата жена я хвана за ръцете, гледайки я възхитено.

— Трябва да ви благодаря!

— За какво?

— За вярата ви, че може би има и други пътища, отворени за мен. След случката с бедния Берtrand бях загубила надежда. Но днес, на закуска, мистър Уест... — мис Плат млькна и бузите ѝ почервеняха. — Нямаше да забележа ако не бяхме разговаряли с вас преди закуска. Искам да ви благодаря, защото ми помогнахте да осъзная, че в живота има и други неща, освен да прислужвам на мисис Блум.

Вениша я прегърна.

— Радвам се да ви видя усмихната.

— Благодаря ви. Искам да остана с вас, но трябва да помогна на мисис Блум, а и ме чакат няколко ръкоделия, които трябва да довърша тази сутрин.

Вениша се зачуди колко ли неща ще трябва да изброди мис Плат, докато мисис Блум реши, че е изпълнила дълга си.

Младата жена потупа Вениша по рамото и след това си тръгна с високо вдигната глава и искрящи очи.

Мис Хигънботъм се размърда при затварянето на вратата и се завъртя на една страна. И тогава, отвори уста и захърка силно. Вениша зачака със затаен дъх, но хъркането не спря.

Тя се намръщи. Момичето изглеждаше като ангел с русите си къдрици и дълги мигли, а хъркаше като стар бик... Очевидно нямаше да се наспи добре тази нощ.

Представяйки си изражението на Грегор, ако чуеше хъркането на деликатната мис Хигънботъм, Вениша се ухили. С Грегор имаха сходно чувство за хумор и това бе едно от малкото неща, които споделяха...

Помисли си, че е добре да го запомни. Напоследък двамата, често се караха.

Тя въздъхна при тази мисъл. Дълбоко безпокойство я обхвана и тя осъзна, че не е излизала навън цял ден. Нищо чудно, че не бе в настроение.

Поглеждайки към хъркащото момиче в леглото си, Вениша събу пантофите, и нахлузи ботите си. Взе си палтото и излезе, затваряйки внимателно вратата след себе си.

Слизайки надолу по стълбите тя чу ескуайърът и Рейвънскрофт да разговарят в общата стая. Стана ѝ жал за Рейвънскрофт, който трябваше да слуша дребнавите излияния на ескуайъра, но не достатъчно, че да жертва и себе си. Тя закопча палтото си до горе, вдигна си яката, закривайки ушите и излезе навън.

Снегът искреше свеж и чист, а въздухът все още бе мразовит, но не толкова студен както в деня, в който пристигнаха. Тя повдигна поли, за да изтърси снега и пое към конюшните по добре отъпканата пътека, усмихвайки се в свежата и хладна утрин. Конюшните бяха разположени в един огромен обор, съдържащ десет отделения за коне и добре обзаведена стая отзад, като всичко се отопляваше с голяма печка на дърва, предвидливо скътана далеч от запасите със сено. Когато влезе завари Чеймбърс и конярят на мистър Тредуел. Вениша спря при всяко животно, като Чеймбърс я осведоми за нараняванията им и предприетото лечение. Той бе почистил повечето рани и бе сложил компреси на тези, които имаха нужда.

След като бе направено всичко необходимо конярите продължиха работата си, а тя излезе отново навън. Усмихна се леко, повдигна лице към слънчевата светлина и затвори очи, като остави тишината да я изпълни със спокойствие.

— Не стой там.

Спокойствието ѝ отлетя за миг. Тя отвори очи и видя Грегор пред себе си. Той бе облечен с дебелото си палто, с червен шал около врата, а шапката му хвърляше сянка върху очите.

— Защо да не стоя тук?

Той я хвана за ръка и я дръпна към себе си. Устните му се разтегнаха в усмивка.

— Погледни в краката си.

Под стрехите, около конюшната беше осеяно с нападали ледени висулки, до една забити дълбоко в снега.

— О!

— Падали са цяла сутрин — уведоми я той. — Не са останали много, но аз не бих стоял точно под тях.

— Обещавам да внимавам повече — безгрижно отговори тя, отбелязвайки как слънцето прави очите му по-светли. Той наистина имаше красиви очи, с дълги мигли, които едновременно прикриваха и подчертаваха изражението му.

Точно преди да я целуне миналата нощ, очите му бяха потъмнели. Тръпка премина през нея и изведнъж всеки момент от целувката нахлу в съзнанието ѝ, както и начина, по който бе реагирало тялото ѝ и...

Господи! Какво ѝ ставаше? Тя стисна облечените си в ръкавици ръце, в отчаян опит да прогони мислите надалеч.

Грегор я погледна учудено:

— Какво има?

Тя поклати глава:

— Просто си мислех за опасните ледени висулки и се радвам, че беше тук, за да ме предупредиш.

Грегор се усмихна криво.

— Стигнах до извода, че единствената опасност, за която трябва да бъдеш предупредена си самата ти. — Той погледна към конюшнията.
— Как са конете?

— По-добре са, отколкото се надявах. Твоят коняр Чеймбърс е чудесен.

— Така и трябва за парите, които му плащам.

— О! Колко му плащаш?

Грегор сбърчи вежди.

— Мислиш да ми го откраднеш ли?

— Вероятно — отговори му закачливо. Това бе стара закачка между тях, вечно да се заплашват, че ще откраднат слугите си един от друг. Вениша никога не бе успяла да примами някой от опитните коняри на Грегор, но не се отказваше да опитва, повече за да го дразни, отколкото заради нещо друго.

Погледът му се спря върху устните ѝ.

— Радвам се, че отново се държиш нормално.

— Аз винаги се държа така — отвърна тя рязко.

Нещо просветна в погледа му и той се обърна към обора.

— Не мислех, че ще си способна да стоиш далеч от конете за дълго.

— Копнея да пояздя — каза тя тъжно. Заснежените гори около странноприемницата сякаш ги примамаваха.

— А защо не?

Тя въздъхна.

— Не съм си взела костюм за езда. Мислех, че майка е болна и не вярвах, че ще имам време да яздя.

Грегор посегна към ръката ѝ и я приюти в сгъвката на лакътя си.

— Ела, Вениша. Разходи се с мен малко. Знам, че не обичаш да седиш затворена вътре с дни.

Тя трябваше да се съгласи, че навън е прекрасно. Освен това подплатената ѝ с кожа пелерина и ботите я пазеха от студа.

— Много добре, но само за малко. Мис Хигънботъм ще се събуди след около час. — Вениша планираше да проведе разговор с младата жена, за да открие как може да им помогне на двамата с Хенри.

Грегор я поведе покрай конюшните по една лъкатушешца пътека, която откри между дърветата.

— Пътеката води към реката, а след това се излиза отново на главния път. Много е живописна.

— Ти вече си бил тук?

— Взех един от конете, за да огледам пътя — Грегор спря и изражението му стана сериозно. — Вениша, осъзнаваш ли какво означава за нас пристигането на ескуайъра и дъщеря му?

— Че ще спя още по-малко. Хъркането на мис Хигънботъм е поужасно дори от това на Рейвънскрофт.

Той се разсмя.

— Това малко същество хърка?

— Като слон. Който и да се ожени за нея, ще бъде доста неприятно изненадан.

— Не се съмнявам — Грегор отмести един клон от пътеката и отстъпи назад, за да направи път на Вениша. — Стъпвай внимателно — предупреди я той. — Има заледени места.

Вениша се замисли, дали Грегор винаги е бил толкова властен и тя не е забелязала, или това беше нещо ново. Беше напълно възможно просто да е игнорирала този факт. Може би бе дошло време да обърне по-голямо внимание.

Когато голяма пряспа сняг падна от едно дърво на пътеката пред тях, Грегор я хвана за лакътя и ѝ помогна да стъпи на снежния насип.

— Ако времето продължи да се затопля така, може би ще е възможно да си тръгнем скоро.

— Освен ако отново не изгубиш търпение.

Той ѝ се намръщи иронично.

— Ако спреш да ми противоречиш непрекъснато, може и да престана да губя търпение.

— Не ти противореча.

— О! Ами преди около час? — като видя обърканото ѝ изражение, той добави. — В гостната с ескуайъра?

— О, това ли? Ти толкова много ме ядоса.

— Аз съм те ядосал? — Грегор изглеждаше удивен.

Дърветата над главите им се бяха свели от натрупания по клоните сняг.

— Беше толкова груб. Не можех да отпратя горкото момиче, та тя бе премръзнала до смърт!

Той въздъхна.

— Опитвах се да те защитя. Ескуайър Хигънботъм е кръщелник на дука на Ричмънд.

— Веднъж видях дукесата. Стори ми се ужасна клюкарка.

— Най-лошото е, че ескуайърът не е от хората, които знаят думата дискретност. Говорих с него тази сутрин, той планира да отиде направо в Лондон. Има голяма вероятност да се срещнете в бъдеще.

Вениша изстена.

— И веднага ще разбере, че аз не съм мис Уест и че Рейвънскрофт не ми е брат?

Изражението на Грегор беше мрачно.

Сърцето ѝ се сви.

— И няма как да го обясня.

— Не — каза Грегор кратко. — Сега разбираш защо се опитах да ги върна обратно. Помислих си, че ако те бяха видели само за малко, щяхме да предотвратим всяко бъдещо разпознаване.

Той беше прав. Тя се заигра с предницата на пелерината си, знаейки, че трябва да се извини, но не намираше думите.

— Аз не съм коравосърдечен.

Тя наведе глава.

— Не съм казала такова нещо.

— Помисли си го. Видях го в очите ти.

Вениша погледна към него. Бе си го помислила. И намръщеното му лице издаваше, че той го бе забелязал. Бе поразена, как се беше

променило тяхното удобно приятелство? Караха от момента, когато той пристигна и тя не можеше да си обясни защо.

Разбира се, той бе главния виновник, бе твърде груб в отношението си към Рейвънскрофт, което предизвикваше покровителствената ѝ природа. Искаше ѝ се да не бе реагирала толкова бурно в защита на Рейвънскрофт, защото очевидно това дразнеше Грегор. Но наистина, какво друго би могла да направи, когато той на практика я мислеше за глупачка, че и по-лошо?

Тя въздъхна.

— Грегор не знам какво става с нас откакто пристигнахме тук, но изглежда бъркаме в нещо.

Изражението му омекна.

— Може би просто се виждаме в различна светлина.

— Какво искаш да кажеш?

— В миналото си правехме компания, за да се преборим със скуката. А сега трябва да направим нещо заедно... а именно да опазим репутацията ти. Доста различно е от една безгрижна езда в парка.

— Това не обяснява защо загубих здравия си разум.

Той ѝ се усмихна многозначително.

— Не мисля, че си загубила всичкия си здрав разум, а само част от него.

Тя не можа да му се усмихне в отговор. Нещо друго също се беше променило. Беше се променило с целувката им и никой от тях не бе готов да изрече тази истина на висок глас. Те бяха приятели от детинство, бе го виждала как пада от коня и как губи зъб, когато бе на девет, а той я бе видял покрита цялата с кал на седем, когато скочи от един прозорец в отчаян опит да избегне ужасните уроци по танци. Тези случки, както и стотици други ги защитаваха от всякакъв вид романтично обвързване.

Вениша се намръщи като си помисли за шумната, емоционална връзка на родителите си. Тя никога не би се държала като глупачка, заради небивалиците за „голямата страст“, дори да съществуваше... особено пък с Грегор.

Виждаше как се отнася с влюбените в него, поддали се на покоряващата му усмивка и блестящите му зелени очи жени в Лондон — нито веднъж не бе трепнал дори, в нейно присъствие. Дълго си бе повтаряла като молитва списъка с всичките му недостатъци, за да

предпази сърцето си и се самонаказваше всеки път, когато разумът ѝ си позволяваше да се отклони встрани от взетото решение. Но сега, след една целувка защитната ѝ стена се бе пропукала.

Вениша изправи рамене, пренебрегвайки несигурността си. Това не означаваше нищо. Когато се върнеха в Лондон, нещата щяха да си бъдат постарому и те щяха да се върнат към тяхното прекрасно, необвързващо приятелство. Единственото, което трябваше да направи бе да не обръща внимание на това напрежение между тях, докато не попаднеха при по-добри обстоятелства. Погледна към него през спуснати мигли.

За съжаление все още остро усещаше присъствието му и не можеше да не забележи как семплия възел на шалчето му приляга точно на извивката на силния му врат. Въпреки най-добрите си намерения, тя осъзна, че си представя как би проследила линията на шията му с върха на пръстите си или още по-добре с устни.

При тази мисъл тя цялата потръпна.

— Вениша? — гласът му бе нежен и загрижен.

Той се наведе по-близо, а погледна му потъмня, когато хвана ръката ѝ.

— Студено ли ти е? Може би трябва да се прибираме...

— Не, не! Добре съм. Просто си мислех за цялата тази каша. — Вениша погледна към огромната му добре оформена облечена в ръкавица ръка. Стотици пъти бе подавала чай на тези ръце или ги бе поемала, за да се качи или да слезе от каретата без изобщо да им обръща внимание.

Но изведнъж те изглеждаха толкова... мъжествени. Толкова съблазнителни. Топлината на кожата му, преминаваше през ръкавиците и достигаше до нея и кръвта ѝ кипна от усещането, че ръката му е притисната към нейната. Дали ако я целунеше сега, когато тя не бе толкова изтощена, щеше да почувства същото? Със сигурност страстния и отклик снощи бе само заради...

— Вениша?

Гласът му бе по-богат и дълбок, от всякога; мекият тембър накара кожата ѝ да настръхне напрегнато. Тя го погледна в очите. Трябваше да измисли какво да каже, за да наруши тишината и да възпре странното желание да се наклони към него в търсене на целувка

като предишната. Чудеше се дали вкусът ѝ ще е толкова хубав, дали тялото ѝ щеше да откликне по същия начин.

Ръцете ѝ се разтрепераха, коленете ѝ омекнаха и всичко това, само при мисълта за една прегръдка. Господи, тя не можеше да си мисли за такива неща! Но беше невъзможно да спре. Искаше той да я целуне отново, желаше да го вкуси, той да я докосне, да се слее с него, да...

Погледът му потъмня.

— По дяволите, не ме гледай така.

Тя се опита да преглътне.

— Какво имаш предвид?

Но тя знаеше точно какво имаше предвид той; и не можеше да скрие нито вълнението, нито любопитството си.

Той смръщи вежди и почти свирепо изражение премина през лицето му.

— Недей, Вениша. Дори на по-малки изкушения от теб, не съм успявал да устоя.

Сърцето ѝ заби учестено. Вениша отмести поглед от неговия и се взря надолу към върховете на ботушите си. Беше лудост да бъде изкушена от него, изкушена от това чувство, каквото и да бе то. Тя стоеше там, опитвайки се да успокои сърцето си и да потуши изгарящият я огън.

Някакво вътрешно гласче ѝ прошепна. Ами ако отново го погледнеш? Ако обвиниш ръце около него и го целунеш по начина, по който се целунаха миналата вечер? Какво ако се окажеш още по-хубаво от преди?

Вениша стисна ръце, борейки се с желанието да погледне нагоре и да пристъпи към него. Това би било безотговорно и неразумно. Връзката ѝ с Грегор бе по-важна от една обикновена целувка. Тя беше господарка на себе си и на чувствата си и щеше да бъде безкрайно глупаво ако рискува приятелството им така.

Незнайно как, докато си мислеше, че не трябва да поглежда към Грегор, тя направи точно това.

И в секундата, в която погледите им се срещнаха, Грегор издаде звук смесица между смях и стон и я притегли в обятията си, притискайки я към гърдите си. Топлината му я обгърна незабавно.

— Предупредих те — измърмори той до ухото й, а дъхът му бе горещ и накъсан. — И сега, любов моя, ще си платиш.

ГЛАВА 9

„О, мили мои момичета, малко са хората на този свят, които ще ви кажат истината в очите. Ценете ги, дори и да не ви харесва това, което ще чуете.“

Старицата Нора от езерото Лох Ломонд към трите си невръстни внучки в една мразовита нощ.

Пулсът ѝ бясно препускаше, Вениша спря да мисли и се отдаде на целувката. Цялата тръпнеше от опияняваща възбуда, както при лудешката езда през парка, която с Грегор толкова обичаха. Усещането за горещата му уста превземаща нейната и силните му ръце притискащи тялото ѝ, я караха да иска повече. Диво желание се разпалваше все по-силно в нея. Стон се откъсна от устата ѝ, цялата гореше. Притисна се още по-силно към него, тръпнец и горещ езикът ѝ дразнеше неговия.

Тя се наслаждаваше на прегръдката, на ръцете му, които я повдигнаха и я притиснаха още по-силно към тялото му. Нейните ръце се плъзнаха надолу по гърба му, после по бедрата ѝ...

Той я остави на земята и стискайки китките ѝ я отблъсна далеч от себе си.

Те стояха дишайки тежко, а в студения въздух се образуваха облачета пара, гледаха се със смес от възторг и удивление. Грегор поклати глава.

— Полудели сме и двамата.

Бузите на Вениша пламнаха, а сърцето ѝ щеше да изскочи от гърдите. Полудели — просто не можеше да го проумее. Как можа да го

допусне? Та това беше Грегор, за Бога. Тя знаеше какво ще ѝ струва подобно държание, знаеше и какъв ще е края.

Смутена, тя опита да освободи китките си, но той не ги пускаше.

— Успокой се — посъветва я той, а очите му горяха срещу нейните.

Тя пожела с цялото си сърце да може да избяга далеч, или да върне времето назад, така че последните минути да изчезнат. Но това беше невъзможно. Случило се не можеше да бъде заличено или забравено.

— Грегор — прошепна тя, — какво ще правим?

Въпросът увисна между тях.

Грегор не можеше да откъсне очи от нея, нито да я пусне. Тя стоеше пред него, палтото я покриваше от глава до пети, непокорната ѝ коса почти се бе изплъзнала от хлабавия кок, сламка от конюшната се беше заплела в нея. Носът ѝ бе поръсен с лунички, устните ѝ бяха подути от целувката и проблясваха влажни. Всичко в нея го очароваше. Освен това, което му беше скъпо и познато, той откри нещо ново и неуловимо, и напълно грешно. Той отпусна бавно китките ѝ, плъзгайки ръце по дланите ѝ и преплитайки пръсти с нейните. Не искаше да я пусне, не още.

Миглите ѝ трепнаха, преди да погледне нагоре към него, а бузите ѝ горяха. Тя беше невероятно чувствена, как не го бе забелязал през всичките тези години. Повече от всичко на света Грегор искаше да я обладае тук и сега — да я събори на земята, да вдигне полите ѝ и да задоволи страстта, която почувства в обятията ѝ, а сега виждаше в очите ѝ. Но не можеше. Това не беше някоя незначителна жена, това беше Вениша. Не би могъл да направи нищо, което би я наранило, дори мъничко. Беше сигурен, че и тя ще изпита удоволствие ако правят любов... Намръщи се. Точно в това беше проблема.

Жена като Вениша заслужаваше повече от... Той не беше донжуан, но бе имал не малко връзки, които завършваха приятелски след няколко месеца, както би трябвало. И всичките те бяха подклаждани от страст в началото, въпреки че, гледайки Вениша с порозовялото ѝ носле и блестящите ѝ очи, трябваше да си признае, че никоя от връзките му досега не бе обещавала такова удоволствие. Имаше нещо в нея на това място, в тази странноприемница насред

снега, което възбуждаше сетивата и въображението му. Копнееше да я вкуси. Да я прелъсти...

Той поклати глава, бавно пускайки ръцете ѝ.

Вениша се обърна, като миг преди това докосна с облечените си в ръкавици пръсти устните си и поаленя още по-силно.

— Недей — каза дрезгаво Грегор, опитвайки се да преодолее неловкостта на момента.

— Съжалявам, Грегор. Това... — тя направи неуверен жест с ръка... — не биваше да се случва.

— Не, не биваше, но се случи. — Погледна я в очите. — И не мога да кажа, че съжалявам.

Тя се усмихна несигурно.

— Нито пък аз, но не бива да допускаме да се повтори.

Беше права, но това никак не го улесняваше. По дяволите, как беше позволил нещата да му се изплъзнат, та той никога не губеше контрол.

Улови погледа на Вениша, видя въпроса стаен в сивите дълбини на очите ѝ и се чу да казва с твърд глас.

— Права си. Това няма да се повтори. Никога. Ние сме приятели и нищо повече.

Нещо проблесна в очите ѝ. Разочарование? Поне той чувстваше точно това, като че ли тежък камък притисна гърдите му.

Внезапно всичко му се стори несправедливо. Не беше честно Рейвънскрофт така да обърка живота им, не беше честно, че се налагаше да останат тук заради собствения му проклет характер и не беше честно и други хора да бъдат застигнати от снежното бедствие и да дойдат тук смущавайки спокойствието им. Освен всичко това трябваше да се справя и с гнева, който изпитваше от момента, в който бе открил, че Вениша е изчезнала. Сега този гняв прерастваше в неконтролируема ярост.

— Трябва да се върнем в Лондон възможно най-бързо.

— Да разбира се, дали ще можем да тръгнем днес?

— Не, но ако времето се задържи топло ще можем да отпътуваме утре. — Той я погледна в очите и добави: — Вениша, когото се върнем нещата може да бъдат различни за теб.

— Знам — каза спокойно тя. — Татко се е разтревожил за мен, а когато той е разстроен може да каже нещо на някой неподходящ човек.

— Помолих Дугъл, да се погрижи баща ти да не говори с никого. — Той се намръщи. — Но това ще се окаже излишно, след като Хигънботъм пристигне в града. Той със сигурност ще те познае. За разлика от мисис Блум, той вижда прекрасно. — Прекара пръсти през косата си. — Вениша, не трябва да прекарваш много време с останалите гости докато си тръгнем. Колкото по-малко говориш с тях, толкова по-добре. — Той се усмихна криво. — Имаш способността да оставяш дълбоки впечатления в хората.

Тя го изгледа скептично.

— Не мога да ти обещаю това.

— Трябва да ми обещаеш. Репутацията ти е заложена на карта.

— Глупости — отсече тя с блеснали очи. — И без това вече е твърде късно, ескуайърът ще ме познае. Освен това тук има неща, които трябва да довърша... — Тя погледна към Грегор и млъкна.

— Какво трябва да довършиш?

Тя се намръщи и вирна брадичка предизвикателно.

— Вениша, трябва да престанеш да се месиш в живота на хората. Остави Рейвънскрофт на мира и спри да го насърчаваш да се натрапва на мис Плат.

— Той само ѝ помага да добие малко самочувствие.

— Той се прави на глупак. Точно както когато те отвлече и си беше втълпил всичките глупости, че ще избягате и ще живеете в малка къщичка. Какъв абсурд!

Тя наклони глава и го изгледа сериозно с присвити очи сякаш преценяваше всяка негова дума.

— Грегор, ти някога влюбвал ли си се?

— Не. Не съм толкова глупав.

— Може би точно в това ти е проблема — рязко каза тя. — Никога не си се изпитвал някакви емоции, така че дори не можеш да съчувстваш на хората около себе си.

Устните на Грегор се изопнаха.

— Ако аз съм твърде безчувствен, то ти скъпа, си прекалено чувствителна.

— Това не е вярно.

Думите ѝ се забиваха в него като отровни стрели. Разпалван от нейното упорство и собствената му незадоволена страст, гнева му прерастваше в абсолютна ярост.

— Хайде да приключваме с това, съгласна ли се? Знам, че кроиш нещо за Рейвънскрофт и мис Плат и не съм съгласен.

— Грегор, ние сме само приятели, така че нямаш право да ми казваш какво да правя.

Той се намръщи.

— Мисля, че сложната ситуация, в която се намираме, ми дава това право, независимо дали ти харесва или не.

Тя изопна устни и сви ръце в юмруци.

— Не ми харесва тона ти.

— Аз и не целя да ти харесва — откровено каза той. — А ти изгуби правото си на мнение в момента, в който сглупи да се качиш в каретата с Рейвънскрофт.

Тя вирна брадичка.

— Мислех, че бележката е написана от баща ми... о, дявол да те вземе, вече ти обясних всичко.

— Но не беше достатъчно — отвърна той, чувствайки се като вулкан от гняв и възбуда, който всеки момент ще изригне. — Смятах те за по-благоразумна, но след вчерашните събития започвам да си мисля, че наистина имаш нужда от пазач.

— О! Как можеш да говориш така? Не съм направило нищо друго, освен да се опитам да помогна — отначало на майка ми, после на мис Плат... — Тя смело го погледна в очите. — Няма значение. Не мисля да се оправдавам пред теб. Ти Грегор, си най-проклетия, арогантен и егоистичен човек, когото познавам.

Очите на Грегор блестяха необичайно ярко.

— Поне не съм непоносим досадник, който се опитва да управлява живота на всички около себе си, без да зачита мнението им. Ти, скъпа моя, си твърде самонадеяна и си мислиш, че знаеш всичко.

— Не казвай нито думичка повече — процеди през зъби тя.

— Ще кажа, така че ме слушай! Ако искаш да се върнеш в Лондон с непокътната репутация, ще престанеш да се занимаваш с мис Плат и проблемите ѝ.

Твърде вбесена, за да отговори Вениша пхна юмруци в джобовете на палтото си, потръпвайки от студения вятър, който огъваше клоните и събаряше снега от тях над главите им.

Грегор прекара пръсти през косата си отново и я изгледа ядосано.

— Цялата тази ситуация е едно недоразумение и бъркотия от самото начало. Така се получава всеки път, когато се опиташ да помогнеш на някого. Всичко се обърква.

Горчивината в гласа му я нараняваше. Наистина ли си мислеше, че тя създава само неприятности и бъркотии? Начинът, по който я гледаше, съвсем ясно отговаряше на въпроса ѝ.

— Ако искаш да се прибереш у дома и да продължиш да живееш както до сега ще правиш каквото ти кажа. Без никакви своеволия.

Тя се стегна.

— Аз не съм една от твоите прислужници, така че можеш да спреш да ми заповядваш.

— Не, не си ми прислужница, иначе щеше да си много по-сговорчива.

— И не съм една от твоите... от твоите... празноглавки... — произнесе думата с подчертано отвращение, — които въздишат по теб, готови да направят всичко, за да привлекат вниманието ти. Не ми пука какво мислиш за моите „кроежи“. Аз съм достатъчно възрастна и знам какво правя, така че можеш да запазиш арогантното си мнение за себе си.

Грегор изопна устни.

Гръм отекна в далечината.

Вениша намръщено погледна небето и разочаровано забеляза, че докато говореха тъмни облаци почти бяха закрили слънцето.

— По дяволите, Грегор, сдържай темперамента си. Искам да си тръгнем от тук тази година.

Устните му побеляха, гръм се разнесе над тях и ослепителна светкавица разсече небесата.

Тя подскочи стреснато и притисна ръка към сърцето си.

— Спри това веднага!

— Знаеш, че не мога да го спра, след като вече е започнало. Затова се нарича проклятие — изръмжа той.

— По-добре намери начин. — Тя погледна към небето и се загърна още по-плътено в палтото си, за да се предпази от студения вятър. — Може би ако спреш сега, няма да натрупа толкова много като миналия път.

— Мога съвсем добре да сдържам темперамента си, но ти ме предизвикваш. Искам само да стоиш далеч от проблемите на

останалите гости.

Тя се обърна настрани и вирна брадичка.

— Не съм ти задължена с нищо. Ако смятам, че нещо трябва да се направи ще го направя, дори и да не си съгласен.

Гръм се разнесе над тях, разлюлявайки земята. Небето потъмня, малки снежинки започнаха да се сипят.

Вениша посочи към небето.

— Виж какво направи сега. Никога няма да си тръгнем от тук.

Грегор се наведе към Вениша като почти допря нос до нейния.

— Слушай, Вениша, изминах целия този път през проклетия сняг само за да спася скъпоценната ти кожа и единственото, което ти трябва да направиш, е, да не си навличаш повече неприятности.

Влажните ѝ устни потрепериха колебливо, кожата ѝ се покри с нежна руменина. Гневът на Грегор изчезна заменен от ново, горещо чувство, което разпали кръвта му. Искеше да я вземе в обятията си, да я притисне силно и да я целува докато дъхът ѝ секне.

Стисна зъби опитвайки се да прогони мъчителната фантазия. Та това бе Вениша, най-добрия му приятел. Жени като нея не флиртуваха, те се влюбваха и се омъжваха. Това беше факт. Тя не би се задоволила с нищо по-малко, а за мъж като Грегор нямаше място до нея.

Той пъкна ръце в дълбоките джобове на палтото си.

— По-добре да се връщаме в странноприемницата преди някой да е забелязал, че ни няма.

Той кимна към пътя, но тя не помръдна само го гледаше с пламтящи очи.

— Е, добре — каза той и се обърна кръгом. — Бъди внимателна, пътят е хлъзгав.

След тези думи Грегор тръгна. Вървеше по пътеката, а снега скърцаше под ботушите му. Повдигна лице, за да се охлади от падащите снежинки. Един Бог знаеше колко сняг щеше да падне този път. По дяволите, какво имаше във Вениша.

Какво се бе случило, че тук, далеч от Лондон, той откриваше у нея неща, които никога досега не бе забелязал. Каквото ѝ да беше, той се надяваше да премине бързо. Да бъде близо до Вениша в малката странноприемница с толкова хора наоколо беше истинско мъчение. Нещо странно се беше случило между тях. Нещо неочаквано, което растеше с учудваща бързина. Какво ли...

Проскърцване в снега го накара да спре и да се обърне. Вениша приближаваше, тъмната ѝ коса беше изпъстрена със снежинки, тя крачеше стегнато сякаш обмисляше нещо. Може би идваше да се извини?

Задмина го и спря в края на пътеката да го изчака с ръце зад гърба.

О, тя искаше да говори с него в странноприемницата. Като вземеше предвид, че напоследък не можеха да държат ръцете си далеч един от друг, когато оставаха насаме, това беше мъдро решение. Той вървеше към нея, загледан надолу, за да не се подхлъзне и благодареше на Бога, че се е опомнила. Сега щеше да се извини за непокорството си и да спре да манипулира мис Плат и Рейвънскрофт. Той щеше да приеме извиненията ѝ и щяха по-лесно да оправят отношенията си...

Туп! Снежна топка удари отстрани главата на Грегор. Той стоеше и не можеше да осъзнае случилото се. Снегът влизаше в яката му, мокрейки кожата му по пътя си.

Той извика и се втурна напред препъвайки се в замръзналите корени на дърветата, но беше твърде късно. Вениша беше хукнала с развети поли и преди той да стигне до двора на странноприемницата, хлопна вратата.

Грегор не помръдваше, леденият вятър пронизваше дрехите му, а мократа му яка замръзваше, едър сняг падаше от небето, а и вятърът виеше.

Проклета да е Вениша Оливие, проклет да е буйния ѝ несдържан характер, и най-вече проклета да е дяволската ѝ чувственост.

ГЛАВА 10

„Има само едно нещо, което е по-лошо от това да загубиш ухажора си и то е да нямаш такъв.“

Старицата Нора от езерото Лох Ломонд към трите си невръстни внучки в една мразовита нощ.

— Не сте ли съгласна мис Уест? — попита високо мис Плат. Вениша примигна осъзнавайки, че отново не е внимавала.

— Тъм... да, разбира се. Съгласна съм.

Мис Плат наклони глава и я изгледа любопитно със светлосините си очи.

— Всичко наред ли е?

Вениша се изчерви.

— О, да. Аз просто... мислех за нещо. — За Грегор. Откакто я бе целунал отново вчера сутринта, или по-скоро тя го бе целунала, беше неспособна да мисли за нещо друго.

Беше достатъчно лошо през деня, тъй като странноприемницата изглеждаше твърде малка за двама им, но на всичкото отгоре предишната нощ въобще не бе мигнала. Проблемът не бе толкова в хъркането на мис Хигънботъм, колкото в порочните мисли, които изпълваха съзнанието ѝ, спомените от целувката и някои доста поинтимни фантазии.

Когато най-накрая успя да заспи, неспокойният ѝ ум се освободи от задръжките. В сънищата си тя безумно го желаше и всяко негово докосване възпламеняваше жажда за нещо повече.

След целувката Вениша избягваше да остава насаме с Грегор, което не бе чак толкова трудно благодарение на мис Плат и мис

Хигънботъм. Те се бяха присламчили така плътно към нея, че тя едва успяваше да намери минута уединение.

Рейвънскрофт бе продължил да оказва внимание на мис Плат, поради което Грегор се ядоса и му нареди да го придружи до конюшната след вечеря. Младият мъж не усети тона му и с желание тръгна след него. Докато го извеждаше навън Грегор хвърли на Вениша усмивка изпълнена с триумф.

Вениша подсмръкна. Той беше непоносим напоследък, държеше се с всички така сякаш бяха слуги. Тя въобще не съжаляваше за вчера, беше си заслужил удара със снежна топка по главата, та дори и с риск да предизвика още два дни снеговалеж.

— Времето е ужасно — каза мис Плат. — И тази снежна буря вчера...

Която беше по вина на Грегор, да го вземат дяволите. Може и да обвиняваше нея, но той самият беше арогантен и надменен.

Мис Плат възобнови бродерията си, която беше взела със себе си в гостната.

— Времето е толкова необичайно за април. Струва ми се, че съдбата ни е събрала тук.

— Вярвате ли в това?

— Започвам да вярвам — призна откровено мис Плат, сръчно вдявайки иглата. — Чудя се дали не съм попаднала на това място заедно с мистър Уест, защото... — тя се изчерви. — О, боже, не биваше да ви казвам нищо, тъй като мистър Уест ви е брат, но си мислех... о, няма значение!

Вениша премигна.

Със сигурност мис Плат не беше започнала да изпитва чувства към Рейвънскрофт за толкова кратко време. Бяха минали само два дни, а той не излъчваше толкова голям чар, че да я заинтригува така бързо. Разбира се мис Плат не бе обикновена жена, но все пак.

— Знам какво си мислите — каза мис Плат забивайки иглата в плата. — Не се познаваме от много отдавна.

— Е, да...

— Но веднага щом срещнах мистър Уест, разбрах, че това е истинската любов.

Вениша повдигна вежди.

— Но... отначало бяхте привлечена от лорд МакЛийн.

— Наистина ли? — мис Плат направи малка линия от ситни изчистени бодове. — Не си спомням.

— Не искам да бъда черногледа, но Рей... имам предвид мистър Уест е все още твърде млад и е известен с непостоянния си характер. Той просто не е достатъчно зрял за емоционална връзка. — Което си беше тъжната истина. — След няколко години е възможно да обикне някого, но не и сега.

Мис Плат се засмя.

— О, мис Вениша! Звучите като истинска сестра. Предполагам, че ви е трудно да видите брат си в по-различна светлина. Аз се държа по същия начин с бедния Берtrand, но повярвайте ми, мистър Уест е способен да изпитва дълбоки чувства — тя пусна ръкоделието в скута си, притисна ръце към гърдите си и въздъхна. — Видях го отразено в очите му.

Вениша потърка челото си, където се заформяше дълбока бръчка. Така нямаше да стане, ще трябва да разговаря с Рейвънскрофт възможно най-скоро. Как ли щеше да реагира, когато разбереше, че мис Плат се влюбва в него. Най-добре бе да не мисли твърде много за това сега. И все пак, някъде дълбоко в себе си, можеше да чуе плътния глас на Грегор, който я предупреждава, колко опасно е да се бъркаш в живота на другите. Тя решително го игнорира. Предпочиташе да я пхнат в торба и да я хвърлят в Темза в средата на зимата, отколкото да стане студена и безчувствена като него.

— Мис Уест — тихият глас на мис Плат върна Вениша в действителността. — Една жена, прекрасна като вас, сигурно има много обожатели.

— Не бих казала много — тя можеше да ги преброи на пръстите на едната си ръка, тъй като повечето мъже, които бе срещнала, бързо отпадаха — не отговаряха на някакъв невидим неин стандарт.

— Сигурна съм, че имате стотици почитатели, може би дори хиляди.

Вениша се разсмя.

— Имала съм няколко наистина, но съм много далече от представата за красавица според висшето общество — тя сведе поглед към пищните си форми. — Макар и да опитвам, не мога да се откажа от сладкишите и нямам достатъчно воля да следвам съвременната мода.

— Не мога да се съглася с това — възрази предано мис Плат.

— Това е много мило от ваша страна, но аз не се оплаквам. Ако имах нездрав вид или не можех да се движа, може би щях да опитам да се променя, но за момента се приемам такава каквата съм и се чувствам щастлива.

Мис Плат погледна невярващо към Вениша и сведе поглед към собственото си фигура.

— Искан ми се да имах вашите извивки. Никой никога не ме забелязва, защото съм твърде плоска.

— Факт, който лесно може да се прикрие с една подходяща рокля — каза Вениша. — Всъщност...

Вратата се отвори и мис Хигънботъм застана в рамката ѝ. Прекрасната и сутрешна рокля бе украсена с френска коприна, а златните и плитки бяха прихванати със сапфирени игли.

Тя спря и драматично закри очите си, сякаш светлината бе твърде силна.

Вениша изпита отчаяна нужда да извърти очи с ясното съзнание, че собствената ѝ майка би аплодирала подобно появяване.

Но мис Плат извика.

— Мис Хигънботъм! Какво се е случило? Да не би да имате нещо в окото?

По-младото момиче отпусна ръка и се огледа.

— О! Само двете сте. Помислих, че баща ми и лорд МакЛийн ще са тук.

— Лорд МакЛийн! — очите на мис Плат светнаха с любопитство. — Чудя се, защо бихте искали да го видите?

Мис Хигънботъм се завъртя в опит да прикрие усмивката си.

— Аз съм напълно отдадена на моя Хенри, но... — усмивката и се разшири.

Мис Плат се изкикоти.

— О, скъпа мис Хигънботъм, знам точно какво имате предвид. Ако не беше скъпият мистър Уест, сигурна съм, че и аз щях да съм увлечена по него.

Мис Хигънботъм повдигна сантиментално очи и въздъхна дълбоко.

— Той е твърде красив, дори и с белега. — Тя потръпна сякаш говореше за сладкиш. — Смятам да го разпитам за него преди вечеря.

Може би е участвал в дуел? Колко смело от негова страна ако се окаже вярно.

Странно чувство прониза сърцето на Вениша. Какво общо имаше това момиче с Грегор. Той никога не би проявил и най-малък интерес към някоя като нея и колкото по-скоро малката кокетка го проумееше, толкова по-добре!

Вениша се насили да потисне мрачните си мисли. Наистина полудяваше. Първо бе позволила на Грегор да я целуне и ѝ бе харесало, а сега нещо подобно на ревност се надигаше в нея. В следващия момент щеше да драска „Лейди МакЛийн“ по всяка попаднала ѝ хартийка и да съчинява сватбени покани на гърба на мостри от плат.

Без да подозира какъв смут е породила в душата на Вениша, мис Хигънботъм затвори вратата и се облегна на нея сякаш препречвайки пътя на невидимо зло.

— Толкова се радвам да ви видя! Да знаете къде е баща ми?

— Той е в конюшната — каза Вениша — Конярят ви мисли, че единият от конете ви не си е счупил крака както се опасявахте, а само го е изкълчил.

— Как може да го е грижа за коня, след като собствената му дъщеря чезне от мъка? — тя се настани срещу Вениша и мис Плат.

Мис Плат протегна ръка и я докосна.

— Не изглеждате зле. Всъщност мисис Тредуел каза, че сте си изяли всичко от подносите с храна, които ви е донесла и дори сте питали за допълнително.

— Какво разбира тя от болка и страдание? Или някой друг тук, освен мен, питам се?

Приятна розовина се разля по лицето на мис Плат.

— Със сигурност не разбирам, тъй като любовният ми живот напоследък ми носи само щастие.

— Мис Плат! — извика мис Хигънботъм въодушевено и я стисна за ръката. — Изглежда съм ви преценила неправилно. И вие ли усещате опиянението на истинската любов?

Вместо да се разкикоти от лекомисления разговор, мис Плат грейна.

— О, да. Знам всичко за истинската любов. Тъкмо на тази тема си говорехме с мис Уест, когато дойдохте.

Мили Боже, мис Плат трябваше да се научи да прикрива мислите и чувствата си. Вярно е, че Рейвънскрофт беше много по-мил с нея, отколкото тя бе свикнала, но само публично и то под зорките погледи на мисис Блум и Вениша. Никога не бе прекрачвал границата на допустимото.

Мис Хигънботъм приглади изисканите си копринени поли и погледна към двете дами.

— Да не би да прекъснах личен разговор?

— О, не! — отвърна веднага мис Плат. — Мис Вениша и аз тъкмо обсъждахме мъжете.

— Мисля, че всички мъже са трудни за разбиране — обяви мис Хигънботъм. — Нямахте да се намирам в тази бъркотия, ако скъпият Хенри ме бе послушал. Казах му какво ще стане, веднага щом татко разбере, но той отказа да избягаме. И сега съм тук наред нищото.

Мис Плат изглеждаше впечатлена, но не и Вениша.

— Мис Хигънботъм...

— Моля наричайте ме Елизабет. Всички го правят.

— Много добре. Можете да ме наричате Вениша.

Мис Плат се наведе напред.

— А аз съм Далила.

Елизабет и Вениша погледнаха към мис Плат, която се изчерви.

— Майка ми имала чувството, че с Далила се отнесли несправедливо. Всички си мислят колко е ужасно, че отрязала косата на Самсон и взела силата му, но може да е била принудена да го направи.

Елизабет кимна в съгласие.

— Не бях се замисляла за това, но смятам, че сте права. Мъжете обвиняват жените за какво ли не, дори и за родилните мъки.

Главоболието на Вениша се засили.

— Знам всичко за мъжете — добави Елизабет самоуверено. — Сгодявала съм се три пъти.

— Три пъти? — премигна мис Плат. — Не е възможно!

— И трите бяха тайни, разбира се, тъй като татко е много строг. Но си бяха истински годежи. Хенри дори ми даде пръстен.

— Елизабет — каза Вениша — не казахте ли, че сте само на шестнадесет?

— Някои казват, че изглеждам доста по-възрастна.

— На колко години бяхте, когато се сгодихте тайно за първи път?

— На четиринадесет. Може би не се брои, тъй като беше за лакея. Не продължи повече от две седмици. И все пак това показва, че разбирам мъжете.

— Само един мъж може да разбере друг — каза кратко Вениша.

— Задайте ми някакъв въпрос за мъжете — каза Елизабет. — И ще ви докажа.

Мис Плат плесна с ръце.

— О, колко прекрасно! Знам точният въпрос. Представете си мъж, млад мъж с безупречни обноски...

Едва ли мис Плат наистина мислеше, че Рейвънскрофт има безупречни обноски. Та той едва успяваше да свърже цяло изречение.

— Мъж — продължи мис Плат — който е показал определено отношение. Колко време ви трябва, за да разберете, че интересът му е истински, а не просто флирт?

Елизабет сви розовите си устни и след миг заяви авторитетно.

— Една седмица.

Мис Плат посърна.

— Цяла седмица!

— Глупости! — каза Вениша. — Не може да се влюбиш за една седмица.

Елизабет сви рамене.

— Аз се влюбих. Както и Хенри.

— Сигурна ли сте, че това е любов? — попита мис Плат.

— Не може да сте сигурни за чувствата на един мъж, докато не ви отправи онзи поглед.

— Кай поглед — попита мис Плат нетърпеливо.

— Ето този — Елизабет се втренчи съсредоточено в нея.

Вениша не бе виждала нищо по-глупаво през целия си живот.

— Надявам се да ми простите Елизабет, но не съм сигурна, че различавам този поглед от обикновения — мис Плат се облегна назад.

— Вгледайте се внимателно — Елизабет сложи ръце на раменете на мис Плат и се наведе напред, а носовете им почти се докоснаха. — Виждате ли, как очите ми се взират право във вашите?

— О, да. Това е удивително — каза мис Плат с разширени от изненада очи.

Елизабет се облегна на мястото си.

— Ето, видяхте колко могъщ е този поглед.

— Сега разбирам. О, ако мистър Уе... — тя погледна към Вениша и се изчерви. — Имам предвид, че се надявам един ден и мен някой мъж да ме погледне по този начин.

Вениша въздъхна, пожелавайки си поне малко спокойствие.

— Ако смятате, че всеки мъж, който ви погледне, е влюбен във вас, никой няма да посмее да отдели очите си от пода.

— Не всички мъже са толкова упорити. На някой им харесва да привличат вниманието на жените — каза Елизабет, отмятайки косата си. — Това ги кара да се чувстват мъжествени.

Мис Плат кимна в съгласие.

— Тъй като сега сте сгодена и сте били сгодена още два пъти преди, според мен знаете всичко за мъжете.

— Да — каза наивно Елизабет. — Имам опит, което е много жалко, тъй като е доста трудно да си романтичен, когато си се сблъскал с реалността.

— Горката — промърмори мис Плат, потупвайки я по коляното.

Вениша не можеше да издържа повече нито миг. Тя бързо си намери извинение, напускайки двете жени разположени удобно край огъня. По-добре да предупреди Рейвънскрофт да спре да ѝ обръща внимание, защото щеше да се окаже в голяма опасност дори само ако я погледнеше.

Тя се прибра в стаята си и направи гримаса, виждайки безпорядъка оставен от Елизабет. Сякаш гардеробът беше експлодирал и бе запратил дрехите във всяко възможно кътче на стаята. Силно ухание на лавандула се носеше из въздуха. Вениша разчисти стола, хвърляйки дрехите на Елизабет на леглото. Явно не беше най-спретнатата съквартирантка, дори и след като прислужницата беше минала след нея.

Ботуши и чехли се търкаляха по целия под, три четки за коса бяха паднали до умивалника, някакви панделки висяха праметнати на облегалката на стола заедно с две дълги палта и едно наметало. Вениша не бе сигурна дали ще може да продължи да общува нормално, ако и се наложеше да търпи още няколко дни тази неразбория и хъркането по цели нощи. Стаите в странноприемницата определено не достигаха и започваше да се трупа напрежение.

Тя отиде до прозореца и дръпна пердето, за да влезе светлина. За щастие небето се проясняваше. Открехна прозореца и през него нахлу лек вятър. Прохладният снежен въздух се промъкна в стаята разсейвайки тежкия лавандулов аромат. Облегната на рамката Вениша вдиша свежия въздух и разсеяно зарея поглед из двора. Снегът определено се топеше. Беше толкова изтънял край конюшната, че тревата почти се показваше, а на някои места се бе смесил с мръсотията превръщайки се в киша.

Дано да си тръгнем по-скоро, отпрати тя мислено молитва.

Вратата на конюшната се отвори и Вениша чу Грегор да разговаря с ескуайъра за конете. Тя се наведе напред, за да проследи как двамата мъже вървят към странноприемницата обсъждайки достойнствата на различни породи.

Ескуайъра започна да се оплаква на Грегор как не може да се разчита на наетите коне и Грегор се разсмя. Лекият бриз се заигра с тъмната му коса, разпилявайки я покрай лицето му.

Когато двамата мъже стигнаха до вратата, Грегор я отвори и докато правеше път на ескуайъра вдигна очи, срещайки погледа на Вениша. За един дълъг момент никой от двамата не помръдна. След това изражението му се смекчи в усмивка. Той вдигна ръка и ѝ помахаша. Толкова ѝ заприлича на стария Грегор, че Вениша отвърна на усмивката с разтуптяно сърце. Може би нищо не се бе променило. Едва сега осъзна, колко се бе тревожила, че ще загуби едно толкова скъпо за нея приятелство.

Тя се вслуша в стъпките на Грегор докато той се присъединяваше към останалите в гостната. Без съмнение мис Плат още се чудеше дали топлият му поглед означава нещо. Вениша поклати глава. Мис Елизабет Хигънботъм имаше твърде погрешни представи. Макар че Вениша би заложила най-хубавите си обувки за това, че лекомислената Елизабет не би избягала от Грегор след подобна целувка. Не, тя би ѝ се насладила, би я обсъдила с всичките си приятелки и дори би си поискала още.

Вълна от решителност заля Вениша. Тя затвори прозореца, напусна стаята и изтича по стълбите потропвайки с ботушите си на всяко стъпало.

— Ето те.

Грегор се облегна на стената в долния край на стълбите, а ръцете му бяха скръстени на гърдите. Не беше справедливо, че изглеждаше толкова добре. Дрехите за езда му стояха чудесно — палто, излято по него и добре изгладено шалче.

Той се оттласна от стената и застана в основата на стълбището.

— Вениша, трябва да поговорим.

Видя как тя се поколеба и някаква сянка премина през лицето ѝ. После изправи рамене и слезе от последното стъпало.

— Да, наистина има за какво да поговорим — тя го погледна с ясен и открит поглед.

Той се усмихна неохотно. Никоя жена не го бе гледала по този начин, без намек за флирт или преструвка. След снежната атака той си бе представял, че тя ще се разкае и ще го моли за прошка, разтревожена за мнението и чувствата му към нея. Вместо това тя срещна погледа му без ни най-малка следа от извинение. Нейното ледено отношение през последния ден го бе наранило много повече отколкото искаше да си признае. Донякъде бе свикнал да разчита на Вениша и не му се искаше да изгуби нейната благосклонност. Тя го познаваше по-добре от всеки друг, дори от собственото му семейство. Знаеше какво обича, какво мрази, успехите и провалите на семейството му. Знаеше и за семейното проклятие. И като истински приятел го приемаше такъв, какъвто беше. Както я приемаше и той, оценявайки нейната неповторимост.

За това и миналата нощ, докато се мъчеше да заспи, той реши, че не може просто да отмине искрите, които прехвърчаха между тях. Не можеше.

Вениша нервно навлажни устните си и каза забързано:

— Грегор, трябва да забравим какво се случи вчера и нещата отново да станат каквито си бяха — тя го погледна изпод дългите си миглите. — Надявам се, че си съгласен с това?

— Мисля, че това е най-доброто решение... ако въобще има такава.

Раменете ѝ се свиха.

— Не вярваш, че е възможно?

— Вениша не мисля, че разбираш от тези неща.

— Кои неща?

— Желание. Страст. Похот.

— О, — каза тя тихо — тези неща.

— Не мога да се държа безразлично, защото така ти се иска, или защото би било по-лесно за нас. Можем да пренебрегнем случилото се, макар и да не съм сигурен, че ще се получи.

Погледът му се спря на косата ѝ и той се усмихна. Ден след ден забелязваше все по-малко шноли в нея, а обичайната ѝ прическа се бе поразмъкнала. Копринени кичури се къдреха покрай ушите ѝ и се виеха по деликатната ѝ шия.

Тялото на Грегор се напрягна. Нещо се бе променило. Сега той виждаше Вениша такава каквато беше, а не каквато очакваше да бъде. В Лондон тя си бе все същото малко момиче, което той познаваше от години и което се бунтуваше срещу родителите си и се смееше през цялото време. През годините тя се бе променила, но той бе останал сляп за това.

А сега не можеше да ѝ се насити. Миналата нощ докато се въртеше и мятеше в малкото разкривено легло между силното хъркане на ескуайъра и бълнуването на Рейвънскрофт, бе преследван от мисли за Вениша. Повтаряше си отново и отново, че тя не беше за него, че привличането ще изчезне веднага щом се върнат Лондон — но част от него му нашепваше, че ще бъде загуба ако позволи това да се случи. Че те трябва да опознаят тази изкусителна лудост ако не заради друго то заради себе си.

Опита се да пропъди тази мисъл, да си каже, че Вениша не бе жена, която би се задоволила с нещо незначително. Но не можеше да забрави страстната ѝ целувка, начина, по който устните ѝ трепнаха под неговите и как несъзнателно се бе притиснала към него.

До сутринта вече бе решил да разговаря с нея. Единственият начин наистина да прекратят тази лудост, бе да ѝ се отдадат, да стигнат до логичния ѝ завършек, какъвто и да бе той... Отричането на това привличане само го правеше по-силно и Господ да им е на помощ, ако това се случеше. Той взе ръката ѝ в своята и каза меко:

— Вениша, макар и да не можем да се върнем към това, което имахме, можем и да продължим напред.

Той вдигна ръка и погали лицето ѝ. Вениша потръпна, а очите ѝ се притвориха за миг.

— Усещаш ли това? — попита той тихо. — Усещаш ли как тялото ти реагира на докосването ми?

Тя кимна, прехапвайки устната си по начин, от който му причини болка.

— Вениша, ние все още можем да бъдем приятели, но можем също така и...

— Не.

— Поне ме изслушай...

— Грегор, не можем да позволим това привличане да надделее.

Той се наведе и прилепи бедра към нейните, а дъхът му погали лицето ѝ, когато зашепна в ухото ѝ.

— В този момент се боря с желанието да те докосна, да те вкуся. Как да спра това? Сигурна ли си, че искаш да го направя?

Тръпка премина през нея. Грегор положи ръка на рамото ѝ и я плъзна надолу по ръката ѝ.

— Искам да разпусна косите ти и да ги гледам разпилени по голите ти рамене. Но не мога. Не и тук.

Той пусна ръката си и се отдръпна.

— Но в Лондон... когато няма да има никой... — той остави думите му да се носят изпълвайки пространството между тях.

За един миг тя се олюля към него, но после скръсти ръце сякаш да се защити.

Грегор я наблюдаваше с чувство на задоволство. Желанието бе замъглило погледа ѝ и бе плъзнало по кожата ѝ. Тя също не можеше да го потисне, без значение какво му казваше.

— Вениша, глупаво е да пропускаме тази възможност.

Устните ѝ се стегнаха при думите му.

— Грегор, без значение дали беше заради снега, близостта ни или просто от чисто раздражение, преляло в... каквото и да беше това, не искам да чувам повече за него и определено не искам да го изпитам отново.

Той знаеше, че с едно докосване ще я опровергае.

Когато очите ѝ срещнаха неговите той разбра, че и тя го знаеше. Знаеше го и се бореше с цялата си воля.

Той пристъпи към нея с бушуваща кръв и сковано от желание тяло, но тя се изплъзна бързо, почти тичайки към гостната. Хвърли му един последен поглед през рамо, преди да се вмъкне в стаята и рязко затвори вратата след себе си. Грегор понечи да я последва, но хорът от приветстващи женски гласове го възпря. Тя не беше сама, по дяволите.

Той постоя известно време с поглед прикован в затворената врата и напрегнато тяло. Проклета да е, задето отрича привличането между тях. То нямаше да изчезне, докато не се справят с него.

Никога.

Грегор най-накрая излезе навън и студения въздух охлади кожата му. Вениша може и да бе избягала от него сега, но все някога щяха да останат насаме.

И тогава щеше да е различно.

ГЛАВА 11

„Маклийн са мъже на силните страсти, но това може да бъде както благословия, така и проклятие.“

Старицата Нора от езерото Лох Ломонд към трите си невръстни внучки в една мразовита нощ.

Грегор крачеше към обора. По дяволите, какво очакваше тя от него? Да пренебрегне страстта избухнала помежду им? Щеше да е глупаво да постъпят така. Трябваше да я последват, да открият какво я предизвика. Само така биха могли да се научат да я контролират. Другият вариант бе да спрат да се виждат, но той го отхвърли веднага.

Грегор спря пред обора и вдигна лице към слънчевите лъчи. Все още беше твърде студено, за да се разтопи снега. Той потрепери, щеше да е добре ако си бе взел палтото.

Шум откъм конюшната привлече вниманието му и той видя светлина да се процежда през процепите под вратата. Вътре сигурно бе по-топло отколкото на двора. Той се насочи натам, а снега под ботушите му проскърцваше така, сякаш му се присмиваше. Какво ужасна бъркотия.

Леденият въздух превръщаше дъхът на Грегор в облачета пара, докато вървеше към вратата. Той спря и погледна назад към големия прозорец на салона, но там не се виждаше никой. Обърна се недоволен от разочарованието, което изпита. Какво бе очаквал? Вениша да се визира навън с разкаяно лице? Изсумтя силно, отвори вратата със замах и я затвори бързо зад гърба си. Помещението изглеждаше празно, но се чуваха приглушени гласове и от вътрешността проблясваше светлина от фенер.

Видя Рейвънскрофт, разбира се. Беше напуснал странноприемницата още след закуска, явно за да избяга от женското внимание — най-вече от това на мис Плат, която буквално попиваше всяка негова дума.

Грегор последва светлината във вътрешността на конюшната, спирайки, за да погали носовете на конете. Те подаваха глави от отделенията си, търсейки внимание.

Голям червено-кафяв кон изпръхтя докато Грегор преминаваше покрай него, той го потупа по носа, а животното отговори с игриво побутване на ръката му.

— Търсиш си овеса, а?

Главата на Рейвънскрофт се показва зад ъгъла на едно от отделенията.

— Добре досъъл, МакЛийн. Присъединете се към нас. Двамата с вассия коняр се наслаждаваме на прекрасен пунш с ром — каза той със завален от питието глас.

— Не е ли малко рано за почерпка? — попита Грегор.

Врата на последното отделение беше отворена. Няколко бъчви бяха наредени в кръг около накладена печка, в която Чеймбърс тъкмо слагаше още дърва. Върху нея къкреше чайник, от който се разнасяше приятен аромат на пунш с ром.

Чеймбърс затвори вратичката на печката, сложи ръжена в метална кофа и каза:

— Няма нищо по-сгряващо костите от горещ пунш в това студено време. — Конярят хитро погледна към Грегор. — Рейвънскрофт току-що каза, че в странноприемницата имало прекалено много фусты за вкуса му.

Грегор измърмори нещо в знак на съгласие.

Чеймбърс кимна.

— Мислех си, че рано или късно и вие ще дойдете.

— Да-а — потвърди Рейвънскрофт. — Той ни каза, че ще дойдете и ни накара да ви оставим най-хубавата бъчва. — След това седна на своята и посочи на Грегор свободната. — Не е ли по-хубаво тук, отколкото в гостната на странноприемницата? — попита със сияещо лице. — Липшвам ли вече на мис Оливие?

— Не. — Грегор се опита да се настани удобно. — И с какво тази бъчва и по-хубава от твоята?

Рейвънскрофт стана, обърна се и се надупи към Грегор.

— Счупена е.

Чеймбърс една сдържаше смеха си.

— Лорд Рейвънскрофт, лорд Маклийн едва ли иска да гледа...
хм, задните ви части.

Рейвънскрофт се тръшна обратно на бъчвата и потръпна.

— Дяволски шилно убива.

— Тогава защо седиш на нея.

— Защото е най-близо до пунша. — Рейвънскрофт намери падналата си на пода чаша, вдигна я и погледна в нея. След това прокара пръст по вътрешността ѝ и го облиза с въздишка. — Съвсем празна е.

— Както и главата ти — каза Грегор.

Конярят му хвърли пронизателен поглед.

— Изглежда времето почва да се оправя.

— Сняг — изсумтя Рейвънскрофт. — През април. Кой е чувал за подобно нессто?

— Кой наистина? — измърмори Чеймбърс, взе празна чаша и я напълни с малък метален черпак, след което я подаде на Грегор. — Ето, милорд. Малко е горещо.

Той пое чашата, а допира на топлия метал възвърна чувствителността на вкочанените му пръсти.

— Къде е палтото ви? — попита Рейвънскрофт и се надигна изведнъж.

— Оставих го вътре — отговори кратко Грегор.

Чеймбърс вдигна едната си вежда.

— Избягал сте, а?

— Какво? — попита Рейвънскрофт с разгневен глас. — Да не би тези... тези вестници да изгониха и вас?

— Никой не ме е изгонил. Излязох, защото така реших. — Грегор отпи глътка пунш и по тялото му се разля приятна топлина.

— Просто се опитвате да запазите достойнство си. Разбирам ви.

— Не е така. Дойдох тук, защото така исках...

— Ха! — Рейвънскрофт вдигна юмруци срещу стената. — По дяволите, всиски... всиски жени.

Чеймбърс си наля малко пунш и се загледа в младия лорд леко озадачен.

— Странноприемницата не е в тази посока.

Рейвънскрофт погледна стената.

— Не е ли?

— Не, в тази посока е пътят.

— Ох. — Рейвънскрофт подпирайки се на бъчвата се обърна на другата страна. Изправи се бавно на крака и залитайки вдигна юмрук отново. — Ето. Това... това... каквото там казах преди малко.

— Много добре — каза Чеймбърс, — а сега е по-добре да седнете отново.

— Да — потвърди Грегор, забелязвайки как се клати младия мъж. — Можеш да паднеш върху печката, а на мен не ми се слуша как хленчиш.

Рейвънскрофт седна стиснал празната си чаша.

След като пийна Грегор започна да се отпуска и да се чувства почти нормално. Отчасти благодарение на пунша, но по-скоро заради това, че бе далече от Вениша. Преди малко, докато разговаряше с нея, бе проявил финеса на продавач на риба.

Тя не разбираше страстта, а и как би могла? В много отношения беше по-невинна дори от досадната и наивна дъщеря на ескуайъра. Именно за това Грегор се смая от силата на страстта ѝ. Докато се подкрепяше с пунш той си пожела Вениша да е малко по-склонна към убеждаване. Но беше сигурен, че тя ще му откаже, преди да е казал и думичка. Не си спомняше някоя жена да е била толкова непреклонна пред него. За един дълъг миг той се замисли над това. Трябваше да реши какво да прави със страстта си към Вениша. Какви хубави отношения имаха преди, а сега каквото и да направеше, тя щеше да се отнася с недоверие към него. Ако опиташе да я избягва, тя ще си помисли, че още е ядосан, а ако продължи да ѝ обръща внимание — че се опитва да я прелъсти.

Мили Боже, каква бъркотия. Може би... може би ако започне да се държи както винаги, нещата щяха да се върнат към нормалното си положение. Надяваше се тълпите лондонски красавици да притъпят привличането, което възникна между него и Вениша, и то да изчезне.

Отпи бавно от пунша. Може би причината бе точно в това — в липсата на други жени. Ако беше попаднал в тази дяволска буря, с която и да е друга жена и нея щеше да види в съвсем различна светлина.

Рейвънскрофт отново намери чашата си и я подаде на Чеймбърс, но той го осведоми, че чайника вече е празен. Това го накара да започне потиснато да мърмори нещо за лоша орис, надменни слуги и своенравни жени.

Грегор въздъхна и протегна крака към печката. В обора беше уютно и топло, огъня пламтеше весело, дървата пращяха, а от пунша се разнасяше приятен аромат на бренди и карамфил.

Рейвънскрофт изведнъж вдигна глава.

— Знаете ли какво си мисля?

Нито Чеймбърс, нито Грегор му отговориха.

— Мисля, че тук е достатъчно топло, за да се разтопи една от онези големи ледени висулки покрай вратата на обора.

Чеймбърс, който забъркваше още пунш, го погледна възмутено.

— Разбира се, че тук е достатъчно топло, нали огъня гори.

— Знам — каза Рейвънскрофт недоволно. — Но си мисля, че ще се разтопи наиштина бързо.

Чеймбърс повдигна вежди.

— О! Колко бързо?

— Много бързо.

— Хмм. Ако предположим, че отида да донеса тук една от ледените висулки, можем да направим облог. — Чеймбърс погледна предпазливо към Грегор. — Един съвсем малък облог, разбира се.

Грегор сви рамене.

— Може и да е по-голям ако искаш. Рейвънскрофт може и да говори като дете, но не е.

Младият мъж погледна зад себе си.

— Кой не е дете?

— Ти — отвърна Грегор. — Ако искаш да пилееш парите си, можеш да обвиняваш само себе си за това.

— Отлично. — Чеймбърс потри ръце и излезе навън. Върна се след малко с голяма ледена висулка, дръпна една празна бъчва напред и я сложи върху нея.

— Е, лорд Рейвънскрофт, колко време мислите, че ще отнеме?

Той се наведе и неуверено огледа висулката. Накрая заяви триумфално:

— Давам и двадесет и две минути!

— Двадесет и две минути? Според мен ще отнеме по-малко — каза Чеймбърс и преди да седне на мястото си допълни своята чаша и тази на Грегор.

Грегор отпи.

— Чеймбърс, надминал си себе си. Това е най-хубавия пунш, който...

— Шшт — прекъсна го Рейвънскрофт загледан внимателно във висулката, от която бяха започнали да се стичат капчици. След това прошепна мелодраматично. — Като говорис ще затоплиш въздуха и тя ще се разтопи по-бързо.

— Не мисля да мълча заради един глупав облог.

— Не е глупав — отвърна Рейвънскрофт влагайки цялото си достойнство, но развали ефекта като падна от бъчвата.

Чеймбърс остави чашата си и му помогна да седне отново.

— Престанете да мърдате, защото следващия път може да паднете върху печката и да се изгорите.

Рейвънскрофт се хвана здраво за бъчвата и продължи да се взира в ледената висулка.

Грегор погледна към Чеймбърс.

— Още не си обявил залога си. Какво ще спечелиш ако си прав?

— Палтото на момчето.

Рейвънскрофт се напрегна и откъсна очи от висулката.

— Това палто ли?

— А имате ли друго?

— Не и с мен.

— Тогава точно това.

— Ами... ако аз спечеля?

Конярят се почеса по брадата.

— Ще ви дам рецептата за моя пунш с ром.

Рейвънскрофт се намръщи.

— Няма да е голяма печалба.

— Можете да се похвалите с него пред приятелите си, когато ви идват на гости — каза Чеймбърс хилейки се. — Ще идват от далеч само за да го опитат.

По лицето на Рейвънскрофт се изписа блажена усмивка.

— И ще бъда много търсен.

— Всеки ще бъде поласкан от поканата ви — убеждаваше го конярят и с усмивка оглеждаше дебелия кожен палто висящо на тесните му рамене.

— Няма да ти стане — каза Грегор.

— Не мисля да го нося. Ще го продам обратно на момчето на съвсем изгодна цена — ухили се конярят. — Ледената висулка няма да издържи дълго, вече е наполовина разтопена.

Раменете на Рейвънскрофт увиснаха и той се намръщи на Грегор.

— Така е защото започнахте да говорите.

Грегор остави чашата си и протегна ръце към печката.

— Рейвънскрофт ще постъпиш добре, ако никога не се обзалагаш с Чеймбърс.

Младият мъж погледна недоверчиво към коняря.

— Мами ли?

— Не, за бога — каза Грегор с усмивка. — Но никога не се обзалага, ако не е сигурен, че ще спечели.

— Няма нисто сигурно на този свят — заяви убедено Рейвънскрофт.

Чеймбърс завъртя очи при това изявление.

— Напротив има. И хубавия горещ пунш е едно от тях.

Рейвънскрофт се загледа замислено в чашата си.

— Божествен е. Но освен горещия пунш няма нищо друго сигурно.

— О, мисля, че има и други сигурни неща — каза Чеймбърс. — Нима слънцето не изгрява всяка сутрин.

— Не и точно сега.

— То е изгряло, но е скрито от облаците.

— О. — Рейвънскрофт се подпря на коленете си и се плесна по брадичката. — Може и така да е.

— Също и жените — добави замислено Чеймбърс. — Те никога не се променят.

Рейвънскрофт се засмя горчиво.

— Жените са непредсказуеми. Само вижте мис Вениша. Преди по-малко от две седмици тя флиртуваше лудо с мен...

— Флиртуваше? — Каза Грегор с очи вперени във върховете на ботушите си. — Вениша никога не флиртува.

— Тя ми каза, че пиша прекрасни поеми, по-хубави дори от онзи Байрон.

— Това не е флирт. Дори и аз мога да напиша по-хубава поезия от онзи Байрон. По-скоро Вениша те е съжалила и е гледала на теб като поредната си благотворителна кауза.

Очите на Рейвънскрофт се разшириха.

— Като мис Плат!

— Точно така. Не знам защо Вениша започна тази игричка, но съм сигурен, че има някакъв план.

— Аз ще ви кажа какъв е — каза Рейвънскрофт отчаяно. — Тя ме помоли да обръщам внимание на мис Плат, за да може тя да засили увереността си и да добие кураж да се противопостави на мисис Блум.

— Това било, значи. Мис Плат изглежда много щастлива от вниманието ти.

— Така е — каза младият лорд мрачно. — Вениша тази сутрин ме предупреди, че мис Хигънботъм казала на мис Плат, че ако мъж я погледне по определен начин това означава, че иска да се ожени за нея.

— Да я погледне?

— Да. Представяте ли си колко е ужасно. Ами ако на вечеря срещнеш погледа на жена и тя започне да разправя на всички в града, че сте сгодени, а ти просто си се оглеждал за солта.

— Много жалко — грубо каза Грегор. — Но така става като слушаш Вениша.

— Но... тя ме помоли. Как бих могъл да ѝ откажа?

— Ето така — „Не, аз няма да участвам във вашите безумия.“ Може ако искаш да се поупражняваш, преди да я видиш отново.

— Не мога нищо да ѝ откажа.

— Как за Бога, намери смелост да я отвлечеш тогава. Не мога да те разбера.

— Не го приемах като отвличане. Бях убеден, че тя ме обича.

— Ако наистина си бил убеден, че се интересува от теб, не трябваше да я лъжеш, за да се качи в каретата.

Рейвънскрофт обмисли думите му.

— А дали ако ѝ бях предложил да се омъжи за мен по романтичен начин, тя щеше да се съгласи? Може би ако бях ѝ подарил цветя и после бях коленичил? Жените харесват такива неща както знаете. Особено жени като Вениша.

— Глупости.

Чеймбърс спря да бърка пунша и го погледна учудено.

Грегор едва преглътна яда си.

— Имам нужда да пийна още.

Конярят напълни чашата му веднага.

Течността опари гърлото му, но рязко проясни мислите му.

— Ти си пълен глупак, ако смяташ, че Вениша би се повлияла от такива романтични глупости. Тя не е като другите жени. Никога не е била.

— Тя е различна. Съгласен съм с вас. Но това не означава, че не харесва романтиката. Жените се впечатляват силно от неща като цветя, поеми и...

— Не всяка жена счита подобни глупости за важни.

— Напротив — настояваше Рейвънскрофт. — Попитайте Чеймбърс.

Грегор се обърна към коняря и го видя да клати глава.

— Съжалявам, милорд, но момчето има право. Жените смятат тези неща за много важни, дори повече отколкото можете да си представите.

Грегор се намръщи.

— Някой жени. Не и Вениша.

Рейвънскрофт килна глава на една страна, държейки бъчвата сякаш се страхуваше, че тя ще се наклони с него.

— Защо тя да не харесва подобни неща, след като другите жени ги харесват? Какво я прави толкова различна?

— Много неща — каза Грегор. — Ти не я познаваш толкова добре колкото мен.

Но някъде дълбоко в него един тъничък глас му нашепваше, че не я познава толкова добре колкото си е мислил досега. Реакцията ѝ тази сутрин го доказваше.

При тази мисъл почувства необяснима тежест в гърдите и изпи остатъка от пунша, за да отмие горчивия привкус в устата си. Но очите на Рейвънскрофт просветваха с някаква ужасна увереност. Ами ако... ако той беше прав. Ако Вениша харесваше подобни превземки като цветя, поеми... Възможно ли бе да я е преценил толкова неправилно?

Чеймбърс се почеса по носа.

— Предполагам, че мис Вениша наистина е малко по-различна от другите жени. Тя е отличен ездач и никога не съм я виждал да избухва в сълзи или да се разстройва като останалите. Само като се сетя за майка й... — Той потръпна.

— Точно така — каза Грегор. — Тя вижда какви са последиците от подобни превземки и не се влияе от тях.

Той взе ръжена, отвори с него вратичката на печката, после хвърли едно дебело дърво в огъня. Обърна се и срещна възмутените очи на Рейвънскрофт да се взират в него.

— Какво си мислите, че правите? — попита той с раздражение.

— Сложих дърво в огъня, почти угасваше.

— Засилихте го. — Рейвънскрофт се обърна към Чеймбърс. — Не е честно. Искам нов облог. Заради него тук ще стане по-топло.

Чеймбърс добави няколко зърна карамфил, когато пунша закъкри.

— Да, засили го. Но според мен така е по-добре, защото ми е студено.

— Но така висулката ще се стопи по-бързо.

— Може и така да е.

— Тогава искам нов облог.

— Не.

— Защо не?

— Защото когато лорд Маклийн влезе, отвори вратата и тук се разхлади. Така че няма значение, че сега ще позатопли малко.

— О. — Рейвънскрофт премигна сякаш се опитваше да проумее. — Разбирам какво имате предвид. — След това погледна Грегор в очите. — И тогава не би трябвало да съм ви ядосан, ако изключим това, което казахте за Вениша.

— Казах само, че тя е различна.

— И аз вярвах, че е така, но... — Рейвънскрофт се намръщи. — Напоследък започна да ми става ясно, че тя само изглежда различна, защото не знае, че не е.

Грегор го изгледа.

— Какво, по дяволите, би трябвало да означава това?

Младият мъж се изчерви.

— Това означава, че и тя като всяка друга жена би искала да бъде ухажвана. Просто не го е осъзнала все още.

— И как стигна до това глупаво заключение.

— Не е глупаво. Някоя жена не би останала равнодушна към човек, който ѝ подарява цветя, прошепва ѝ комплименти в ухото и ѝ повтаря, че е прекрасна.

Чеймбърс потърка брадичката си.

— Знаете ли милорд, момчето май е право.

Грегор не разбираше кое го дразни повече. Това, че собствения му коняр му противоречи, или че Рейвънскрофт си въобразява, че познава Вениша по-добре от него. Как да го накара да осъзнае, че греши?

Погледът на Грегор се спря върху бъчвата, където ледената висулка почти се беше стопила и той се изсмя гръмко.

— Рейвънскрофт, ще се обзаложа с теб на сто лири, че Вениша няма да се поддаде на дреболии като цветя и подаръци.

Рейвънскрофт се надигна.

— Сто лири ли казахте?

— Да.

— Внимавайте — промърмори Чеймбърс. — Момчето няма да се откаже от такъв облог.

Грегор не му обърна внимание.

— Е приемаш ли облога?

Рейвънскрофт кимна:

— Да. Само че... откъде ще намерите цветя, стихове и всичко останало?

Това беше проблем.

— Цветя едва ли ще намеря, но бих могъл да ѝ подаря нещо друго.

— И какво ще е то?

Мили Боже, за всичко ли трябваше да мисли?

— Мога да ѝ подаря джобния си часовник.

— Това въобще не е романтично — присмя му се Рейвънскрофт.

Чеймбърс се закашля.

— Случайно имам една златна верижка, която бях взел за моята любима. Мога да ви я дам. Срещу известна сума, разбира се.

— Съгласен съм — каза Грегор.

Конярят стана и бързо извади малка кадифена кутийка от торбата си и я даде на Грегор срещу няколко монети.

Той я прибра в джоба си и попита:

— Нещо друго?

— Поезия — каза Рейвънскрофт. — Имам една книга. — Бръкна в джоба си и извади един малък, подвързан с кожа том. — Ето.

Грегор потръпна.

— Това да не е онзи Шели, които пише ужасни безсмислици.

— Но жените ги харесват, гарантирам ви.

— Нямах ли нещо друго.

— Не. Шели е най-подходящ. Подчертал съм някой пасажи между другото. Може да прочетете някои от тях и тя ще бъде запленена от вас.

Грегор пусна томчето в джоба си.

— Много хубаво. Сега вече съм въоръжен с поезия и подарък и отивам да се заема тази глупост. После ще се върна да ви дам отчет.

— Чааакай малко — каза Рейвънскрофт, с очи вперени в Грегор. — Ти може само да ни кажеш, че си й прочел стиховете и си й дал подаръка. Ние също трябва да видим.

— Няма да чета любовни стихове пред двама глупаци.

— Няма, разбира се — съгласи се Рейвънскрофт благородно. — Ние ще гледаме отвън през прозореца.

Грегор се намръщи. Може би щеше да е по-лесно да предизвика Рейвънскрофт на дуел и да приключи с него.

— Отивам да се правя на глупак.

— И ще изглеждате като такъв — заяви конярят, но като видя мрачното лице на Грегор бързо добави: — Но пък ще забогатееете със сто лири. Това ще ви помогне да го преживеете.

Щеше да го преживее, само да се окаже прав.

— Е? — попита Рейвънскрофт. — Споразумяхме ли се?

— Да, по дяволите. — Грегор оправи шалчето си и прекара пръсти през косата си. Ще ви докажа, че Вениша Оливие не е като другите жени. И когато го направя, пригответи се да си платиш, пале.

ГЛАВА 12

„Понякога любовта ни навестява в съня ни. Пропълзва незабележимо и се сгушва в най-тайните кътчета на сърцата ни. Може дори да не усетим присъствието ѝ докато някой не я разбуди...“

Старицата Нора от езерото Лох Ломонд към трите си невръстни внучки в една мразовита нощ.

В гостната нямаше никого и Вениша изпита истинско блаженство. Мисис Блум беше отвела мис Плат да шие нещо, а Елизабет бе решила да се качи горе да почете.

Вениша остана долу с книгата си — поучителна история, описваща подробно падането на Римската империя. С усещането, че прави нещо важно, тя седна на стола и я отвори. Грегор не се бе мяркал никакъв откакто бе излязъл много ядосан, а Рейвънскрофт явно беше изчезнал още след закуска. Чуваше гласа на ескуайъра, но някъде от далеч. Сигурно от винарската изба на мистър Тредуел, тъй като няколко пъти чу коментара му относно качеството на брендито сервирано в странноприемницата.

Вениша отгърна страницата и откри рисунка на две жени до мраморен басейн. Надменната матрона облегната на пейката ѝ напомняше мисис Блум. Това накара Вениша да се замисли. Когато тази сутрин чу мис Хигънботъм да се оплаква, че отново ѝ е студено, възрастната жена отиде до стаята си и донесе на Елизабет прекрасна пелерина, гарнирана с кожи. Момичето изписка от възхищение и импулсивно прегърна мисис Блум, но тя почувства неудобство от тези благодарности. Вениша бе шокирана от щедростта на по-възрастната

жена; забелязвайки учудването ѝ мис Плат бе отбелязала, че мисис Блум просто си е такава.

Вениша приближи краката си към огъня, за да може приятната топлина да проникне под полата и в пантофките ѝ. Откри, че се чуди къде може да е Грегор; след това решително се опита да не мисли за него.

Беше жалко, че не се интересува от Рейвънскрофт. Дори и да не бе идеалния мъж поне винаги бе наясно с чувствата му. Емоциите бяха изписани на лицето му и всеки можеше да ги види, за разлика от един друг мъж, когото познаваше.

Грегор беше потаен и макар и способен на силни чувства, той не ги показваше. О, той се ядосваше, но никога толкова силно колкото през последната седмица.

Вениша се намръщи. Дали някога щяха да могат да се усмихнат един на друг, без да се запитат дали тази усмивка не означаваше и още нещо?

Ръцете ѝ стиснаха книгата. Как може той да ѝ предлага да изследват страстта си, все едно става въпрос за някакъв незначителен експеримент? Тази мисъл накара кръвта ѝ да закипи. Добре че не можеше да влияе на времето, когато губеше самообладание, защото сега би предизвикала яростна буря.

Погледна през прозореца. Небето бе ясно, големите пухкави облаци се отдръпваха, за да открият окъпаното от снеговете синьо небе, лек ветрец поклащаше дърветата. Тази картина я накара да си спомни разходката с Грегор в гората; целувката им още караше устните ѝ да тръпнат. В един момент те си крещяха, а в следващия се прегръщаха страстно. Беше божествено. И смуцаващо.

Пое си дъх, за да се успокои и премигна над забравената книга. Трябваше да запази здравия си разум, въпреки чувствата, които пламваха в нея всеки път, когато той бе наблизо. Споменът за буйния ѝ отклик в гората, я накара да притисне ръце към лицето си. Тялото ѝ се изпълваше със странно безпокойство. Проклятие, всичко толкова се бе променило. Не можеше ли просто...

— Вениша... — Глас дълбок като морето със забележим шотландски акцент я обгърна като ласката на две топли ръце.

Тя се изправи и се обърна; полите ѝ прошумоляха, а сърцето и щеше да изскочи от гърдите.

Грегор стоеше на прага, едната му ръка беше в джоба, а в другата държеше малка книга. Черната му коса беше влажна от топящия се сняг и се къдреше около врата му, а устните му бяха извити в чувствена усмивка.

Вениша затаи дъх, усещайки, че в него има нещо различно, но каквото и да беше, то не го правеше по-малко привлекателен. Тя стисна юмруци, за да не се подаде на желанието да докосне тъмните къдрици. Направи усилие да остане равнодушна, но, за Бога, очите му винаги ли са били така наситено зелени? Опита се да се усмихне любезно.

— Добър ден, Грегор — отчаяно се опитваше да измисли какво да каже, когато очите ѝ се спряха на книгата в ръката му. — Какво носиш?

Грегор погледна с отвращение малката книга и каза:

— Шели.

Вениша премигна.

— Поетът?

— Кой друг да е? — иронично попита той, в отговор на нейното учудване. — Както знаеш, аз обичам да чета.

— Да, но... Шели?

Грегор се опита да се отдръпне от рамката на вратата, където се беше подпрял. В този миг стаята се наклони на една страна и той осъзна колко много ром е изпил. Топлината в странноприемницата подсилваше усещането.

Ако не се бе подпрял на вратата сигурно щеше да се спъне и това щеше да е пагубно за облога. А това не бе просто облог. За него бе въпрос на чест да докаже срещу 100 паунда, че неговата Вениша не бе обикновена жена. Тя бе необикновена.

Той погледна към прозореца зад нея. Завесите не бяха дръпнати докрай и ако някой погледнеше отвън, можеше да види само част от стаята. Налагаше се да ги дръпне, за да могат Рейвънскрофт и Чеймбърс да видят колко грешат по отношение на Вениша.

Трябваше да го направи много внимателно, без да издава състоянието си, защото Вениша не би повярвала, че е тук, за да се наслаждава на пейзажа. Нямахше да е очарована, че е дошъл при нея в този вид.

Всяка друга жена би го приела, но не и Вениша. Тя просто щеше да му се присмее и да се шегува с него за това следващите две хиляди

пъти, когато се видят, което беше много по-лошо отколкото да му се скара или да го обиди. Тя наистина знаеше как да уязви един мъж.

Грегор погледна надолу към книгата в ръката си и се опита да си спомни какво трябва да прави с нея. О, да. Глупакът Рейвънскрофт беше сигурен, че Вениша ще бъде запленена от тази глупост.

Време беше играта да започне. Грегор се ухили, докато гледаше към Вениша и точно когато щеше да заговори, тя мина покрай камината и отсъствието на фуста си пролича болезнено. За миг пред Грегор се откри гледката на бедрата ѝ през полата. Светлината ясно очертаваше всяка нежна извивка и вдлъбнатинка. Тя спря от другата страна на камината и през полата ѝ вече не можеше да се види нищо.

Грегор отвори уста, но не можа да каже и думичка. Единствено можеше да я гледа, а тялото му се сгорещи от желание.

— Грегор?

Усети, че стои и я зяпа като недодялано дванадесетгодишно момче.

По дяволите, това не беше начина, по който ще спечели този облог. Изкашля се.

— Донесъл съм ти нещо. Заета ли си?

Тя поклати глава, сложи едната си ръка на кръста, а другата подпря на облегалката на стола. При тази поза за нещастие изпъкнаха гърдите ѝ.

Грегор не можеше да си поеме дъх, докато проследяваше всяка изкусителна извивка на тялото ѝ. Знаеше, че тя е приятно закръглена, но не разбираше как не е забелязал какви прекрасни гърди има. Пред него стоеше прекрасна жена от плът и кръв, а не хладна, величествена картина.

Господи, как не бе забелязал гърдите ѝ? Красиво заоблени и пълни, малко по-големи отколкото ръката му можеше да побере.

С усилие се опита да откъсне очи от изкусителното деколте на Вениша и да погледне лицето ѝ.

— Аз... нуждая се от въздух — дрезгаво каза той.

Тя сви вежди.

— Въздух? Защо? Да не си болен?

— Не, не. Просто... — той махна с ръка, — задушно ми е тук.

Оттласна се от касата на врата и пристъпи колебливо към прозореца. Страстта го накара да се стегне и да стъпва по-твърдо.

Дръпна завесите и позволи на светлината да залее стаята.

Така... Сега можеше да се изправи срещу Вениша, без да се притеснява, че тя несъзнателно излага на показ много повече от себе си. Той приглади палтото си, пое си дълбоко дъх, за да успокои изгарящото го желание и се обърна.

По дяволите.

Сега светлината осветяваше изпъкналата над деколтето част от гърдата ѝ и подчертаваше нежния им кремав цвят.

Грегор свъси вежди.

Очите на Вениша се разшириха и тя нервно скръсти ръце. Това повдигна още повече гърдите ѝ и очерта ясно формата и втвърдените им зърна под финия плат на роклята.

Грегор се взираше като омагьосан в съблазнителното ѝ деколте. Пронизаха го горещи тръпки. Проклет да е пунша с ром.

Но нали не беше пил пунш, когато я целуна вчера. Вината не беше в пунша, а в нея. И в нея.

Беше срещал много и различни жени в живота си, но никога не беше чувствал толкова силно привличане към някоя от тях. Близките трябва да бъдат защитавани. Беше я виждал като дете с разрошени коси, с пъпки, когато беше девойка, и със съвсем плоски гърди до петнадесетата ѝ година. Беше виждал мъже да са впечатлени от нея, но никога толкова силно, че това да го разтревожи.

Той знаеше, че кожата ѝ се покрива с червени петна, когато плаче и че пребледнява, когато е изплашена.

Би трябвало да не му въздейства, дявол да го вземе. Но след като беше тръгнал да я спасява и беше видял с какво възхищение я гледа Рейвънскрофт, той започна да я възприема по нов начин, видя я такава каквато е сега, а не каквото беше докато растеше.

Сега той виждаше Вениша като жена и то не каква да е, а една интелигентна, чувствена жена, на която се доверяваше повече отколкото на... никого. Дори на семейството си.

Навън нещо помръдна. Грегор погледна и видя Рейвънскрофт и Чеймбърс загърнати до ушите да стоят напред покрития със сняг двор на странноприемницата и да се опитват да си дадат вид сякаш са се срещнали съвсем случайно там и си говорят.

Грегор погледна книгата в ръката си. Ако искаше тези двамата да го оставят на мира, най-добре щеше да е да започва. Бръкна в джоба си

и извади кадифената торбичка с колието.

— Вениша, донесъл съм ти нещо.

Тя погледна торбичката с безразличие и попита.

— Какво е това?

— Това е подарък.

— За... мен?

— Да, за теб е — нетърпеливо каза Грегор и настоятелно ѝ го подаде. — Колие е.

Тя не му отговори, дори не помръдна. Стоеше и се взираше така сякаш му бе израснала втора глава, само бузите ѝ порозовяха.

Грегор едва се сдържа да не се усмихне доволно. Тя беше различна. Всяка друга жена щеше да се хвърли да го прегръща, да се смее радостно и да флиртува, когато получи такъв подарък. Той погледна навън към Рейвънскрофт и Чеймбърс, които гледаха с ококорени очи. Ха, щеше да им даде да разберат. Какъв абсурд да си мислят, че той не я познава.

Но всъщност тя още не бе взела подаръка. Не беше платил за него напразно. Хвана китката ѝ и сложи торбичката в ръката ѝ.

Тя премигна над нея.

— Е, не стой така. Отвори я — подкани я той.

Тя бавно отвори торбичката и изсипа колието в дланта си. Златната верижка блестеше нежно върху деликатните ѝ пръсти. Тръпка на удоволствие премина през Грегор. Чеймбърс имаше превъзходен вкус, заслужаваше награда.

Вениша не можеше да откъсне поглед от бляскавото колие.

— Харесва ли ти?

— Аз... аз... — тя затвори пръсти над златната верижка и я задържа. — Защо ми я подаряваш?

Грегор се намръщи. Господи, не беше очаквал такъв въпрос.

— За... защото... — Проклятие какво трябваше да отговори. Погледна навън към Рейвънскрофт и Чеймбърс, които го гледаха.

Вениша се обърна, за да проследи погледа му, но той я завъртя към себе си далеч от прозореца.

Тя ахна и сърдито погледна ръката му, стиснала китката ѝ. Никога досега не беше забелязал колко деликатни са ръцете ѝ, пръстите му обгръщаха нежната ѝ, топла кожа.

По дяволите, изглеждаше толкова съблазнителна. Светлината от пламъците в камината сякаш целуваше прасковената ѝ кожа.

Дали и на вкус беше като праскова? Или като сметана и захар, с които обичаше да пие чая си? Може би щеше да открие нотка на желание примесено със страст?

Тези мисли бяха така изкушаващи, че той реши да я вкуси. Погледна намръщено към Рейвънскрофт и Чеймбърс, които се криеха зад редките храсти. Ако не бяха те още сега можеше да опита тези интригуващи вкусове.

Грегор целуна китката ѝ, а дъхът му погали кожата ѝ.

Устните на Вениша се разтвориха, а очите и се разшириха.

— Грегор... — задъхано каза тя. — Какво... Ти не можеш... — Тя порозовя още повече и издърпа ръката си от неговата. — Грегор, не искам да бъда обект на експеримент.

Експеримент? Той примигна объркано преди де си спомни.

— О! Това, което казах в коридора... Не бях подбрал правилните думи. Не знам какво исках да кажа, но не желяех да прозвучи така. Ще ми простиш ли?

Тя отвори устни, след това ги затвори, очевидно объркана.

Той се усмихна леко. Тя използваше гнева си като щит и без него щеше да е съвсем оголена пред него.

Тази мисъл много му хареса. Какво трябваше да направи сега? Даде ѝ подаръка. Ред беше на поезията. Колкото по-бързо Вениша избухнеше в смях, толкова по-бързо той щеше да се извини и да отиде да си получи печалбата.

Напълно доволен от развитието на нещата той отвори книгата на страницата, която Рейвънскрофт беше отбелязал и зачете:

*Щом заран разбуден аз зърна зората,
за тебе копнея!*

Вениша изглеждаше поразена. Бедното момиче сигурно едва се съдържаеше да не избухне в смях. Най-добре да приключва и да ѝ спести мъките. Прокашля се и продължи като при това сложи ръка на гърдите си, за да подсили ефекта:

*Когато лъчите росата стоят
и пладне щом легне върху дървесата,*

Как може обета да легне върху нещо, особено върху дърветата? Веднъж беше чел за огромен кораб, който потъва в страховита буря. Това се казва поезия!

— Грегор? — промълви Вениша с треперещ глас.

— Нека да довърша — каза Грегор, намигна ѝ и продължи:

*Когато безсилен заспива денят
като гостенин, който при чужди се грее —
за тебе копнея!*

Той затвори рязко книгата, неспособен да прочете дори още една думичка.

— Ето. Стихотворение. За теб. Какво мислиш?

Вениша дъх не можеше да си поеме. Погледна колието, което проблясваше върху дланта ѝ, после и книгата с поезия, която Грегор държеше.

Не беше възможно това да се случва.

Не може Грегор да е тук с подарък и да ѝ чете поезия като... като че ли...

Смееше ли да се надява?

Вениша стисна колието, металът се бе затоплил в ръката ѝ. Може би... може би той се интересуваше от нея.

Сърцето ѝ щеше да се пръсне, но тя не можеше да се успокои. Думите, които той каза я изпълваха и изпращаха тръпки по кожата ѝ.

„Копнях за теб“ — повтаряше си го учудена и нещо в нея се пречупи.

Тя пристъпи напред и се хвърли на широките му гърди, повдигна лице и доближи устните си към неговите.

За един шеметен миг той остана като вкаменен. Вениша се остави на вълната от страст. Езикът ѝ пробяга по устните му, гърдите ѝ

се притискаха в неговите, а ръцете ѝ стискаха реверите му, задържайки го близо до себе си.

Грегор изпусна книгата и дланите му се плъзнаха надолу по гърба ѝ, той я притискаше към себе си все по-близо и по-близо. Разтвори устни, но не я целуна, просто я обгърна и я притисна силно.

Той спря, отвори очи и погледна през прозореца.

Вениша проследи погледа му. Навън Рейвънскрофт и Чеймбърс стояха насред заснежения двор, с лица, които изразяваха както шок така и удивление.

Грегор измърмори някакво проклятие, отиде до прозореца отвори го, извади нещо от джоба си и го хвърли в снега. След това дръпна плътно завесите.

— Грегор, аз...

Той отиде до вратата и я захлопна рязко.

Сърцето на Вениша препускаше, сякаш щеше изхвъркне от гърдите ѝ, а ръцете ѝ горяха.

— Грегор?

Той се върна обратно при нея и каза.

— Вениша, искам да те целуна и не искам да ме отблъскваш!

Тя отвори уста, след това я затвори, без да може да каже и думичка.

Грегор обви ръка около талията ѝ и я привлече към себе си.

— Това е снежна лудост — каза тя задъхано. Усещаше топлината на тялото му през дрехите.

— Да — измърмори той. Устните му галеха лицето ѝ.

— И защото сме толкова близо един до друг тук.

Устните му се плъзнаха по чувствителната кожа на шията ѝ.

— Ммм.

Вениша наклони брадичка, за да му направи място. Притиснатата силно в него тя дишаше на пресекулки.

— Това... не... означава... нищо...

— Както искаш — промърмори той близо до ухото ѝ, а ласките на езика му я караха да стене.

Вениша обви ръце около врата му и доближи устни до неговите. След миг той я целуваше с цялата страст, която бе потискал до сега. Целувката в гората беше като прелюдия в сравнение с тази. Вениша

беше така погълната от чувствата, тялото ѝ откликваше толкова бързо и пламенно, че всички мисли изхвъркнаха от главата ѝ.

Грегор също беше полудял от желание. Тя имаше вкус на пресен сняг и сметана, на свенливи усмивки и чиста страст. Толкова бе погълнат от вкуса ѝ, че не можеше да мисли, не можеше да направи нищо друго, освен да се наслаждава на възхитителната ѝ невинност.

Тя плъзна ръце под жилетката и хвана ризата му. Притискаше се към него, а устните ѝ трескаво търсеха неговите.

Тръпнещото ѝ от желание тяло, го предизвикваше да я докосва, да я вкусва, да я изкуши. Устните му преминаха нежно от устата до ухото ѝ.

— Това е лудост — прошепна той, а сърцето му биеше учестено.

— Снежна лудост — отвърна тихо тя, докосвайки с устни брадичката му.

Силна тръпка прониза тялото му. Господи той не беше срещал никога досега толкова съблазнителна жена. Ръцете ѝ галеха гърдите и ръцете му, сякаш за да запомнят всяка линия и мускул.

— Вениша, желая те.

Тя го погледна с потъмнели и заинтригувани очи и прошепна.

— Знам.

— Ти... ти съгласна ли си?

Очите ѝ не изпускаха неговите.

— О, да. Напълно.

Да, стенеше тялото му, а ума му се опитваше да извика — не.

За негово учудване Вениша плъзна ръце надолу и разкопча найгорното копче на панталона му. Очите ѝ потъмняха, а лицето ѝ порозовя, когато тя бързо разкопча второто копче. Следващото я затрудни, и докато се бореше с него, пръстите ѝ го докосваха по един мъчителен за Грегор начин.

— Мили Боже — промърмори той.

Тя спря, погледна го изненадано и отдръпна ръце.

— Нараних ли те?

— Не — избухна той, сграбчи ръцете ѝ върна ги към копчетата си и ги притисна към набъбналата си мъжественост.

Очите му се разшириха и той простена. Трябваше да спре. Знаеше го, но не бе по силите му да го направи. Чувстваше се като младеж на първа среща. Вениша беше толкова съблазнителна, толкова

привлекателна — може би защото беше забранения плод — жената, която никога не трябваше да докосва нито да целува. Но тялото му вече не се интересуваше от това.

— Ние не трябва... — каза тя, но пръстите ѝ отново се заеха с третото копче.

— Може да съжаляваме за това — успя да промълви той, а ръцете му нежно се спускаха по гърба ѝ.

— Аз съм сигурна, че ще съжаляваме — отвърна тя и ръцете ѝ за миг смъкнаха жилетката от раменете му. Тя я хвърли зад него и се зае с ризата му като я издърпа от колана му.

Не си спомняше да е срещал толкова решителна жена. В момента тя го прелъстяваше, а той се наслаждаваше на всеки миг.

Чиста страст течеше във вените му; той прекара пръсти през косата си и я целуна толкова дълбоко, че и последните остатъци от контрола му отлетяха.

Нямаше връщане назад.

ГЛАВА 13

„Когато за пръв път срещнах дядо ви, беше горещ летен ден. Отивах към полето, за да помагам на баща си. Косата ми беше вързана със забрадка, роклята ми лепнеше от пот и едва влачех прекалено големите си обувки. В дни като този мечтаех за по-добър живот. Дядо ви току-що беше пристигнал в града на гости на леля си. Той ме погледна само веднъж, замисли се и каза: «Това е жената, за която ще се ожения! Къде си била до сега, любов моя?» Без да ми мигне окото аз му отвърнах: Не се занимавай с мен, негоднико! Ако нямаш и пени в кесията си, можеш да продължиш пътя си. По-добре да си остана неомъжена, отколкото да гладувам цял живот.“

Старицата Нора от езерото Лох Ломонд към трите си невръстни внучки в една мразовита нощ.

Мисис Оливие обичаше да казва, че щяла да припадне, когато мистър Оливие я прегърнал за първи път. Вениша винаги бе смятала, че майка ѝ преувеличава както обикновено, но сега в горещите обятия на Грегор чувстваше същото — беше отмаляла, главата ѝ се въртеше, а краката не я държаха.

Решението ѝ, никога повече да не пристъпва благоприличието и да не се поддава на импулси, отслабна и накрая изчезна съвсем като дим издухан от силен вятър.

Не можеше да спре и отвръщаше на целувката му, а ръцете ѝ разкопчаваха дрехите му. Палтото и жилетката му вече бяха на пода. Малка част от нея все още осъзнаваше, че ако продължи ще трябва да си плати. Но в момента всяка цена ѝ изглеждаше разумна. Животът ѝ досега беше толкова скучен и предсказуем, че заслужаваше да се отдаде поне за малко на лудостта. В един момент бе спокойна и се владееше, а след това само от погледа на Грегор, преди да се обърне към прозореца... Този образ се вряза в съзнанието ѝ и желанието я заля. Грегор беше хвърлил нещо в снега. То проблесна като монета. Защо ли я беше хвърлил?

Устните му изследваха шията ѝ и Вениша изгуби нишката на мисълта си, както и самоконтрола си. Коленете ѝ трепереха, тя се държеше за него и усещаше как цялото му тяло гори срещу нейното.

Устата му беше топла и настоятелна, ръцете му я притискаха към силното му тяло. Грегор излъчваше страст и топлина, опасност и желание и в този миг беше изцяло неин.

Ръцете му се стегнаха около раменете ѝ и той изведнъж вдигна глава и я погледна в очите. Твърдите му красиво оформени устни бяха леко отворени и дъхът му излизаше тежко и накъсано от тях. Кожата му беше почервеняла и Вениша усети лек аромат на парфюм примесен с ром.

Тялото ѝ се възпротиви, когато устните му се отделиха от нейните. Тя срещна погледа на Грегор и видя как здравият му разум се завръща, придружен от искрица разкаяние. Сърцето я заболя при мисълта, че моментът на луда страст отминава.

В отчаян опит да го задържи тя сграбчи ризата му и притисна бедра към неговите.

Лицето му се изкриви сякаш от болка, а от устните му се откъсна стон.

— Вениша — изпъшка той, — не прави това.

— Кое? Това ли? — Тя потърка отново бедра в неговите, забравила всички задръжки.

Той изстена и я привлече плътно в прегръдките си.

Почувства твърд натиск върху бедрото си. Със сигурност не беше неговото, защото се притискаше не отстрани, а точно срещу нея и то изключително настоятелно.

Вениша бе прекарала повече време край коне, отколкото повечето млади дами. Беше наясно с естественото развитие на нещата и много добре знаеше какво се притискаше към нея. Въпреки това не можа да устои — затвори очи и на свой ред се притисна, нежно накланяйки се срещу него.

Грегор изстена още по-дълбоко, затвори очи и отметна глава назад, чувстваше се разкъсван между агонията и екстаза.

В този момент не можеше да мисли за никоя друга жена, освен за нея. Неговото чисто, граничецо с болка удоволствие сякаш подсили пламтящия в нея копнеж; гърдите я боляха, а краката ѝ трепереха. Тя се притисна още по-силно в него. Грегор промълви някакво проклетие, ръцете му се впиха болезнено в раменете ѝ.

— Не ме изкушавай — дрезгаво каза той.

— Защо?

Той я погледна твърдо в очите.

— Знаеш защо — той смръщи вежди и мрачно сви устни. — Вениша трябва да престанеш, защото аз не мога.

Той искаше тя да го отблъсне. Но фактът, че на него му е толкова трудно да се отдръпне, я караше да иска още. Знаеше, че ако спре сега, никога повече няма да усети ръцете му около себе си и устните му върху своите.

Беше опияняващо да открие, че може да накара Грегор да изгаря от страст. Той се отнасяше към връзките си, по същия начин, както и към всичко останало в живота си, хладно и равнодушно. Никога не го бе виждала обезумял от страст; той избираше любовниците си със същото безпристрастие, с което си избираше конете.

Изпълни я гордост. Когато я помоли да спре бе забравил един дребен факт — тя беше Оливие. Тя се наслаждаваше на живота и искаше Грегор да я целува, да я докосва, да потуши жаждата на тялото ѝ.

Вениша плъзна ръце по ризата му, стисна тъканта и го привлече към себе си.

— Целуни ме.

Очите на Грегор потъмняха, а ръцете му се стегнаха около бедрата ѝ.

— Ако те целуна, няма да спра — дрезгаво изрече той.

— Аз няма и да го поискам — нежно му отвърна тя.

Той стисна зъби, а очите му блеснаха.

— Тогава ще се наложи да живеем с последиците. Разбираш ли? Ще трябва да се оженим.

Женитба? Думата охлади страстта на Вениша с ледената си логика. Тя се отдръпна от него толкова рязко, че се препъна. После скръсти ръце над гърдите си, сякаш за да се скрие от погледа му.

Грегор стоеше с празни ръце, беше постигнал целта си. Само с едно изречение беше охладил буйната страст запалила сребърни искри в очите на Вениша.

Щеше да е смешно, ако тя не беше реагирала толкова бурно.

В момента разбираше разочарованието на Рейвънскрофт, че плановете му не се бяха осъществили. Грегор не искаше да се жени, но не му хареса и да бъде отхвърлен. За миг го изпълни болезнено чувство на загуба. Господи, не искаше нещо друго, освен тази жена — да я притисне на дивана, да вдигне полите ѝ и да потъне в мекотата ѝ. Тя беше готова да го приеме; въздухът още беше натежал от желанието разгоряло се помежду им.

Проклет да е пуншът с ром и снежната буря, поставила ги в такава непосредствена близост в странноприемницата. Би искал да има избор, но нямаше. Ако беше позволил на лудостта на момента да вземе връх, това щеше да застане между тях като проклятие и да разруши приятелството им завинаги.

По дяволите, оказа се, че и да я пусне също е трудно. Тя беше съгласна да се потопят в страстта, която заплашваше да ги погълне изцяло. Но след това? Какво щеше да стане? Грегор си пое дълбоко дъх, в опит да се отърси от желанието замъгляващо мислите му и се извърна от Вениша.

Студенината в стаята сякаш проникваше през дрехите му докато отиде до прозореца, дръпна завесите и видя, че Рейвънскрофт и Чеймбърс ги няма. Той отпусна ръка до прозореца и опря чело на студеното стъкло, тялото му още тръпнеше от усещането за жената, която стоеше мълчаливо зад него.

Когато ръцете му вече не трепереха, а възбудата вече не пречеше на мозъка му да функционира той се изправи и се обърна.

— Вениша, аз...

Вратата се отвори рязко и на прага се появи Рейвънскрофт олюляващ се и покрит със сняг от главата до петите. След него

Чеймбърс се озърташе неспокойно.

Вениша се намръщи.

— Вие пък какво искате?

Рейвънскрофт влезе в стаята с лице изкривено от ярост. Когато краката му се оплетоха в нещо той спря и погледна надолу. Беше стъпил върху жилетката на Грегор.

Грегор започна пръв.

— Рейвънскрофт не...

Но Рейвънскрофт се разкрещя така яростно, че гласът му се разнесе из целия хан.

— МакЛийн, негоднико! Вие я прелъстихте! Настоявам за удовлетворение!

Далеч на юг Лондон бавно се отърсваше от последиците от снежната буря. След почти четири дни по улиците започнаха да излизат хора. Конне, карети и каруци се движеха по пътищата сред преспи, топящ се лед и кални локви.

Точно в пет и тридесет пред „Уайтс“ спря елегантна карета с шест коня. Златният ѝ герб улавяше избледняващите слънчеви лъчи. Икономът, мистър Браун, плесна с ръце и изпрати лакея да уведоми готвача, че последния гост за частното парти в салона е пристигнал. След това пригладжайки палтото си Мистър Браун отвори тежките дъбови врати.

Лорд Дугъл МакЛийн спря пред портите, за да изтупа едно почти незабележимо мъхче от ръкава си. Мистър Браун чакаше търпеливо. МакЛийн беше всепризнат експерт в светската мода и не беше трудно да се забележи защо. Наситеночервената му жилетка бе украсена със сребристи кантове и изящни копчета от ковано сребро. Шалчето му беше завързано по сложен начин, който МакЛийн отказваше да разкрие и това дразнеше тези, които се опитваха да му подражават. Черните панталони подчертаваха мускулестите му крака; един-единствен изумруд украсяваше ръката му и пламтеше със същия зелен цвят като очите му.

Официалното облекло подчертаваше съвършенството на всяка част от мускулестото му тяло и русите му коси. Много от лондонските

дами въздишаха след Дугъл МакЛийн, след като той бе пресякъл пътя им.

— Добър вечер, Браун — каза красивият млад мъж докато сваляше ръкавиците си, — пристигнаха ли братята ми?

— Да, милорд — мистър Браун взе ръкавиците му и ги подаде на лакея. — Разговарят в салона. Вечерята ще бъде сервирана след около половин час.

— Отлично. — Дугъл свали палтото си и остана по официално сако изопнато от широките му рамене.

Икономът видя роза върху левия ревер на сакото му и се зачуди колко ли такива ще види през следващите дни. Всеки детайл от облеклото на негова светлост беше оглеждано внимателно и копирано, понякога още до края на същия ден.

— От колко време чакат братята ми? — попита провлечено Дугъл и се огледа наоколо с характерния си ленив поглед.

Някои господа от висшето общество си бяха извадили погрешни заключения от ленивите маниери на негова светлост, но Браун беше чул, че мъжете, които са му партнирали в Клуба на Джаксън на Бонд стрийт бързо са разбрали, че зад това държание се крие мощен десен удар.

— Те са тук от малко повече от час. С изключение на лорд Грегор МакЛийн. — Браун направи многозначителна пауза. — Бих могъл да добавя, че най-големият ви брат изглежда малко разстроен.

Дугъл изглежда иконома изпод миглите си.

— Александър винаги е в лошо настроение. Това е негова запазена марка.

— Радвам се да го чуя, милорд. Мислех си, че може би ние сме направили нещо, което го е ядосало.

— О, той рядко се ядосва. Но често е раздражен — въздъхна тъжно Дугъл. — Това е много досадно. — Той пусна една златна монета в ръката му. — Съжалявам, че се е наложило да се справяте с прочутата липса на чувство за хумор у МакЛийн.

— Благодаря, милорд. Надявам се, че ще прекарате приятно вечерта. Да ви придружа ли до салона.

— Не, не. Ще се справя сам. — Дугъл се усмихна разсеяно и тръгна, премина покрай арката в дъното на коридора и се обърна

наляво към обширната зала. След миг спря пред голяма махагонова врата и сложи ръка върху медната дръжка.

Отвътре се чуваше мърморенето на два дълбоки гласа. С въздишка, той опита да се усмихне и влезе в частния салон.

— Ето те и теб — каза Хю, който стоеше облегнат на рамката на камината.

По-големият му брат Александър седна в едно меко червено кресло пред пламтящия огън и го огледа неодобрително.

— Благодаря ти, че пренебрегна социалните си ангажименти заради нас.

— Не беше лесно — отвърна Дугъл безгрижно, пренебрегвайки сарказма на брат си, — но нали сте моето семейство в края на краищата.

Хю почти се усмихна, но изражението на Александър не се промени.

— Чакаме те цял час.

— Спях, когато пристигна съобщението ви и трябваше да се облека.

— В два часа следобед?

— Никога не ставам по-рано от четири по време на сезона — спокойно обясни Дугъл. — Но в интерес на истината и в момента малко бързам. Имам само... — Той извади голям златен часовник гравиран със сребро, завъртя го и го погледна, — ... двадесет и една минути. — Върна часовника в джоба си и продължи извинително. — Поканен съм на вечеря в дома на Спенсър.

— Спенсър могат да почакаат. — Александър са взря в него с изпълнен с презрение поглед. — Превърнал си се в проклето конте.

Дугъл седна, праметна крак върху коляното си, извади монокъла си от джоба и заглежда италианските си кожени ботуши.

— Убеден съм, че не си пропътувал целия път от Шотландия до тук, за да критикуваш облеклото ми — той пусна монокъла, който увисна на една панделка закрепена за жилетката му. — Поне се надявам да не е така. Едно писмо щеше да е напълно достатъчно в този случай.

Александър стисна челюсти.

— Стига, престанете и двамата — каза Хю. — И без това нямаме достатъчно време. — Висок, с широки рамене и тъмни коси като

повечето МакЛийн Хю се отличаваше с кичур бяла коса над дясното си слепоочие и жизнерадостен характер. Ако някой направеше беля, Хю задължително беше намесен.

Днес обаче обичайното му веселие беше изчезнало. Той погледна мрачно Дугъл в очите.

— Притесняваме се за Грегор.

Александър кимна.

— Хората говорят. Това не ми харесва.

Дугъл вдигна вежди, но не направи никакъв коментар. Александър беше най-високият от всичките му братя, а Дугъл — висок шест фута, беше най-ниският. Освен че беше единствения, който беше наследил русите коси на майка им, той беше и най-дребния, с изключение на сестра им Фиона. С толкова високи братя беше научил колко важно е да атакуваш пръв и то бързо.

В миналото той страдаше, че е толкова различен от братята и сестра си, но сега се възползваше от това и дори беше щастлив. Ако беше огромен като тях за всеки чифт нови ботуши щеше да му е нужна кожата на цяло теле.

Дугъл сви вежди.

— Не се притеснявайте за Грегор. Той може да се грижи за себе си.

— Ти знаеш ли къде е той?

— Отиде да помогне на Вениша Оливие. Трябва да е някъде по Северния път. Сигурно бурята го е задържала. Защо?

Александър и Хю се спогледаха, преди Александър да каже:

— Получих писмо от мистър Оливие.

Дугъл потръпна. Грегор го бе помолил да държи под око възрастният мъж, задача, която се оказа по-трудна отколкото беше предполагал.

Оливие беше неуравновесен, в един момент плачеше, в следващия заплашваше Рейвънскрофт с ужасна смърт. Най-лошото беше, че отказваше да си стои в къщи, щураше се насам-натам и на Дугъл наложи да се справя с него.

Когато накрая Оливие беше решил да остане при свой стар приятел извън града за няколко дни Дугъл се беше зарадвал.

— Какво пишеше в това писмо?

— Пише какво се е случило с Вениша. Оливие мисли, че нещо може да се е случило с Грегор.

Дугъл направи физиономия.

— Той е глупак. Александър, познаваш Грегор. Смяташ ли, че някой би могъл да му попречи да се свърже с нас ако иска.

— Ами ако не може? — попита Хю. — Ако е болен, ранен, или дори нещо по-лошо?

— Какво би могло да е по-лошо от това да е ранен?

— Женитба — бързо отговори Александър.

Дугъл се разсмя.

— Грегор не би се оженил за никоя, още по-малко за Вениша Оливие. Тя му е като сестра.

— Не, не е — замислено каза Хю. — Виждали сте как Грегор говори с Фиона, с Вениша разговаря по съвсем различен начин.

Александър поклати глава и присви очи.

— Той се грижи за Вениша. Тя също се грижи за него, но те не се интересуват един от друг по този начин.

Хю пристъпи от крак на крак.

— Това е без значение, но след като Грегор е загрижен за Вениша, неговото чувство за рицарство може да го накара да предприеме нещо необмислено.

Старомодните морални ценности, към които се придържаше Грегор бяха най-големия му недостатък и чувство на безпокойство започна да обхваща Дугъл.

— Разговаряли ли сте с мистър Оливие?

— Не можем да го намерим.

— Той е с виконт Фърт. Самият аз го откарах до там вчера.

Александър кимна.

— Трябва да говорим с него — заяви той с потъмнял поглед. — Тази вечер Спенсър трябва да почакаат.

Дугъл се намръщи.

— Аз ще го доведа, но все още не разбирам защо...

— Дугъл, минали са четири дни, а от Грегор няма никаква вест. — Александър допря върховете на пръстите си и го погледна над тях. — Мисля, че нещо се е случило, защото основната цел на Грегор е била да върне Вениша с непокътната репутация в Лондон. Вече всички са наясно, че нея я няма и че се е случило нещо нередно.

Дугъл се смръщи.

— За това и виновен мистър Оливие. Опитах да го държа по око, но това е невъзможно.

Александър стисна челюсти.

— Той е глупак. И сега Грегор е в опасна ситуация. Той държи на Вениша и ще се почувства морално задължен да я защити.

Дугъл въздъхна. Беше му неприятно да се забърква в това.

— Добре. Ще отида за мистър Оливие тази вечер. Тук ли да го доведа?

— Не — отвърна Александър. — Ще останем в градската къща на Грегор докато се върнеш.

— А след това? — попита Дугъл.

Очите на Александър горяха от напрежение.

— Ще отидем да помогнем на Грегор.

— На него това няма да му хареса.

— Не ме интересува дали ще му хареса или не — отвърна Александър — Ако е искал да си стоим в къщи да беше ни информирал къде се намира.

— Или поне да беше се свързал с нас, след като се е случило нещо толкова важно — каза Хю.

Дугъл поклати глава.

— Мисля, че и двамата прибързвате. Всички знаем, че Грегор може да се справи с всяка ситуация.

— Не е нужно да идваш. Ще се оправим и без теб — каза Александър през зъби.

Дугъл се усмихна леко.

— О, ще дойда. Най-малкото, за да видя изражението на Грегор, когато разбере, че пристигаме готови да го спасим. Това си заслужава да се види.

ГЛАВА 14

„Жалко, че не можем да се видим през погледа на другите. Ако можехме, сигурно щяхме да се държим другояче. Понякога трябва да погледнеш по-отдалеч, за да съзреш това, което е най-близо до сърцето ти.“

Старицата Нора от езерото Лох Ломонд към трите си невръстни внучки в една мразовита нощ.

— Достатъчно! — избухна Грегор. Той хвана разгневения Рейвънскрофт за яката и го разтресе. — Внимавай с тона си глупако, ще те чуят!

— Аз...

Той стисна по-силно Рейвънскрофт, и го вдигна над земята. Младия мъж изпъшка с почервено лице, докато Грегор го разтърсваше.

— Има намесена дама, която не заслужава дори да произнасяш името ѝ.

Рейвънскрофт посегна към ръцете на Грегор, докато краката му се мятаха във въздуха.

— Аук — беше единственият звук, който излезе от устата му.

Вениша дотича, сграбчи ръката на Грегор и го задърпа.

— Спри, задушаваш го.

— Това заслужава. — Той го раздруса отново, преди да го пусне.

Рейвънскрофт тупна на пода, където остана да лежи и да пъшка.

— Какво става тук? — попита ескуайъра веднага щом влезе.

Зад него Вениша видя мисис Блум, мис Плат и Елизабет да тичат надолу по стълбите. Изчервена Вениша се завъртя на пети и отиде към

прозореца притиснала ръка към челото си. Как се бе стигнало до тук?

— Нищо не е станало, ескуайър — каза мрачно Грегор. — Само малко неразбирателство, между мен и мистър Уест.

Рейвънскрофт изломоти нещо, но изглежда гласът му се бе загубил също както и дъхът му.

— О, скъпи мистър Уест! — извика мис Плат падайки на колене до него.

Елизабет и мисис Блум застанаха до Вениша.

— Мила моя, какво се е случило? — погледът на мисис Блум премина от Рейвънскрофт към Грегор и обратно. — Какво направи мистър Уест, за да ядоса толкова лорд МакЛийн?

Вениша потърка чело.

— Те просто си говореха и...

— Божичко! — ахна Елизабет. — Мистър Уест държи жилетката на лорд МакЛийн, как е попаднала у него?

Грегор я издърпа от треперещите пръсти на Рейвънскрофт.

— Бях в обора и едно от копчетата на жилетката падна. Мис Уест бе така добра да го зашие обратно. Тогава брат й влезе в стаята и погрешно реши, че се случва нещо нередно. Трябваше да се защитя от обвиненията му.

— Дуел! — възкликна ескуайъра със светнал поглед. — С удоволствие бих присъствал.

Рейвънскрофт опита да стане, но Грегор леко премести крака си към палтото на младия мъж и го прикова към пода.

За другите изглеждаше така сякаш той е твърде слаб, за да стане.

— Опитали сте се да защитите честа на сестра си? — мис Плат издърпа главата на Рейвънскрофт в скута си и притисна кърпичката си към челото му. — Вие сте един много смел мъж.

Рейвънскрофт захвърли с досада кърпичката встрани, но мис Плат не му позволи да се измъкне от скута ѝ и го задържа с учудваща сила.

— О, бедничкия ми.

Мисис Тредуел влезе ококорила очи.

— Какво се е случило? Чух шумотевицата докато бях с Елзи. Днес нещо не се чувства добре.

Мисис Блум обви с ръце раменете на Вениша и се вгледа в двамата мъже.

— Горката мис Уест е била принудена да стане свидетел на жестока сцена.

Вениша за пръв път бе доволна от силното присъствие на по-възрастната жена. В момента ѝ се искаше да полегне и осъзна, че коленете ѝ все още трепереха, макар и не заради гледката на унижения Рейвънскрофт.

— Мисля, че трябва да полегна — прошепна тя.

Мисис Блум пое нещата в свои ръце. Тя посъветва ескуайъра да заведе мистър Уест до канапето, защото пречеше на изхода към вратата. След това изведе Вениша от стаята, обявявайки, че ще я заведе горе, ще дръпне завесите и ще ѝ даде ароматни соли. Когато мина покрай Рейвънскрофт и Грегор заяви предизвикателно, че ако някой има възражения, ще трябва да говори с нея, тъй като мис Уест няма да е на разположение.

Точно когато Вениша излизаше през вратата Грегор извърна глава и срещна погледа ѝ.

Сякаш привлечени от пламък, стъпките на Вениша се насочиха към Грегор, но твърдата ръка на мисис Блум я избута навън покрай него право към спокойствието и тишината на стаята ѝ. Там мисис Блум с учудващ такт не ѝ зададе никакви въпроси, а само я зави грижливо и окачи ухаеща на лавандула кърпа над главата ѝ.

На следващата сутрин Вениша спа до късно, доста след времето за закуска. Под предлог, че има главоболие тя помоли Елизабет да предаде на останалите, че ще си остане в леглото и не желае да я безпокоят.

Към обяд Елзи донесе табла с храна и я постави на малка маса до прозореца.

— Съжалявам, че се чувствате зле, мис.

— Веднага щом снегът се стопи ще се почувствам по-добре.

Елзи се усмихна, после трепна и закри устата си с ръка.

— Добре ли си? Мисис Тредуел каза, че не си.

— Имам лек зъбобол, но сега съм по-добре — каза момичето стоически, макар бледото лице да опровергаваше думите ѝ. — Мисис Тредуел искаше да извика хирург, за да ми извади зъба, но аз ѝ отказах.

— Съжалявам, че те боли. Мисля, че мисис Блум има лауданум, ако болката стане нетърпима.

— Добре съм. Виждате ли? — Елзи дръпна малка торбичка окачена с връв на врата ѝ. — Корен от цвекло, майка ми го изрови при пълнолуние, така че действа.

Тя напъха торбичката обратно в пазвата си.

— Съвсем скоро ще бъда здрава като камък.

Вениша не беше много сигурна за лечебните свойства на корена от цвекло, но всичко, което каза бе:

— Надявам се да подейства. Ако не, кажи на мен или мисис Блум и ще ти дадем малко лауданум.

— Благодаря ви мис. Много сте мила.

Елзи отиде до вратата.

— Ще прибера таблата след един час — съобщи тя докато излизаше от стаята.

Вениша се нахрани, взе книгата си за Римската империя и седна на един стол до прозореца. Опита да чете, но ѝ беше трудно да се концентрира. Лъчите на слънцето се промъкваха през стъклото и стопляха приятно стаята. Долавяше приглушени гласове от гостната долу. Тя опита да различи отделни думи, но не успя.

След кратка дрямка Вениша почувства, че вече не я свърта на едно място. Не можеше да остане в стаята си вечно. Предишната нощ се скри под претекст, че я боли глава, а тази сутрин се престори на заспала докато Елизабет оправяше сутрешния си тоалет.

Вениша погледна към вратата с копнеж. Скоро всички щяха да се съберат за вечеря, да говорят и да се смеят, докато тя стоеше тук, прикована в стаята си като инвалид.

Стана неохотно и се облече. С лека завист забеляза, че две от роклите на Елизабет бяха изгладени и я чакаха провесени на стола. Вениша погледна към своята посмачкана розова рокля и замечта за удобствата на собствения си дом, собственото си легло, услугите на личната си прислужница, както и възможността да пояди. В крайна сметка Рейвънскрофт май си бе заслужил всичко, което му се бе случило.

Вениша тъкмо прибираше косата си, потискайки мрачните мисли, когато чу шум от двора. Тя стана и погледна навън. Снегът почти се бе стопил, превръщайки двора в голяма кална локва.

Изключение правеха само няколко топящи се снежни преспи. Чеймбърс тъкмо пристигаше, управлявайки каретата на Рейвънскрофт, а мистър Тредуел яздеше с него.

Сега, когато снегът почти го нямаше и каретата бе поправена, можеха да си тръгнат. Какво щеше да стане с нея и Грегор тогава? Не знаеше. Единственото, за което бе сигурна е, че иска да си тръгне веднага.

Тя приключи с тоалета си и слезе долу. Нямаше отговори, и колкото повече мислеше, толкова повече въпроси и идваха на ум. Но имаше и по-важни неща, освен нея и необяснимата страст на Грегор.

Когато пристигнаха в странноприемницата и тя бе разбрала за илюзиите на Рейвънскрофт, небрежно си бе помислила, че ще намерят начин да спасят репутацията ѝ и всичко ще бъде наред. Но снежната буря ги бе задържала тук много по-дълго отколкото си бе представяла. А и ситуацията още повече се бе усложнила след пристигането на ескуайъра и дъщеря му, чийто връзки в Лондон не бяха за подценяване.

Тя беше в сериозна беда. Ако сега се върнеха в Лондон и срещнеш ескуайъра или дъщеря му на някакво събитие и те разберяха, че тя е пътувала под името мис Уест с двама необвързани мъже, тя щеше да бъде заклеймена от обществото, преди да преброи до десет.

Тази мисъл не ѝ се понрави. Тя обичаше Лондон и живота си там.

Шумът от гласовете в гостната ѝ подсказа, че вече всички са се събрали, а дълбокият глас на Грегор ясно изпъкваше сред тези на останалите. По дяволите, тя не искаше да се изправи срещу него в смачканата си рокля. Как ставаше така, че съдбата допускаше да си толкова зле облечен за важни събития? Не беше честно.

Най-добре беше да свърши с това бързо. Вениша пое дълбоко дъх и отвори вратата.

Рейвънскрофт се спусна към нея сграбчвайки ръката ѝ.

— Вениша! Трябва да говоря с теб... да се извиня...

Мис Плат го хвана за лакътя и промърмори нервно.

— Мис Уест... Вениша... радвам се да видя, че сте по-добре.

Извърнат към мис Плат, Рейвънскрофт прошепна на Вениша:

— Трябва да поговорим.

Тя кимна и освободи ръката си, после се обърна към ескуайъра, който я попита рязко дали е спала добре.

Докато промърморваше някакъв вежлив отговор тя погледна към застаналия до масата Грегор. За първи път откакто бяха пристигнали той не изглеждаше толкова изрядно. Шалчето му беше леко размъкнато, палтото му бе протрито на лактите, косата му бе в безпорядък, а очите потъмнели. Разбира се, Грегор дори и разрошен изглеждаше неустоим. При тази гледка, нещо сякаш прободеше сърцето на Вениша и тя усети колко ѝ бе липсвал.

Мис Плат плъзна ръка към тази на Рейвънскрофт.

— Трябва да си почивате! Върнете се на дивана — за голямо облекчение на Вениша тя почти го завлече до там.

Мис Блум веднага зае мястото ѝ, хвана я за ръката и я поведе към масата.

— Ето ви скъпа моя! Не се учудвам, че си поспахте, след такъв тежък ден.

— Чувствам се много по-добре — каза Вениша, докато болезнено установяваше, че Грегор стои до ескуайъра, а тъмният му поглед следи всяко нейно движение.

Тя опита да не гледа директно към него, но нямаше значение. Дали гледа към него или не тя не можеше да потисне чувствата си. Усецаше погледа му така ясно, както докосването му вчера. Грегор наблюдаваше как Вениша навежда глава, за да чуе какво ѝ говори мисис Блум. Изглеждаше толкова уморена, колкото се чувстваше и самият той. Беше притеснена; разбираше го от начина, по който отметна косата си и плесна нервно с ръце. Грегор хвърли поглед към Рейвънскрофт, който се изчерви и отклони поглед начумерено. Глупакът го бе избягвал цяла сутрин, а това устройваше Грегор перфектно. Да го вземат дяволите него и голямата му уста. В един момент за малко да развали всичко.

Разбира се Грегор трябваше да поеме и своята част от вината. Почти бе пресякъл границата с Вениша. Не бе предполагал, колко неустоима ще е тя или колко привлечен ще е към нея сега. Сякаш тяхната недовършена история бе все още там неизживяна, но неизбежна.

Макар че се опита да не ѝ обръща внимание, той забеляза как тя вдигна ръка и отметна назад кичур копринена коса от лицето си.

Косата ѝ бе в пълен безпорядък и тази гледка го накара да се усмихне. Сигурно нямаше достатъчно фиби, за да я прибере и тук-там измъкналите се по-дълги къдрици обграждаха лицето ѝ. Беше много по-дълга отколкото бе предполагал, вероятно стигаше чак до кръста ѝ.

Това беше интересна мисъл, и той бързо я отхвърли, но когато се обърна забеляза Рейвънскрофт да зяпа Вениша с възхитен поглед. Грегор проследи погледа му забелязвайки как топлите слънчеви лъчи я огряват. Кожата ѝ беше като кадифена и с много лек тен, а бледите лунички в основата на носа ѝ сякаш молеха за целувка.

Изведнъж той разбра, че тя заслужава всеки възхитен поглед, който Рейвънскрофт ѝ отправяше.

Той бе мислил много предишната нощ, за това, което се бе случило между тях и не можеше повече да се преструва, че нещата не са стигнали до критичната си точка.

Дори и без жалката си липса на контрол през вчерашния ден, репутацията на Вениша беше съсипана. Грегор не се съмняваше, че дъщерята на ескуайъра ще превземе Лондон още щом се появи. Красотата и връзките ѝ щяха да я направят дебютантката на сезона и вече ги виждаше затрупани с покани. Нямаше как да не се засекат някъде, а това означаваше, че е въпрос на време Вениша да бъде разкрита.

Тя заслужаваше нещо по-добро. Освен това той знаеше, че със сигурност ще бъде въввлечен в случващото се, както и Рейвънскрофт, ако глупакът през това време не беше пресякъл континента, за да избяга от лорд Ълстър. И тримата бяха толкова затънали, че почти нямаше какво да се направи, за да се промени неприятния факт. Имаше само един начин да спаси Вениша — и той бе да се ожени за нея. Дори сега, след толкова часове прекарани в размисъл, сърцето на Грегор се сви при тази мисъл. Никога не си беше представял, че ще се ожени по този начин.

Трябваше да я уведоми за решението си и реши да го направи след вечеря.

— Лорд МакЛийн? — ескуайърът се взираше в него с очакване.

— Извинете, разсеях се за момент.

Ескуайъра премести поглед от него към Вениша и обратно с весело пламъче в очите.

— Разбирам. Споменах, че ако обединим сили, ще можем да тръгнем до един ден.

Грегор си наложи да не гледа към Вениша.

— Това е добра идея. Искам да си тръгнем възможно най-скоро.

— Именно. Може да оставим част от багажа тук и господата да яздят зад каретата.

Грегор кимна.

— После, когато стигнем до някой по-голям град ще наемем друга карета да прибере багажа и всеки ще тръгне по пътя си.

— Именно.

Мисис Тредуел влетя в стаята.

— Боже, сякаш идва края на света.

— Какво се е случило? — попита мисис Блум.

— Зъбът на Елзи се влоши и не може да сготви вечерята.

— О, Боже! — възкликна Вениша. — Може би трябва да отида при нея.

— Не, мис Уест. Няма нужда. Упоих я с малко лауданум и увих затоплен лук за стомаха ѝ, за да прогони болестите. Ще бъде здрава като камък на сутринта.

Вениша се надяваше, че лука няма да навреди на действието на корена от цвекло.

— Тя спи ли сега?

— Да, и току-що осъзнах, че няма кой да приготви вечеря.

Рейвънскрофт се намръщи.

— Ами вие, мисис Тредуел.

Мисис Тредуел се засмя сърдечно.

— О, въобще не мога да готвя, за голямо разочарование на мистър Тредуел. Още повече, че имаме странноприемница.

Вениша забеляза весело пламъче в зелените очи на Грегор докато той казваше:

— Чудя се, дали мистър Тредуел е бил наясно с това, когато се е оженил за вас.

— Определено не беше — отвърна дяволито мисис Тредуел. — Той не попита и аз не му казах. — После погледна към Вениша и каза по-ниско. — Това не е лъжа, тъй като никога не съм казвала и дума по въпроса. Когато се оженихме и той разбра, че не мога да готвя, изглежда си мислеше, че всичко, което трябва да направя, е да вляза в

кухнята и вечерята ще стане от само себе си. Е, опитах наистина и почти сринах къщата със земята. Тогава взехме Елзи и я назначихме да готви. Кое то тя прави чудесно и до сега.

Устните на Грегор се присвиха и Вениша бързо каза.

— Може би трябва да отида в кухнята и да проверя, какво може да се приготви набързо.

— Какво? Някой от гостите ми да си готви сам вечерята? Не и в „Синия петел“ — мисис Тредуел поклати глави. — Не се тревожете мис Уест. Мистър Тредуел сега е в кухнята и заяви, че щом има гладни гости, то той ще се погрижи да ги нахрани.

— Той може да готви?

— Може да се каже — отвърна мисис Тредуел весело.

— Какво имате предвид? — попита Грегор с убийствено вежлив тон.

Вениша се престори, че кашля, за да прикрие смеха си.

— О! — каза мисис Тредуел безгрижно. — Веднъж опита да сготви яребица, но я направи на пепел.

— Жалко. — Ескуайъра изглеждаше разочарован.

— Затова сега ни прави хубава овесена каша. Това приготвяше, когато идвах насам.

— Каша? — примига Рейвънскрофт. — Това ли е всичко? Само каша?

Мис Плат веднага добави:

— Трябва да има и нещо друго, освен каша.

— Е — каза мисис Тредуел неопределено. — Мистър Тредуел каза, или каша или ще останем без вечеря.

— Мисис Тредуел? — попита Грегор с изписано любопитство на лицето. — Някога имала ли сте честта да опитате от овесената каша на съпруга си?

— Аз? О, не! Но баща ми яде веднъж, преди да умре.

— Колко време преди да умре?

Вениша му хвърли предупредителен поглед.

— Мисис Тредуел, не му обръщайте внимание. Той просто се шегува.

— Сестрата на мистър Тредуел каза, че е хубава и се кълне, че ще я помни поне две седмици.

— Чудесно — каза Грегор.

— Не мога да ям само каша за вечеря — запротестира ескуайъра докато се приближаваше.

— Сигурна съм, че има и други варианти. Ще отида да видя какво може да се направи — каза Вениша.

— Глупости — възпротиви се Рейвънскрофт, махвайки с ръка. — Ти не можеш да готвиш.

Той изглежда си спомни, че се преструва на неин брат и добави жално.

— Имам предвид... знам, че можеш да готвиш, но... недостатъчно добре за толкова много хора.

Мис Плат се засмя сподавено.

— Мистър Уест, толкова сте мил със сестра си. Мис Уест, сигурна съм, че преувеличавате. Какво може да разбирате вие от готвене?

— Знам достатъчно, за да приготвя вечеря — заяви Вениша.

Лек мирис на загоряло долетя в стаята заедно с облаци дим промъквачи се под вратата на кухнята. Мисис Тредуел се обърна разтревожено към Вениша.

— Ако не възразявате, мис, бихте ли помогнали за вечерята?

— Разбира се.

Мис Плат премигна учудено.

— Мис Уест! Не може да го казвате сериозно! Да помагате в кухнята?

Мисис Блум се намръщи.

— Какво лошо има да помогнеш там, където имат нужда от теб? — тя погледна твърдо мис Плат. — Не е ли наш дълг да помогнем?

Рейвънскрофт изсумтя.

— На прислугата може би.

Мис Плат вирна брадичка.

— Да! Така мисля и аз. Това е работа на слугите.

Мисис Блум тръгна след Вениша, но мисис Тредуел я спря.

— Мисис Блум, неприятно ми е да ви моля, но ако нямате нищо против, бихте ли сложили масата за вечеря?

— Разбира се — каза мисис Блум. — Не си мислете, че съм забравила мястото си в обществото. Но това няма да ми попречи да помогна в кухнята.

Тя погледна мис Плат, която остана на мястото си и последва мисис Тредуел до един шкаф в ъгъла на гостната. Едно завъртане на дръжката разкри подредените вътре съдове. Мисис Тредуел даде няколко наставления на мисис Блум, която веднага взе един куп чинии и ги занесе на масата. Мис Плат се обърна към Рейвънскрофт и му каза дяволито:

— Никога не се тревожете, че ще забравя мястото си. То е точно тук, до вас.

Рейвънскрофт побърза да стане.

— Вениша! Мисля, че ще се присъединя към теб.

— Не, благодаря. Сигурна съм, че ще си по-полезен тук ако помогнеш на мисис Блум.

— Но, аз...

— Мистър Уест — каза мисис Блум. — Ето ви лъжиците.

Тя протегна пълната си с прибори ръка. Осъзнавайки, че е бил изигран той започна да ѝ помага.

— И аз ще помогна! — каза мис Плат.

Рейвънскрофт въздъхна.

— Мисис Тредуел, с какво месо разполагате?

— О, всякакво! Имаме яребици, малко еленско и няколко тлъсти кокошки зад обора, ако се наложи да прибегнем до тях.

Рейвънскрофт се задави.

— Кокошки? Все още живи?

— Със сигурност. И доста тлъсти при това. Цяло чудо е, че все още могат да ходят. Но за това пък ще са по-сочни.

Той потръпна.

— Не мога да ям животно, което е било току-що заклано. Това е... това е...

— Твърде много за деликатния ти стомах — вмъкна Грегор.

Ескуайъра се задави от смях.

— Нецивилизовано! — довърши Рейвънскрофт хвърляйки мрачен поглед на Грегор.

Мисис Тредуел го погледна объркано.

— Харесахте пая с месо вчера, нали?

— Бил е от такова месо?

— Разбира се — убихме прасето точно сутринта, преди да го сготвим — лицето ѝ светна. — Което ми напомни, че остана част от

джолана, както и вътрешностите, които можем да напълним шкембето и да направим хегис.

— Мисис Тредуел — каза Вениша бързо, хвърляйки поглед към преbledнелия Рейвънскрофт. — Нека да видим какво е постигнал мистър Тредуел в кухнята.

Тя хвана за лакътя по-възрастната жена и я поведе към кухнята. Когато стигнаха, двете се закашляха от пушека.

— Боже! — тя размаха ръка през замъгления въздух. — Отворете вратата към двора.

Навялякал смачкана престилка Мистър Тредуел изпълни молбата ѝ. Вениша се приближи до шиша, където имаше няколко доста препечени яребици, а до тях нещо вреше в голяма тенджерата. Тя повдигна капака и от там излезе още повече пушек. Вениша грабна една кука и премести тенджерата на масата. После използва ръжена, за да отмести капака. От нея изкипя някаква гъста черна смес.

— Кашата ми! — възкликна мистър Тредуел, надничайки в димящата тенджерата. — Мислите ли, че ще можем да спасим нещо от нея?

Вениша се зачуди дали ще успеят да спасят самата тенджерата и му каза:

— Може би трябва да започнем от начало.

— Но господата са гладни.

— Ще оцелеят — тя се пресегна за една престилка окачена на пирон за стената и чевръсто си я сложи. — Мистър Тредуел, може би аз трябва да поема нещата.

— Можете ли да готвите?

Тя се усмихна навивайки ръкавите си.

— Да, за бога. Дори веднъж така приготвих една яребица, че принцът се закле, че никога не е ял по-вкусна.

— Принцът? — мисис Тредуел изглеждаше впечатлена.

Облекчен съпругът ѝ свали престилката си.

— Много добре, тогава. Оставям вечерята на вас, мис Уест.

— Благодаря ви, докато я приготвям може да отворите нова бутилка портвайн и да кажете на господата, че след около тридесет минути вечерята ще е сервирана.

— Това е добра идея! — каза мисис Тредуел. — Може би трябва да направя и малко чай, за дамите.

— Ще бъде чудесно — съгласи се Вениша докато оглеждаше прецизно голямата и удобна кухня.

От едната страна стоеше печката с подредени наблизко дърва, а една дълга маса се простираше в центъра на стаята, като повърхността ѝ ясно показваше, че едно от предназначенията ѝ е като дъска за рязане. Разнообразие от подправки висяха до някакви глинени съдове.

— Това е чудесна кухня — каза тя.

Мисис Тредуел се огледа примигвайки.

— Ами, да, така е — каза тя сякаш я виждаше за първи път.

Мистър Тредуел гордо се усмихна на Вениша.

— Не съм пестил средства за кухнята на мисис Тредуел, макар че тя никога не стъпва в нея.

— Защо да правя нещо толкова глупаво? Тогава ще очакваш да ти приготвям всякакви неща — тя смигна на Вениша. — Може и да не съм най-умната жена на света, но ще разпозная един капан, когато го видя.

— Капан? — протестира мистър Тредуел. — Мислех, че искаш да ми помогнеш да управляваме странноприемницата.

— Аз искам, но не и от кухнята — заяви тя със свити юмруци на кръста си. — Помагам както мога. Поздравявам гостите и така нататък.

— По-скоро не спираш да бърбориш — каза мистър Тредуел с весел пламък в очите.

Мисис Тредуел се засмя.

— Всеки с таланта си.

Смеейки се двамата се отдалечиха, всеки поел по задълженията си, като оставиха Вениша сама.

Тя напълни тигана с вода от ведрото и го закачи на куката над огъня, после събра картофи, четири моркова, парче бекон, малко осолено свинско, няколко риби, малко лук и няколко чувалчета брашно. След по-обстойно търсене намери изсушени боровинки, купа със захар и малко мая.

Реши да направи яхния, а за десерт кифли.

— И може би захаросани плодове, ако нагорещя печката достатъчно — каза си тя — Ще бъде приятно допълнение.

— Наистина — чу се дълбок глас.

Вениша се обърна. На вратата стоеше Грегор.

ГЛАВА 15

„В живота на всеки идва момент, в който трябва да избере между това, което е правилно, и това, което го прави щастлив.“

Старицата Нора от езерото Лох Ломонд към трите си невръстни внучки в една мразовита нощ.

Вениша се извърна, горещи вълни заляха тялото ѝ по необясним начин. Тя се зае да пълни една купа с вода, а после я постави на масата, за да измие зеленчуците.

— Мислех, че пиеш портвайн с останалите.

Той повдигна преполовената си чаша и я погледна развеселен.

— Разбира се, много ми беше интересно да слушам за комарджийските неволи на Рейвънскрофт, но реших, че ще ми е по-забавно тук — той я наблюдаваше как сръчно бели картофите. — Не знаех, че можеш да готвиш?

— Откъде знаеш, че мога? Може да не харесаш ястията ми.

— Защото те познавам. Не би го предложила ако не умееше.

Похвалата предизвика искрена усмивка на устните ѝ. Тя взе един картоф и започна да го мие във водата.

— Истинският въпрос е — попита той — как се научи да готвиш и кога?

— Кой мислиш, че приготвяше всичко, когато майка ми се караше с ужасния ни френски готвач?

— Дебелият, който не знаеше и дума английски?

— Успя да каже „Напускам“ достатъчно добре — тя нагъна един парцал и вдигна тенджерата с изгоряла каша от масата.

— Позволи на мен — Грегор остави чашата си и застана до нея.

Благоприличието налагаше да го отпрати, но в такъв случай се налагаше да приготви всичко сама. Вениша му подаде парцала.

— Благодаря ти.

Не че можеше да го принуди да си тръгне така или иначе. Беше твърде огромен, за да го избута от кухнята, помисли си тя и плъзна поглед по широките му гърди и рамене докато той вдигаше тежката тенджерата.

Тя винаги се бе изумявала как Грегор успяваше да запази своята мъжественост във всяка една ситуация, за разлика от повечето мъже в Лондон. Това бе и една от причините да завърти главите на всички жени.

По дяволите, нямаше да се отплесва повече! Вениша взе чашата на Грегор и му я подаде.

— Благодаря ти за помощта, но мисля, че ще се справя.

Ето. Това определено беше достатъчно красноречиво, но той просто отпи и се облегна на масата, без да сваля поглед от нея. Вениша взе друг картоф.

— Наистина, Грегор, нямам нужда от помощта ти.

— Предпочитам да остана. Рейвънскрофт изпадна в мрачно настроение.

— Мис Плат сигурно го намира за много очарователно.

— О, да. Мисля, че думата, която използва беше Байроновско.

— Господи! Нищо чудно, че искаш да избягаш — Вениша се огледа наоколо. — Ако искаш да помагаш, може да нарежеш морковите — тя посочи с ножа през рамо. — Те са ей там, в килера.

В този момент Грегор се изправи срещу един твърде неудобен факт. През многото месеци откакто бе заминал за Лондон, той се бе поразглезил. Някак беше свикнал да се отнасят с него... по-различно. Беше си въобразявал, че мрази раболепното държание, досадното внимание и постоянните покани. Сега обаче, когато бе изправен срещу практичната заповед на Вениша да бели моркови той осъзна, че му липсва отношението, на което някога се присмиваше.

— Когато свършиш с морковите, може да нарежеш и няколко глави лук — каза Вениша като избута настрана нарязаните картофи и взе яркосиня купа.

Тя сипа вътре брашно и после малко сметана от глинена кана и забърка енергично с дървената лъжица.

— Знаеш как да белиш лук, нали?

Въпреки че заповедите ѝ го дразнеха Грегор се ухили на дързостта ѝ.

— Не, не знам как се бели лук, тъй като никога не съм го правил, макар да съм абсолютно сигурен, че ще се справя и сам.

Грегор вирна нос и тръгна към килера. Той беше много малък, едва колкото да се побере един човек и бе натъпкан до тавана с осолено свинско, пчелни пити с мед, както и чували с брашно. Въздухът бе изпълнен с аромат на изсушени билки и различни зеленчуци, струпани по ъглите. Грегор занесе морковите и няколко глави лук на масата и се намръщи при вида на изцапаното си палто. Не беше чак толкова префинен, но вече му се бе наложило сам да си лъска ботушите и да си почиства дрехите. Свали си палтото и го закачи до вратата. Нави ръкавите на ризата си и се върна до масата да подреди зеленчуците.

Вениша държеше главата си сведена към масата, трябваше само да извие леко глава, за да види ръцете му. Той имаше удивителни китки, силни и здрави със съвсем лек загар. Тя преглътна с усилие. Грегор беше истински мъж от върха на черната си коса, до пръстите на обутите си в ботуши крака. Тя се извърна леко, така че да го вижда по-добре, без да си личи, че го зяпа. Тесните бричове очертаваха мускулестите му бедра напъхани във високи ботуши.

Хммм. Не казваха ли, че по краката на мъжа можеш да отгатнеш размера на неговото мъжко достойнство. Погледът ѝ несъзнателно се насочи към бедрата на Грегор, където неговите възхитително тесни панталони стигаха до неговия...

— Нож.

Тя примига изчервена и погледът и се вдигна към лицето му. Моля те господи, нека да не разбере за какво си мисля.

— Нож — каза той отново.

— Нож? — повтори тя глупаво.

— За бога, Оливие. Ще ми трябва нож, за да нарежа тези зеленчуци. Не мога да го направя с голи ръце.

— Ножовете са в кутията зад червения глинен съд — измърмори бързо Вениша.

За бога, какви мисли и минаваха през главата. Надяваше се той да не забележи пламналото ѝ лице. За да го държи зает тя добави със

сравнително спокоен глас:

— Моля те, не забравяй да ги измиеш, преди да ги нарежеш. Не можем да ядем морковите мръсни.

Погледът му съсредоточено се смръщи.

— А лука?

— Щом ще го белиш няма нужда да го миеш.

— Аха — повдигна вежда Грегор. — Искам да поясня, че не съм от онези педантични мъже, на които им прилошава от току-що заклано животно.

Вениша успя да потисне усмивката си. Тя също не харесваше чувствителната природа на Рейвънскрофт, нито пък се възхищаваше на не толкова съвършения характер на Грегор. Идеалният мъж беше нещо по средата.

Тя изгледа Грегор изпод мигли.

Не, идеалният мъж би бил Грегор с черната си коса, с ироничната си усмивка, интригуващ и мъжествен и също така притежаващ... нотка съпричастност, може би. Нещо, което да смекчи характера му по някакъв начин. Зад цялата си красота и спираща дъха мъжественост той беше сякаш лишен от чувства. О, той беше страстен, но дали можеше да обича? За това не се ли изисква нещо повече?

Вениша видя, че Грегор държи зеленчуците в големите си ръце и му посочи другия край на масата.

— Може да ги нарежеш там.

Той нареди морковите в редица наблюдавайки как Вениша прави същото. Тя мислеше за нещо сериозно. Разбра го по смръщените ѝ вежди и тънката линия, в която се бяха свили устните ѝ. Тя бръкна в купата с тестото, извади малко и го доближи до устните си. Грегор спря да диша. Ножът се изплъзна от ръката му докато наблюдаваше как розовият и език опитва тестото. Тя леко се намръщи, после го близна отново. Грегор потисна въздишката си. Вениша нямаше представа колко изкушаващо изглежда. Той си наложи да извърне поглед от сочните ѝ устни докато тя добавяше щипка канела от някаква кутийка.

Грегор вдигна ножа и го заби в морковите. Главите им се разхвърчаха навсякъде, а някои дори паднаха на пода. Тя се протегна през масата и топлите ѝ пръсти докоснаха китката му.

— Грегор, това са моркови, а не цепеници!

— Не виждам разликата — той освободи ръката си и замахна още веднъж с ножа, но този път острието му се заби в дървената маса. Той опита да го измъкне, но не успя.

— Ето — тя мина от неговата страна и извади ножа.

После сложи моркова пред себе си и като движеше ножа напред-назад внимателно го нарязва на малки парчета.

— О — той я наблюдаваше как взема друг морков и прави същото. — Ти наистина можеш да готвиш.

Тя направи гримаса.

— И ти щеше да се научиш, ако родителите ти имаха навика да се карат с готвача преди всеки прием.

Устните му се присвиха.

— Мога да си представя.

— Майка ми често изпадала в паника, че нещо не е свършено както трябва и преди да успеем да я спрем нахлуваше в кухнята и започваше да се кара с бедния готвач — Вениша въздъхна и гърдите ѝ се очертаха под тънката материя на роклята ѝ. — Майка ми може да бъде доста взискателна особено по отношение на това кое е справедливо.

Грегор си наложи да отмести поглед от гърдите ѝ, като се чудеше какъв цвят са зърната ѝ.

— Извинявай? — попита той.

— Тя си мислеше, че готвачите я мамеха със заплатите си, когато нещата не ставаха според желанията ѝ.

Той поклати глава.

— Открай време си мисля, че ти си единствената разумна в семейството. И все пак се опитвам да открия поне малко здрав разум и у другите.

— Просто ги приемам и ги обичам такива, каквито са — тя се засмя и белите ѝ зъби проблеснаха. — Иначе и аз ще полудея.

Той ѝ се усмихна в отговор. Дори когато му беше най-криво Вениша намираще начин да внесе светлина. Смехът ѝ бе заразителен, а необичайната ѝ красота заплеляваше. Дори проклетия младок Рейвънскрофт беше оценил достойнствата ѝ.

Проклетият Рейвънскрофт. Ръката на Грегор се сви върху ножа.

— Ако не спреш да обезобразяваш морковите ще трябва да те помоля да напуснеш кухнята.

Грегор сведе поглед надолу. Беше накълцал морковите на дребни парченца, почти на каша. Вениша се намръщи на бъркотията.

Това бяха последните моркови.

— Мога да нарежа и листата — предложи той и използва върха на ножа, за да ги нареже на малки парченца.

— Грегор! Това отиде в кифлите ми! — тя заобиколи масата като го гледаше раздражено.

Когато тя се наведе над масата и започна да отстранява накълцаните листа от купчината моркови Грегор се взря в извивката на врата ѝ. От всички чувствителни места по тялото на една жена, това му бе любимото. Как ли щеше да реагира, ако той я целунеше там, вкусвайки сладостта на кожата ѝ. Той знаеше какво ще направи. Тя беше кълбо от страст, готово да избухне в пламъци от най-малката искра. Той пхна ръце в джобовете си, за да се възпре да я докосне. Сега беше момента да ѝ сподели плана си как да спасят репутацията ѝ. Да ѝ обясни, че бракът е единственото решение. И тъкмо когато понечи да ѝ го каже тя помръдна леко, все още наведена над масата. Той осъзна, че се взира надолу към полите ѝ, които подчертаваха нейното сочно и заоблено дупе, което идеално би прилепнало в ръцете му.

Устата му пресъхна и не успя да отрони никакъв звук. По дяволите, какво му ставаше. Това беше Вениша, а не някаква кокетка, която умее да флиртува и да използва тялото си като предимство. Обаянието ѝ беше напълно несъзнателно и той не трябваше да го забравя. Неговата загуба на контрол вече им бе причинила достатъчно беди.

Той затвори очи. Вероятно, трябваше да е благодарен, че чак сега бе открил опасната ѝ комбинация от жизненост и чувственост. Ако го бе открил по-рано, приятелството им едва ли щеше да продължи.

Той се зачуди колко други мъже, освен Рейвънскрофт бяха забелязали нейната привлекателност. Изскърца със зъби при мисълта. Слава богу, че тя никога не бе проявявала интерес към никой от кандидатите, които бяха избирали родителите ѝ. Те бяха решени да я видят омъжена, макар че от година на година, усилията им намаляваха.

— Учудвам се, че баща ти одобрява Рейвънскрофт — каза той.

Вениша учудено го погледна през рамо.

— Защо пък да не го одобрява? Той е джентълмен във всеки един смисъл на думата.

— Като изключим това, че те отвлече.

Тя се изправи и бедрото ѝ се отърка в него на едно доста неудобно място, без да осъзнава, че току-що докосването ѝ го бе разтърсило повече и от най-силното бренди.

— Грегор, какво общо има горкия Рейвънскрофт с чистенето на листата от морковите.

— Той те отвлече и присъствието му ми дотяга все повече и повече — той замълча за миг и продължи по-спокойно. — Веднъж щом се оженим няма да допусна това пале в къщата ни.

Вениша се обърна към него с изумление в очите.

— Какво каза?

Той се протегна и отстрани ножа от ръката ѝ.

— Нямах избор — отвърна мрачно той. — Репутацията ти е съсипана.

— Но това е... Не знам защо ти... — тя сложи ръце на кръста си и се наведе напред предоставяйки му прекрасна гледка към деколтето си.

Гърдите ѝ почти изскочиха и той зяпна срещу нея сякаш не беше виждал нищо подобно през живота си.

Те бяха невероятно сочни и зрели и се притискаха очарователно в плата на роклята ѝ. Виждаше дантелата на долната ѝ риза, придържаща възбуждащите ѝ извивки, които сякаш сами му се предлагаха.

Устата на Грегор се напълни със слюнка все едно току-що му бяха предложили парче от любимата му торта. Нищо чудно, че Рейвънскрофт се беше побъркал и не бе помислил за възможните последствия. Е, Грегор щеше да се погрижи нито Рейвънскрофт, нито който и да е било друг мъж да види тази гледка отново. Веднъж щом се оженеха с Вениша, щеше да ѝ поръча цял гардероб рокли с високи яки. Червени рокли, зелени рокли, розови рокли и...

— Грегор? — Вениша проследи погледа му. Пое си дълбоко въздух и скръсти ръце пред деколтето си. — Грегор!

Той се ухили закачливо.

— Извинявай, любов моя. Какво казваше?

— Не трябва да ме гледаш по този начин!

— Ти си моята годеница. Мога да те гледам както пожелаю.

— Дори и да бяхме сгодени, а ние не сме, пак не го одобрявам!

Той повдигна вежди.

— Не? Аз мисля, че ти харесва.

Тя отвори уста да възрази, но не намери думи, а после за миг закри с длан очите си. Не можеше да повярва, че Грегор я моли да се омъжи за него. Всъщност по-скоро ѝ го съобщаваше.

— Ти каза, че никога няма да се ожениш.

Той сви рамене.

— Не виждам друг изход.

Думите му опариха кожата ѝ като въглен.

— Не.

Грегор се намръщи и я погледна невярващо.

— Моля?

— Казах не — тя се върна от нейната страна на масата и започна да бърка тестото. — Предпочитам да бъда отхвърлена от обществото, отколкото да се омъжа за мъж, който не го е грижа за мен.

— Грижа ме е за теб.

Тя го погледна в очите.

— Така ли?

— Така е — каза той твърдо. — Винаги съм държал на теб.

— Не мисля, че това е достатъчно.

Едва сега разбра какво искаше тя. Любов. След миг мълчание той каза:

— Това е всичко, което мога да ти дам.

Те дълго сезираха един в друг. Очите на Вениша се напълниха със сълзи от разочарование, а гърдите му се свиха от болка.

— Вениша, моля те бъди разумна. Държа на теб и ме привличаш. Повечето бракове се градят на много по-малко.

— Не и моят брак. И ако трябва да ти го обяснявам, то тогава ти въобще не си мъжът за мен.

Грегор прокара ръка през косата си.

— Осъзнаваш ли какво ще се случи, когато ескуайъра те види в Лондон? Всички ще те отбягват и пренебрегват.

— Това е мой проблем. Ще се справя с него сама — тя избърса очи и посочи лука. — Моля те, нарежи го. Трябва ми за яхнията.

Тя отиде до огъня и свали капака на голямата тенджерата, за да поръси с различни подправки това, което вреше вътре. Грегор не можеше да приеме отговора ѝ. Никога не му бе хрумвало, че тя ще каже не. Бе предположил, че ще се скарат за това къде и кога, а не дали. Беше се подготвил великодушно да я остави да планира събитието и да похарчи неразумно голяма сума от парите му ако и се приискаше.

Но как да постъпи в този случай? Не знаеше какво да каже. Грегор хвана лука и вдигна ножа.

— Първо го обели — каза Вениша със стегнат глас докато затваряше тенджерата.

Грегор започна да бели лука, а силната му миризма пареше в очите му. Наряза колкото можа, а после се обърна настрана, защото очите му горяха почти колкото наранената му гордост.

По дяволите! Това мирише много силно.

— Колкото е по-стар, толкова по-силно мирише — тя хвърли един парцал през масата. — Избърши си очите преди някой да си помисли, че съм те настъпила.

По-скоро беше настъпила гордостта му. И от това сега го болеше най-много. Грегор избърса очите си и болката се поразсея.

— Благодаря ти — той остави парцала на масата.

Тя взе лука и морковите и ги занесе до тенджерата. Грегор не я изпускаше от поглед. Бе провалил всичко. С опита си да я спаси, не бе постигнал нищо, а сегашното му намерение да промени бъдещето ѝ постави още една стена между тях. Трябваше да намери по-добър начин да направи предложението си. В крайна сметка тя беше длъжна да се съгласи. Нямахме друг изход.

Вениша вдигна капака на тенджерата и добави щипка от нещо.

— Това ухае чудесно, какво има вътре?

— Малко пушено от вчера, малко бульон, розмарин и чесън — тя му хвърли кратка и хладна усмивка, преди да се обърне. — Благодаря ти за помощта, Грегор.

Тя го отпращаше. Грегор се вцепени — гордостта му бе наранена, но така бе и с нейната. Той я изгледа за миг, забелязвайки избилата червенина на страните ѝ и начина, по който избягва погледа му.

Може би щеше да е най-добре да си тръгне. Засега. Щом остане насаме с мислите си, тя щеше стигне до същото заключение като него. Имаше нужда само от малко време. Грегор се изми и подсуши ръцете си, а после се загърна в палтото си. По дяволите, и през ум не му бе минало, че нещата ще протекат така. Той спря до вратата и опита да намери думи, с които да изрази мислите си, но не намери такива. Вместо това каза:

— Можем да си тръгнем утре. Трябва да си събереш багажа. Предполагам, ще искаш да се върнеш в Лондон.

Тя похлупи капака върху тенджерата и се върна до масата.

— Не. Реших да посетя баба, каквито бяха първоначалните ми намерения.

— Добре. Ще те придружа.

— Не, благодаря. Мога да пътувам и сама.

— Не бъди глупава.

Тя се усмихна едва-едва.

— Защо да не пътувам сама сега? Аз съм жена с опетнена репутация, не помниш ли? Не знам защо, но съм сигурна, че ще ми се отрази доста освобождаващо.

— Вениша, аз...

Тя вдигна очи към него с някаква искряща надежда.

— Да?

Грегор усети надеждата, намека за желание и за момент нещо дълбоко в него откликна. После здравият му разум се върна.

— Ще те придружа и не приемам не за отговор.

Тя се сви, и започна да трие масата сякаш живота ѝ зависеше от това.

— Прави каквото искаш. По това време утре нещата ще са както преди.

Но нямаше и двамата го знаеха.

Грегор си тръгна разкъсан от желанието да ѝ обясни. Какво? Че не я обича и затова не може да ѝ го каже? Че я уважава повече от всяка друга жена и това би трябвало да ѝ е достатъчно.

Той грабна навъсено наметалото си от закачалката до вратата и се отправи към спокойствието на конюшните.

ГЛАВА 16

„Няма по-силна връзка от тази между една майка и детето ѝ. Никой друг не може да накара сърцето ѝ да пее от щастие, или коленете ѝ да треперят неудържимо от тревога.“

Старицата Нора от езерото Лох Ломонд към трите си невръстни внучки в една мразовита нощ.

Ескуайърът остави кърпичката си на масата.

— Мис Уест, това е най-вкусната яхния, която съм опитвал. И като си помисля, че се страхувахме, да не умрем от глад.

Вениша отправи слаба усмивка към него.

— Благодаря ви. Приятно ми е да готвя. — Тя наведе очи към собствената си чиния, като старателно избягваше погледа на Грегор.

Той дойде по-късно, седна и оттогава ръмжеше на всеки, който се опитваше да го заговори.

Рейвънскрофт погледна нагоре докато лакомо поглъщаше яхнията.

— Вениша можеш ли да готвиш и други ястия?

Мис Плат захихика.

— О, мистър Уест, вие със сигурност знаете какви ястия може да приготви сестра ви.

Рейвънскрофт премигна.

— А, да. С изключение на... — той преглътна шумно и заговори бързо. — Тя живее с родителите ни, а аз имам квартира извън Сейнт Джеймс. Когато и аз живеех у дома, тя още не се беше научила да готви — той отправи отчаян поглед към Вениша. — Не е ли така?

Тя му се усмихна одобрително.

— Да, открих съвсем наскоро тези свои умения. След като Рейвънскрофт се премести в свой собствен апартамент, майка ни нае темпераментен френски готвач, който всеки път решаваше да напусне, само часове преди да започне някой прием у дома.

Мисис Блум поклати глава.

— Това, че помагате на майка си, е много хубаво скъпа. Кои са любимите ви ястия.

— Кокошка по корнуолски с пълнка от раци, патица в сос от джоджен и пастет от черен дроб с чубрица.

— Това — каза Рейвънскрофт с пълна уста, — е още една причина, заради която трябваше да избягаш в Италия с мен.

— Да избяга с вас в Италия? — Елизабет изненадано погледна Рейвънскрофт. — Защо сте планирал да избягате в Италия със сестра си?

— Сестра ми? О, да... — Бузите на Рейвънскрофт се обагриха в яркочервено.

— Брат ми е толкова забавен. Често подхвърля, че иска да избягаме от къщи и да отидем в Италия.

— Точно така — потвърди Рейвънскрофт. — Вениша може да се омъжи там, а аз да напиша роман, примерно.

Мисис Блум зацъка с език.

— Мистър Уест, не сте ли малко възрастни да бягате от къщи. Какво ще кажат родителите ви?

Рейвънскрофт отвори уста, затвори я и после пак я отвори.

— Майка ни е светица, но...

— Сигурна съм, че мисис Блум не би искала да чуе тази история — Вениша изгледа Рейвънскрофт предупредително. Той щеше да измисли някоя толкова оплетена история, че после нямаше да могат да си спомнят подробностите.

Още по-изчервен, той се зае с яхнията си.

Доволна, че Рейвънскрофт няма да причини повече неприятности за момента, Вениша се обърна към мисис Блум.

— Брат ми винаги си е въобразявал, че ще започне нов живот в Италия, а аз ще му пера дрехите и ще се грижа за него, но аз му обясних, че няма да участвам в подобно безумие.

— Не мога да обвиня мистър Уест, че иска да му готвите — мис Плат се засмя принудено и продължи с критичен тон: — Всъщност досега не бях срещала дама, която може да готви.

Елизабет погледна твърдо мис Плат.

— Аз се радвам, че мис Уест може да готви, защото иначе сега щяхме да вечеряме сух хляб и сирене.

— Всъщност — мисис Блум изгледа недоволно мис Плат, — надявам се, че никой от нас не е толкова неблагодарен, за да приеме таланта на мис Уест като нещо друго, освен като късмет за всички нас.

— Да — каза Грегор за изненада на всички, тъй като не беше казал и дума по време на цялата вечеря. Стана и се поклони по посока на Вениша, а устните му все още бяха изопнати в тънка линия. — Мис Уест вие успяхте да превърнете една обикновена яхния в нещо специално.

Вениша не знаеше накъде да погледне. Искаше ѝ се да беше подходила по друг начин, когато разговаряха в кухнята. Беше толкова арогантно от страна на Грегор да приеме, че тя ще се омъжи за него от безизходица, но сега, когато емоциите ѝ се бяха поохладили, трябваше да признае, че предложението му е много кавалерско.

Само да беше го направил с малко финес. Почувства се много възмутена от предположението му, че тя слепешком ще му позволи да разреши проблемите ѝ. Затова оцени достойнствата на предложението му едва когато остана сама в кухнята.

Искаше ѝ се да може да му се извини за избухването си, но по изражението му съдеше, че е по-добре да не го прави.

Грегор се обърна към ескуайъра.

— Мисис Блум предложи да използваме нейната карета след вечеря, за да проверим, дали няма да можем да намерим в града кон, с който да заместим наранения. Пътят вече е достатъчно проходим.

Ескуайърът кимна.

— Прекрасно. Благодаря ви, мисис Блум.

— За нищо — мисис Блум махна с пълната си ръка. — Първото нещо, което смятам да направим с мис Плат утре сутрин, е да си тръгнем, така че е добре каретата да бъде изкарана на свеж въздух от влажната плевня.

Ескуайърът повдигна вежди.

— Все пак е много мило от ваша страна — след това се обърна към дъщеря си: — Елизабет нареди на камериерката си да опакова багажа тази вечер. Ще потеглим още щом се развидели.

— Аз също трябва да опаковам багажа си — каза мисис Блум, взе шала си и се изправи. — Мис Плат елате с мен.

Тя откъсна очи от Рейвънскрофт и премигна изненадано.

— Но... Аз, о... — тя грабна лъжицата си. — Аз още не съм приключила с тази вкусна яхния.

Мисис Блум погледна разбиращо отчаяно изглеждащият Рейвънскрофт, но каза само:

— Добре, мис Плат, когато приключите, побързайте да дойдете в нашата стая, за да съберем багажа. Колкото и очарователна да е тази странноприемница, е време да потеглим за Лондон.

Тя тръгна и скоро стъпките ѝ отекнаха по стълбите.

Грегор погледна Вениша.

— Надявам се, че вие и брат ви желаете да тръгнете по същото време?

Вениша кимна.

— Добре. Ще ви придружа до къщата на баба ви. — Той се обърна към ескуайъра. — Готов ли сте?

— Чакайте! — Рейвънскрофт скочи на крака и хвърли кърпичката си на масата. — Ще ви помогна! — Той побърза да се присъедини към мъжете.

— Добре — каза Грегор. — Някой трябва да носи счупеното колело на карета на Хигънботъм.

Рейвънскрофт зяпна.

— Но аз ще се изцапам.

— Да ще се изцапаш — каза Грегор със задоволство и излезе след ескуайъра от стаята.

Рейвънскрофт въздъхна. Но отстрани стоеше мис Плат с надежда изписана на лицето ѝ и отворени обятия. Той преглътна и почти избяга от стаята.

— Видяхте ли? — попита мис Плат и се свлечи обратно в стола с пламнало лице. — О, мис Елизабет той ме погледна.

— Погледна ли ви? — Елизабет сви вежди. — Не видях.

— Той гледаше точно към мен — тя си повя с ръка. — Аз мисля... Той сигурно... Възможно ли е той да се интересува от мен?

Мис Уест, моля ви кажете какво мислите. Все пак ви е брат.

— Не мисля, че мистър Уест е способен истински да се заинтересува от някого. Преди всичко той е прекалено млад.

Лицето на мис Плат помръкна.

Елизабет погледна по-възрастната жена със съчувствие.

— Това означава само, че той не е достатъчно зрял за сериозна връзка.

Мис Плат се опита да се усмихне.

Вениша се почувства така, сякаш току-що е сритала кученце.

— Съжалявам, мис Плат. Може би не аз съм човека, когото трябва да питате за чувствата на мистър Уест.

Мис Плат се опита да успокои сърцето си и изпъна рамене.

— Така е, но аз знам какво видях. Мис Елизабет, мисля, че е време да се качим и да съберем багажа си.

Елизабет кимна разсеяно.

— Разбира се. Отивайте. Аз ще се кача след малко.

Мис Плат погледна към Елизабет, след това към Вениша и обратно, недоволна от неясното обяснение на мис Хигънботъм.

— Но, мис Хигънботъм... Елизабет, аз мислих, че докато опаковаме, можем да поговорим за любовта.

— Да, но първо трябва да обсъдя нещо с мис Уест. Можете да се качвате, аз няма да се бавя дълго.

Мис Плат изрази неодобрението си като се нацупи и изхвъркна от стаята, затваряйки шумно вратата.

Елизабет стана и отиде до вратата, отвори я едва и надникна навън. Затвори я доволна, дойде да седне до Вениша, хвана ръката ѝ и я стисна с особен блясък в очите.

— Трябва да поговоря с вас.

— Кажете.

Елизабет се наведе напред.

— Мис Уест, вие сте единствения човек, на когото мога да се доверя. Мисис Блум е прекалено строга, мис Плат... е, за тези няколко дни, откакто я познавам, си мисля, че не е особено добър човек.

Вениша беше си помислила същото. Колкото и да беше странно, в началото тя беше решила, че мисис Блум е ужасна жена, която потиска гордостта на мис Плат. След това обаче Вениша беше станала

свидетел на много мили жестове от страна на възрастната дама към останалите гости, докато мис Плат проявяваше все по-голям егоизъм.

Елизабет въздъхна дълбоко.

— Няма към кого друг да се обърна. Мис Уест, Вениша, обещавайте ми, че няма да ме предадете.

— Ще направя каквото мога — каза предпазливо Вениша.

— Елизабет! — извика ескуайър Хигънботъм отвън.

Момичето погледна нещастно към вратата.

— Мис Уест, мислих много върху думите, които казахте на мис Плат — че човек трябва да бъде свободен и да използва възможностите, които му предоставя съдбата...

— Елизабет! — Гласът на ескуайъра се чу съвсем близо до вратата.

Тя стана, но все още стискаше ръката на Вениша и я гледаше със сериозно изражение.

— Мис Уест — каза тя бързо, — мога ли да ви се доверя?

— Разбира се, че можете, но аз не знам...

Вратата се отвори и ескуайърът влезе загърнат с палтото си, с шапка на главата и голям куфар, от който се подаваха част от неговите ризи и жилетки.

— А, ето къде си била. — Той остави куфара на масата и една жилетка веднага падна от него. — МакЛийн ще се погрижи каретата ни да бъде поправена и реших да събера багажа си, но това се оказа трудно, отколкото си мислех. Имам нужда от твоята глупава камериерка, за да видя дали ще успее да събере всичките ми дрехи обратно в това проклето нещо.

Елизабет се принуди да се усмихне.

— Разбира се, след като опакова моите дрехи, ще я пратя да се заеме и с твоите.

— Чудесно. Ще отнеса това обратно в стаята си.

Елизабет се загледа многозначително във Вениша и последва неохотно баща си.

Вениша въздъхна. Какво, за Бога, означаваше според Елизабет, да може да ѝ се довери? И кога мисис Блум беше станала толкова благородна, а мис Плат неприятна? Възможно ли е да ги е преценила толкова погрешно?

Но всичко това ѝ се струваше незначително в сравнение с онова, което ѝ се беше случило с Грегор в кухнята. Тя подпря лакти на масата и отпусна глава в ръцете си. Подаде се на изкушението да изживее отново и отново целувките му. Не можеше да спре да мисли, колко проникателни бяха очите му, колко елегантен изглеждаше по време на вечерята, дори и когато се взираше намръщено в нея.

Стигна до момента, в който започна да се чуди какво ще се случи с всеки един от тях, когато се завърнеха в обществото.

Следващата сутрин дойде окъпана от светлина и топлина. Снегът по пътя се беше разтопил и само преспите от сенчестата страна на плевнята, напомнях за снежната пелена, която бе покрила всичко само преди ден.

Вениша сгъна чифт чорапи и ги сложи внимателно в куфара си; слабия аромат на лавандула я накара да си спомни за приятната си спалня у дома. Тя въздъхна и щракна ключалката.

След толкова вълнуващи преживявания, снощната вечер бе печално скучна. Грегор, Рейвънскрофт и ескуайъра потеглиха към Едингтън, оставяйки Вениша в компанията на останалите гости.

След загадъчните си думи Елизабет цялата вечер хвърляше към Вениша изпълнени с тайни послания погледи. Когато Вениша се опита да ѝ зададе въпрос, момичето само се усмихна тайнствено и каза лукаво.

— Всичко с времето си мис Уест. Всичко с времето си.

Изморена от всичко това, Вениша се оттегли спалнята си. Точно беше облякла нощницата и разресала косата си, когато чу Грегор и останалите да се връщат. Гласовете им се чуваха някак приглушено през дървения под и тя се притисна към него, за да долови какво си говорят.

В крайна сметка усилията ѝ се оказаха безполезни, омръзна ѝ и ѝ стана студено. Стана, разтърка коленете си и се промъкна в леглото с желанието поне малко да ѝ се приспи.

Най-сетне Елизабет дойде следвана от камериерката си. Те двете вдигаха толкова шум, че можеха да събудят и мъртвец. Вениша се престори на заспала, защото не беше в състояние да изтърпи още една драма.

По-младата жена въздъхна, повъртя се и заспа бързо и непробудно.

Вениша лежа будна през по-голямата част от нощта и размишлява върху думите на Грегор. Той, естествено, беше прав — щеше да избухне скандал. Хората щяха да говорят, а някои от тях дори нямаше да разговарят с нея. Нямаше вече да ѝ отправят покани. Само някои наистина много богати аристократи можеха да си позволят да не се съобразяват с правилата, без да накърнят репутацията си в обществото, но тя не беше една от тях.

Цялата ситуация беше ужасна от самото начало, факт, който Грегор бе осъзнал.

Не беше чудно, че горкият човек толкова я съжаляваше, че дори беше готов да се ожени за нея.

Но Вениша не искаше младоженец, който е бил принуден да се ожени за нея. Тя желаше той да бъде възхитен, развълнуван и възторжен от женитбата им, а не да спомене случайно „трябва да го направим“, докато кълца непохватно моркови.

С натезало сърце Вениша оправи възглавницата си и се обърна на другата страна, за да се отдалечи от силното хъркане на Елизабет. Накрая изтощението я победи и тя заспа.

Когато сутринта най-сетне дойде, камериерката на Елизабет донесе закуската и им съобщи с досадно бодър глас, че господата вече закусват във всекидневната.

Мърморейки нещо за хора, които се събуждат винаги с добро настроение и колко са досадни те, Вениша се надигна от леглото изтощена, апатична и много нещастна. Облече се набързо, пхна ръкавиците си в джоба на палтото и беше готова да слезе долу.

Междувременно, Елизабет и камериерката ѝ си шепнеха нещо, а гласовете им бяха пронизващи, дори когато говореха тихо.

Някой почука на вратата. Елизабет спря веднага с безкрайните наставления към камериерката си и забърза към вратата.

— Аз ще отворя.

Как успяваше да се промени толкова бързо? Вместо енергичната, модерна, млада дама срещу вратата застана момиче с отпуснати рамене, апатично изражение и ръка на челото.

— Добро утро — чу я Вениша да казва тихо с пресипнал глас. — Мистър МакЛийн е тук — продължи Елизабет, а слаба кашлица

придружи последните ѝ думи.

— Добро утро, мис Хигънботъм — плътният глас на Грегор изпълни стаята. — Дойдох да ви пожелаю добро утро, но както виждам не се чувствате добре.

Тя притисна пръсти към шията си.

— Страхувам се, че съм се заразила с нещо, както и камериерката ми.

Зад нея Джени също се закашля.

— Съжалявам да чуя това.

Елизабет се усмихна смело.

— Мога само да се надявам, че няма да стигне до белите дробове. — Тя се извърна и се препъна леко докато се отдалечаваше от вратата.

Грегор хвана ръката ѝ, за да я задържи да не падне. Елизабет се опря на него, погледна го с очи изпълнени с благодарност и му се усмихна плахо, сякаш участваше в лоша постановка на сцената на Друри Лейн.

Вениша улови погледа на Грегор и за миг между тях припламна искрица веселие. След това лицето му отново се изопна и той се обърна рязко.

Вениша се зае отново с багажа си, като се бореше с напирещите сълзи. Никога повече с Грегор нямаше да бъдат приятели. Отношенията им бяха пострадали безвъзвратно.

Докато Елизабет остави камериерката си да я настани на стола, Вениша се опита да съсредоточи раздразнението си върху своята съквартирантка. Каква ли беля и се въртеше в ума? Защо се опитваше да задържи вниманието на Грегор.

Прозрението възпламени Вениша. Тя набута сребърния гребен в чантичката си толкова рязко, че за малко да разкъса фината материя, от която беше направена. Проклятие, проклятие, проклятие. Искеше да престане да реагира така на близостта на Грегор — още едно нещо, което се беше променило през последните пет дни.

— Мис Хигънботъм, ескуайърът помоли да ви кажа, че ще е готов да отпътувате съвсем скоро — каза Грегор. — Изпратил е човек да вземе куфарите ви.

Кожата на Вениша настръхна от дрезгавия му глас, но се принуди да продължи да събира нещата в чантичката си — любимия

си часовник, носната кърпичка и останалите си лични принадлежности. Продължавай работата си спокойно и ще се успокоиш, повтаряше си твърдо тя.

— Надявам се скоро да съм готова — неуверено каза Елизабет с тих глас. — Съжалявам, че изглеждам неорганизирана, но не можах да спя добре снощи.

Вениша обърна удивени очи към момичето. Тя беше хъркала толкова силно през нощта, че Вениша, започна да си фантазира как натиска възглавницата върху деликатно оформените ѝ устни.

— Сигурен съм, че като тръгнете веднага ще се почувствате по-добре — каза Грегор.

— Надявам се да е така — отвърна меко тя, взе от камериерката си блестяща синя пелерина и я наметна на раменете си. — Ето. Мисля, че вече съм готова.

Вениша се зачуди на странния ѝ избор. Тази пелерина бе твърде фина за пътуване и едва ли би ѝ осигурила някаква защита от студа.

— Вениша?

Тя откри, че Грегор я гледа, а изражението му беше мрачно и неразгадаемо.

— Готова ли си?

— Да, благодаря. — Вениша дръпна силно връзките на чантичката си и я сложи на ръката си.

Грегор погледна към куфара ѝ и тръгна към него; на фона на широките му рамене и внушителния му ръст, спалнята изглеждаше още по-малка и задушна.

Вениша протегна ръка към кожената дръжка на куфара си, но Грегор бе по-бърз и ръцете им се докоснаха. Гореща тръпка премина през тялото ѝ и тя не можа да си поеме дъх, докато не се отдалечи, за да вземе палтото и шапката си.

— Трябва да платя на Тредуел за стаята и...

— Вече съм се погрижил за това.

Тя присви вежди.

— Не беше нужно да го правиш.

— Да, но го направих. Рей... — той се намръщи и хвърли поглед към Елизабет, която беше твърде заета да си шушука с камериерката си, за да чуе. — Брат ти е дори по-беден отколкото предполагам.

— Тогава кой плати ремонта на каретата?

Грегор повдигна рамене.

Ето още нещо, за което да му е задължена, по дяволите. Веднага щом се върнат в Лондон, щеше да му върне парите.

Вениша загърна палтото си и го закопча до врата.

— Изненадана съм, че каруцаря поправи колелото толкова бързо.

— Само го замени с колело от друга карета. За щастие екипировката на Рейвънскрофт е направо бедняшка, така че не беше трудно да се подмени. Ескуайърът нямаше този късмет.

Елизабет се обърна внезапно към тях с обезпокоено лице.

— Какво се е случило?

— Оста не можеше да се отремонтира. За щастие мисис Блум предложи, вие и камериерката ви да пътувате с нея и мис Плат до Лондон. Баща ви ще ви придружи на кон.

— Разбирам — веждите на Елизабет се свиха намръщено.

Камериерката гледаше господарката си с ококорени очи, а обичайната усмивка бе изчезнала от лицето ѝ. Елизабет накрая кимна и по бузите ѝ избиха червени петна.

— Предполагам, че с Джени ще се наложи да пътуваме с мисис Блум. Надявам се само да не се зарази от нас.

Вениша огледа камериерката, която въобще не изглеждаше болна.

Грегор се обърна към Вениша с намерението да заговори, но погледна Елизабет, която нагласяше качулката на блестящата си синя пелерина, така че да обрамчва лицето ѝ, намръщи се и каза само:

— Ще се видим долу. — След това взе куфара и тръгна.

Вениша изчака звука от стъпките на Грегор да заглъхне напълно, преди да се отправи надолу по стълбите. Може би щеше да е по-добре двамата с Грегор да вдигнат един шумен скандал и да излят недоволството си. Бедата бе, в това че този път свадата можеше да прерасне в нещо много по-голямо от един обикновен спор.

Вениша откри Рейвънскрофт да стои на входа на странноприемницата, заобиколен от чанти. С раздражение забеляза, че е взел всичко, което притежава за пътуването до дома на баба ѝ, а ѝ беше казал, че ще се нуждае само от „някои неща“.

Той засия, като я видя, и забърза към нея с протегнати ръце.

— Ето те и теб. Попитях Маклийн кога ще слезеш, но той не ми каза нищо конкретно.

Вениша погледна зад Рейвънскрофт към каретите, които ги очакваха. Явно мисис Блум обичаше да пътува комфортно — каретата ѝ беше огромна и щеше да има място за още няколко допълнителни пътници, да се настанят удобно в нея.

От горния етаж се чу затръшване на врата, последвано от шумни стъпки. Вениша и Рейвънскрофт погледнаха нагоре и видяха мис Плат да втурва като вихър надолу по стълбите. По слабото ѝ лице бе изписано възмущение, а брадичката ѝ беше вирната упорито. Тя спря на най-долната стълба и заговори с драматичен тон.

— Мис Уест, напуснах мисис Блум. Оставям се на вашата милост.

— Какво? — Вениша премигна веднъж, след това отново.

Мисис Блум последва мис Плат по стълбите, беше облечена с дълго черно палто; голяма шапка от пурпурно кадифе обточена с кожа и дълъг лилав шал. Устните и бяха свити неодобрително, а очите ѝ блестяха гневно. Тя видя мис Плат в подножието на стълбите и я посочи с пръст облечен в ръкавица.

— Ето къде си била неблагодарна нещастнице!

Мис Плат вирна още по-високо брадичка и скръсти тънките си ръце пред гърдите си.

— Аз не съм неблагодарна. Аз само отстоявам правото си на... на... на... — Тя погледна към Вениша, за да ѝ подскаже подходящата дума.

Но Вениша само мигаше срещу мисис Блум.

Старата дама стигна до последната стълба, а двойната ѝ брадичка се тресеше.

— Мис Плат, отказвам да се занимавам с вас. Сега моля ви, дръпнете се, препречвате ми пътя.

Мис Плат вирна нос.

— С удоволствие ще гледам как си тръгвате. Вие изобщо не се отнасяте добре с мен. Нали мис Уест?

Мисис Блум погледна с укор Вениша.

Тя отвори уста ужасена, че ще бъде замесена в тази разправия.

— Нямам какво да кажа. Мисля, че вие трябва да си решите и не...

Мис Плат сложи ръце на кръста си и каза:

— Мисис Блум, аз няма повече да ви съм ви прислужница.

— Никога не съм твърдяла, че сте — отвърна рязко възрастната дама. — Дори ви давах заплава, въпреки че не бях длъжна, след всичко, което съм направила за вас и вашия непрокопсан брат.

— Бертран не е непрокопсан.

— Той е мошеник — твърдо заяви мисис Блум. — Ако не ми вярвате попитайте хората, на които открадна парите чрез фалшивата си инвестиционна компания.

Бузите на мис Плат пламнаха.

— Той само направи лош избор и...

— Не — продължи със същия тон мисис Блум. — Самият той е лош избор.

Рейвънскрофт се закашля.

— Мисля да кача чантите си в каретата. — Хвана двете най-близки и се втурна търсейки безопасност в двора на странноприемницата, като изостави Вениша, без да се обърне назад.

Мисис Блум изсумтя.

— Като си помисля, че помагах на негодния ви за нищо брат, защото изпитвах съжаление към вас и вашето положение. Отървах ви от неприятности за последен път мис Плат. От сега нататък се оправяйте сама.

— Аз искам да се оправям сама. Имам много възможности и не е нужно повече да ви прислужвам. Сигурна съм в това, защото мис Уест ми го каза.

Сърцето на Вениша замря. Наистина го бе казала.

Възмутеният поглед на мис Блум се задържа върху Вениша за момент преди бузите ѝ да се оцветят в тъмно червено.

— Добре тогава. След като мис Уест мисли, че имате възможности, нека тя бъде първата от тях. Аз вече вдигам ръце от вас и брат ви.

— Добре — каза мис Плат, закрачи към Вениша и хвана ръката ѝ. — От сега нататък ще бъда компаньонка на мис Уест. Следващия път, когато трябва да отърва Бертран от затвора ще се обърна към нея за помощ не към вас.

— Прав ви път — каза мис Плат и се усмихна лъчезарно. — Мис Уест, предполагам това означава, че ще пътувам с вас. — Тя насочи възхитеното си лице към двора, където Рейвънскрофт даваше наставления на слугата на Тредуел.

— Мис Плат... не знам как да ви го кажа, но аз не се нуждая от компаньонка.

Лицето на мис Плат помръкна.

— Но вие ми казахте, че имам възможности и не трябва да се съобразявам с ужасния характер на мисис Блум.

— И съм сигурна, че имате възможности. Само че аз не съм една от тях.

— О, боже! — Тънките устни на мис Плат се разтрепериха. — Какво ще правя сега? Не мога да се върна при мисис Блум. Не и след всичките ужасни неща, които каза.

След това отпрати умоляващ поглед към Вениша.

Вениша усети, че решителността ѝ се разклаща. Някъде дълбоко в съзнанието си чу гласа на Грегор, да ѝ напомня, че не трябва да се намесва в работите на другите. Въздъхна и каза:

— Предполагам, че можете да пътувате с нас. Ще опитам да ви намеря работа, когато пристигнем в Стърлинг.

Мис Плат стисна ръката на Вениша между дланите си.

— Благодаря ви! Всичко ще се нареди чудесно, изчакайте и ще видите. — Със сияйна усмивка, мис Плат хукна нагоре по стълбите, за да вземе нещата си.

Вениша се загледа след нея; надеждата ѝ нещата да се оправят, бавно се топеше. Мили Боже, какво беше направила? Беше се ангажирала с мис Плат, която щеше да дразни всички с умилкването си около Рейвънскрофт и побърканото си хихикане.

— Ето къде си била.

Вениша се обърна и видя Грегор да стои зад нея. Той гледаше чантите, които все още препречваха входната врата.

— Боже мили, Рейвънскрофт. Не е възможно всичко това да е твое.

Рейвънскрофт, който току-що се връщаше от двора, грабна още две чанти и отвърна:

— Мислех, че ще напусна страната, така че беше съвсем нормално да взема няколко неща в повече от обикновено — кимна към следващите две чанти и продължи: — Ако вземете тези, ще ги натоваря всичките само за миг.

Грегор скръсти ръце на гърдите си.

Рейвънскрофт въздъхна.

— Е, няма значение. — Той се отправи към чакащата карета, подминавайки ескуайъра, който се втурна вътре и каза жизнерадостно:

— Още сте тук, мис Уест. Притеснявах се, че няма да успея да се сбогувам с вас.

— Нямаше да го допусна — каза безгрижно Вениша, макар и да не се чувстваше така. — Тъкмо щях да кажа на мистър МакЛийн, че мис Плат ще пътува с нас.

Грегор присви очи.

— Така ли?

Вениша повдигна брадичката си.

— Да. Тя и мисис Блум решиха да се разделят.

— Не съм изненадан — каза ескуайърът, — но мисля, че мис Плат допуска грешка. Малко са жените, които биха си взели компаньонка, която изглежда по такъв начин.

Грегор повдигна едната си вежда.

— Вината за това не е изцяло на мис Плат. Някой бе твърде добър да я наведе на мисълта, че е прекалено добра за подобна работа.

Ескуайърът премести очи от Вениша към стълбището.

— Ах! Елизабет, дете мое. Той се втурна към стълбите да посрещне дъщеря си, която слизаше с развята след нея синя пелерина. — Чух, че не се чувстваш добре.

— Не съм толкова зле, колкото бедната Джени. Не мисля, че тя ще може да пътува днес с нас, татко. Кашля ли, кашля. Казах ѝ да остане в леглото. Можем да изпратим кочияша да я прибере, след като пристигнем в Лондон.

— Да, но...

— Мисис Тредуел може да я наглежда, докато се почувства по-добре.

— Но ако камериерката ти остане тук, кой ще те обслужва по пътя.

— О, ще се справя и сама. Мис Уест е без камериерка цяла седмица и изглежда чудесно.

Ескуайърът огледа косата на Вениша, преди да отговори с изпълнен със съмнение глас.

— Предполагам, че си права.

— Трябва да се съгласиш или пък да седнеш в каретата до Джени и да държиш купа пред нея.

— Купа?

Елизабет обърна големите си невинни очи към баща си и продължи.

— Не споменах ли, че освен че кашля и стомахът ѝ е разстроен? След тези думи ескуайърът изглеждаше леко разколебан.

— Не, не си споменала. Ще говоря с Тредуел да оставим момичето тук.

— Благодаря ти, татко. — Тя се наведе да избърше едната от лилавите си боти. — Ако изпратите някого да вземе последния куфар от стаята ми ще бъдем готови да отпътуваме.

Ескуайърът сви вежди.

— Още един? Не знам как ще го сместим в каретата.

— Няма да можете — отвърна Грегор — Конярят каза, че тя вече е претоварена.

— Просто чудесно — промърмори Хигънботъм.

Елизабет се закашля леко.

— Извинете, мис Уест. След като няма място за куфара ми в каретата на мисис Блум, бихте ли го взели във вашата?

Вениша премигна.

— В моята? Но...

— Ще ни съобщите, когато се приберете в Лондон, и татко ще изпрати някой слуга да го прибере.

Лицето на ескуайърът светна.

— Това е чудесна идея! Какво ще кажете, мис Уест, имате ли нещо против?

— Не, не въобще, но може да минат няколко седмици преди да се прибера в Лондон.

— Това не е проблем — каза Елизабет. — Благодаря ви! Знаех, че мога да разчитам на вас.

Имаше нещо странно в начина, по който Елизабет изрече тези думи, но Вениша не можеше да проумее какво всъщност има предвид.

— Време е да тръгваме, Елизабет — заяви Хигънботъм. — Мисис Блум вече е в каретата. Чакаме само теб.

Грегор погледна въпросително в очите Вениша. Тя кимна.

— Аз също съм готова.

Само за няколко минути Вениша, Рейвънскрофт и мис Плат се качиха в каретата. Грегор чакаше на коня си, докато Чеймбърс и

слугата на Тредуел донесоха забравения куфар.

Междувременно ескуайърът настани дъщеря си в красивата карета на мисис Блум. Момичето се закашля отново.

— Сигурно ще спя през целия път. Ох! Забравих си ръкавиците. — С учудваща бързина тя се завъртя покрай баща си, синята блестяща пелерина се развяваше след нея. — Ще се върна веднага — извика тя докато бързаше към странноприемницата.

Хигънботъм поклати глава.

— Тя е толкова разсеяна.

— Младите са такива — каза мисис Блум, отправяйки поглед към мис Плат. — Надявам се, да не се наложи да чакаме дълго мис Хигънботъм, тъй като...

— Ето я — каза доволно ескуайърът.

Мис Хигънботъм се втурна от вратата на странноприемницата в осеяния с локви двор, кафявите ѝ ботушки подскачаха уверено между локвите, а една ръка в ръкавица силно стискаше качулката над лицето ѝ. Тя се качи в каретата и се настани в най-отдалечения ъгъл.

Мисис Блум се наведе през прозореца.

— Мис Уест, мистър Уест, мистър Маклийн, надявам се да се видим в Лондон.

Вениша не се надяваше, но все пак кимна. Рейвънскрофт очевидно бе забравил, че в Лондон го чака дуел, тъй като веднага се съгласи. Грегор само се поклони.

Голямата карета потегли със скърцане, а огромните ѝ колела се врязаха дълбоко в калта.

След миг Чеймбърс и слугата на Тредуел излязоха навън олюляващи се от тежестта на забравения куфар.

— Мили боже — възкликна Грегор, докато отиваше да помогне на двамата мъже. — Какво е сложила тази жена вътре?

— Нямам представа — отвърна Чеймбърс, — но мога да се обзаложа, че са тухли.

— Или злато — добави другия мъж.

Накрая куфарът беше привързан за гърба на каретата и те също потеглиха.

Грегор яздеше след тях. Рейвънскрофт се престори на заспал, за да избегне разговора с мис Плат. Вениша се облегна в своя ъгъл нещастна и изтощена. А мис Плат, в блаженото си неведение за

събитията случващи се наоколо, бърбеше, доволна от стечението на обстоятелствата.

Вениша само можеше да се надява, че когато пристигнат в дома на баба й, крехките взаимоотношения между тях няма да се объркат още повече.

ГЛАВА 17

„Внимавайте момичета, много е важно е да се научите ясно да казвате какво имате предвид. Това е най-големият подарък за вас и за тези, които обичате.“

Старицата Нора от езерото Лох Ломонд към трите си невръстни внучки в една мразовита нощ.

Грегор пришпори коня си в галоп. Чувстваше се чудесно на гърба му — усещаше хладния и влажен въздух пропит с мириса на земя и долавяше шепота на дърветата. Жалко, че Вениша, която толкова обожаваше да язди, в момента пренебрегваше желанието си, а тя обичаше точно такава езда — такава каквато задоволява всичките ти сетива. Можеше да си я представи как язди начело и после извърща лице сияещо в усмивка към него.

Той се усмихна за първи път след разговора им вчера. Хвърли поглед назад към каретата, която бавно се клатушкаше по пътя. Чеймбърс избягваше внимателно дупките и калните локви. Дори и от разстояние той можеше да чуе нестихващото бърборене на мис Плат. На Вениша и Рейвънскрофт сигурно щеше да им се прииска да я убият дълго преди да стигнат до къщата на баба й.

Кожените завеси на каретата бяха дръпнати. Ако забавеше хода на коня си можеше и да успее да зърне Вениша, прибраната й с фиби гъста коса и виещите се дълги къдрици по врата й. Без съмнение изражението й щеше да е измъчено заради безкрайния поток от думи извиращ от устата на мис Плат.

Вениша не можеше дори да върви по улицата, без да налети на някоя беда. Може би сега трябваше да й съчувства. Преди седмица,

макар че за него оттогава сякаш бяха минали години, те щяха да се смеят на глуповатата мис Плат.

Ако опиташе да язди до каретата, щеше да срещне погледа на Вениша и както тя веднага би разбрала мислите му, и той щеше да разгадае нейните. Но сега тя избягваше не само погледът му, но и всяка среща с него. Лицето му помръкна. Липсваше му онова време преди, и част от него се страхуваше, че то никога няма да се завърне. Досега не бе осъзнал, колко много обича да чува смеха на Вениша. Усети го през последните няколко дни, когато тя престана да се усмихва. Тя имаше най-остроумното чувство за хумор, очите ѝ искряха като скъпоценни камъни, а устните ѝ се извиваха по най-очарователният начин.

По дяволите, по дяволите, по дяволите. Не беше честно, че необмислената глупост на Рейвънскрофт ги бе довела до тук. Ръцете му сграбчиха юздите и той пришпори коня си по-далеч от каретата.

Сега не можеше да си я избие от главата. Забелязваше хиляди неща, за които не бе помислял преди, как косата ѝ се къдреше край врата, как винаги миришеше толкова сладко, как накривяваше глава на една страна докато слушаше — заради всички тези неща вече не гледаше на нея като приятел.

Сякаш през изминалите години той я бе виждал през тъмно стъкло и чак сега сенките се бяха отдръпнали, за да я огрее слънцето за първи път. Вениша Оливие, най-добрият му приятел в целия свят, единствената жена, към която не бе изпитвал сексуално желание беше красива, но по различен начин — с дълбоката, богата, земна красота на истинска жена.

Осъзнаването на този факт го бе извадило извън контрол и той се бе държал с нея като прост ратай. Макар че беше твърде упорита, за да си го признае, тя щеше да е много по-щастлива омъжена за него, отколкото за който и да е било друг. Той я познаваше, уважаваше и го беше грижа за нея. Освен това лесно щеше да разшири конюшната в имението си в Ланкашър, за да побере всички коне, които щяха да ѝ се приискат. Какво повече можеше да желае?

Той се намръщи, припомняйки си изражението ѝ, когато ѝ бе съобщил, че ще се женят. Макар че тя всъщност нямаше избор, все пак заслужаваше да я попита. Нали това искаха жените.

Грегор въздъхна. Може би в тишината и спокойствието на бабината ѝ къща, той щеше да започне отначало, като ѝ обясни

предимствата на един брак с него. Тя не беше готова да признае в каква ужасна ситуация се бе забъркала, но веднъж щом го осъзнаеше той беше сигурен, че ще размисли. Трябваше.

Мисълта го ободри и той с леко сърце зави по пътя.

— Прт стой!

Един бял файтон беше заседнал в калта от едната страна на пътя. Двама мъже — джентълмен и кочияшът му стояха до него. Господинът, мъж на средна възраст облечен в сиво палто, повдигна крак и изрита колелото на файтона.

Грегор се засмя.

Мъжът вдигна поглед и когато видя Грегор се сконфузи.

— Извинете, че станяхте свидетел на това — каза той, докато се приближаваше напред с протегнатата ръка. — Аз съм сър Хенри Лаундън.

Грегор усети силното му ръкостискане и се взря в откритите му сиви очи. Той имаше прошарена край слепоочията коса и малки бръчици край очите, сякаш често се смееше.

Грегор продължи да се усмихва.

— Добър ден. Аз съм Грегор МакЛийн. Надявам се, че няма да възразите ако остана на коня. Земята изглежда доста несигурна.

Сър Хенри поклати унило глава и кимна към калните си ботуши.

— Трябваше да си взема коня, а не файтона, но във всеки случай се радвам да ви видя. Тук сме вече от час и не е минавала жива душа. Вече започвах да си мисля, че ще трябва да вървим четири мили пеша до Едингтън.

Грегор погледна калния път с недоверие.

— Пътят тук е адски разкалян, нали?

Мъжът кимна.

— От другата страна е по-сигурен. Жалко, че не го знаехме, преди да заседнем.

Вратата се отвори и Рейвънскрофт изскочи, без да забелязва калта и мръсотията.

— Мистър Уест! — мис Плат се показва на прозореца. — Внимавайте! Сигурно ще се намокрите ако стоите там. Заседнахме ли? Дано не се наложи да излезем и да вървим, тъй като не нося ботуши, а и ще съсия полите си. Мистър Уест, не мислите ли, че е ужасно да

вървиш в такава време? — тя седна отново, а гласът и продължаваше да се чува този път отправен към Вениша.

Рейвънскрофт се приближи към Грегор с отчаян поглед.

— Маклийн! Трябва да си сменим местата. Вие влезте в удобната, топла карета, а аз ще яздя на вашето място. Трябва да е ужасно студено тук и...

— Не. — Грегор се обърна към сър Хенри. — Ако ни помогнете да се измъкнем оттук, ще ви закараме до Едингтън. Там ще си наемете кон, за да продължите пътя си.

— Звучи чудесно — сър Хенри погледна потиснато Грегор. — Забелязал съм, че колкото по-бързо трябва да стигне човек до някъде, толкова повече препятствия му се изпречват на пътя.

— Да, така е. Всеки път.

— Милорд? — извика Чеймбърс. — Да кажа ли на дамите да слязат? Ако каретата започне да се пързаля, може и да се обърне.

Прав си. Ще им помогна — Грегор отиде до каретата и отвори вратата.

Очите на Вениша станаха сребристи от нахлупата светлина. Грегор протегна ръка към нея.

— Ще трябва да застанете отстриани за малко докато прекараме каретата през тази част на пътя.

Тя се поколеба, после кимна и сложи ръката си в неговата. Лекият натиск на пръстите ѝ предизвика горещи вълни по тялото му. Той стисна дланта ѝ по-силно, когато тя пристъпи до вратата и в един кратък миг погледите им се срещнаха.

Без да се замисли той уви ръка около кръста ѝ и я повдигна от каретата, усещайки всеки инч от тялото ѝ до своето. Тя се изчерви и очите и се разшириха.

— Грегор! — тя си пое дъх и засрамено се огледа наоколо.

Смущението ѝ го върна в реалността и той я пусна, след което отстъпи назад неохотно.

Бе настъпило напрегнато мълчание. Рейвънскрофт се мръщеше, Чеймбърс и кочияша на сър Хенри изглеждаха подозрително улигани в задълженията си. Самият джентълмен гледаше встрани, макар в очите му да личеше симпатия.

Грегор леко се поклони на Вениша.

— Не исках да се изцапаш в калта. Тук тъ... не е толкова мръсно.

Вениша погледна надолу и Грегор проследи погледа ѝ. Тя стоеше най-малко в един инч вода. Грегор я беше оставил точно в средата на голяма локва.

Вениша повдигна полите си и излезе от нея, докато ботушите и жвакаха.

— Оценявам усилията ти, МакЛийн.

— Юхуу, лорд МакЛийн! — мис Плат стоеше на вратата на каретата, очевидно готова да скочи в ръцете му. — Готова съм да сляза.

Вениша избухна в смях, който се опита да прикрие с покашляне. Грегор и хвърли поглед, преди да извика през рамо.

— Мистър Уест ще се радва да ви помогне да слезете.

— Аз? Но...

Грегор го погледна. Младият мъж преглътна.

— Е, много добре.

Той си проправи път през локвите и застана толкова близо до каретата колкото мис Плат да успее да се хване за върховете на пръстите му. Тя премигна.

— Не мога да стъпя там. Кално е.

Той отдръпна ръката си.

— Много добре — обърна се той към Грегор. — Мис Плат предпочита да остане в каретата и да се обърне заедно с нея.

— Не казах това! — обидено извика тя.

Той отново протегна ръка от същото разстояние.

Оставена без избор, мис Плат скоро стоеше до Вениша от другата страна на пътя, и двете с влажни и мръсни крака.

Грегор се обърна към Чеймбърс, Рейвънскрофт и сър Хенри.

— Ако каретата се движи бавно и я бутаме леко от едната страна, ще успеем да я прекараме, без да излезе от пътя.

— Може и да проработи — кимна сър Хенри. — Когато файтона ми започна да се пързая, аз необмислено спрях конете и колелетата затънаха в калта. След това вече нямаше какво да се направи.

Грегор кимна.

— Значи имаме план.

— Извинете ме, — намеси се Вениша от другата страна на пътя. — Аз не бих постъпила по този начин.

Рейвънскрофт се усмихна.

— О, скъпа Вениша, сигурен съм, че можем да прекараме каретата и без...

— Как би постъпила? — попита Грегор, игнорирайки сепнатия Рейвънскрофт.

— Ако тръгнете бавно, колелетата лесно ще затънат. Аз бих го направила бързо.

Сър Хенри изглеждаше впечатлен.

— Тя е права. Скоростта може да я прекара през калта.

Грегор кимна замислено.

— Ще последваме съвета на Вениша. Чеймбърс, карай бързо и точно по края. Сър Хенри, може би вашият човек ще тича край конете и ще ги насърчава. Рейвънскрофт, ти, сър Хенри и аз ще бутаме от долната страна, за да сме сигурни, че каретата няма да излезе от пътя.

Веднага щом Грегор, Рейвънскрофт и сър Хенри заеха местата си, Чеймбърс подкара конете.

Голямата карета изтрополи напред, конярят на сър Хенри държеше юздите на водача на впряга и го пришпори напред. Пътят се извиваше леко докато стигнаха до завоя.

Сега, — извика Грегор, натискайки с рамо задната част на каретата.

Рейвънскрофт и сър Хенри го последваха, каретата се движеше без проблеми напред... после спря за момент и се плъзна на една страна.

— Бутайте по-силно — нареди Грегор стискайки зъби докато се мъчеше да изправи каретата.

Слава богу, че Вениша бе предложила да го направят бързо. С помощта на конете каретата продължи. В един момент те се озоваха извън калта на твърда земя и Чеймбърс спря впряга. Грегор зърна облекченото изражение на Вениша и без да се замисли ѝ намигна. Тя му отвърна инстинктивно.

Грегор се ухили и изведнъж живота му се видя по-хубав. Сър Хенри въздъхна и се подпря на каретата.

— Свършихме добра работа — усмихна се той. — Жалко, че не бяхте тук, когато и аз се опитах да мина по този път. Това... — той се отдръпна от каретата. — Каретата пързала ли се? Сякаш се движи.

В отговор на думите му, каретата се разтресе.

— Чеймбърс — извика Грегор.

Кочияшът се обърна и погледна към каретата.

— Да, Милорд?

— Ти ли подкара каретата?

— Не, милорд, спрели сме като...

Каретата се разтресе отново този път съпроводена от приглушено хлипане.

— Мили боже! — извика сър Хенри докато се отдалечаваше от каретата. — Какво по дяволите е това?

— О, не! — Вениша изтича напред и започна да развързва въжетата, с които бяха пристегнати куфарите.

Рейвънскрофт се намръщи.

— Вениша, какво правиш за Бога?

Грегор хвана най-горното въже и бързо го развърза. Сандъците започнаха да падат с трясък на земята. Онзи, който Вениша беше обещала на мис Хигънботъм да закара до Лондон се завъртя на една страна и падна отворен. От него се изсипаха лавина от копринени рокли, чехли, както и свитата на топка мис Елизабет Хигънботъм.

— Елизабет! — Вениша и сър Хенри възкликнаха едновременно, а после се спогледаха учудено.

— Аз, аз, аз съм цялата в кал — проплака мис Хигънботъм.

Кал се сипеше от златните ѝ къдрици и попиваше в роклята ѝ от главата до петите. Кални бучки бяха полепнали по бялата ѝ кожа и се размазваха по брадичката ѝ.

За изненада на всички сър Хенри Лаундън падна на колене в локвата, сграбчи я в прегръдките си и целувката му я остави без дъх.

По-късно следобед, ескуайъра осъзна, колко решена бе дъщеря му, както той се изрази „да съсипе живота си“. Той следваше тежката карета на мисис Блум ядосан от бавната скорост. С това темпо щяха да прекарат още една вечер в някой хан, а това го изнервяше допълнително. Мечтаеше си за чистите чаршафи и здрави матраци в градската си къща, както и за услугите на готвача си от Йорк, където самият той бе роден и отрасъл. Скоро щеше да е отделил Елизабет на безопасно разстояние от нейната необмислена страст и животът му щеше да си продължи постарому.

Въпреки цялата си сприхавост, мис Блум се бе оказала със златно сърце. Единственият път, когато бяха спрели, Елизабет бе останала свита в ъгъла на каретата с качулка на главата и ръка притисната към челото, сякаш страдаше от главоболие. Отначало ескуайъра си помисли, че преиграва, но мисис Блум бе склонна да вярва, че е твърде превъзбудена, не само защото бе отдалечена от „годеника си“ и заради инцидента с каретата, но и заради дните, които прекара затворена в хана. Най-накрая Елизабет бе заспала с отпусната глава и скрито от качулката лице, до което не достигаше нежелана светлина. Мисис Блум се бе държала доста закрилнически и не бе позволила на никой да я събуди.

Дървена табела съобщаваше, че приближават до друг хан. Ескуайъра въздъхна, когато пълничката ръка на мисис Блум се подаде през прозореца и размаха бяла кърпичка като сигнал, че иска да спрат. Мили боже, тази жена сигурно имаше най-малкият пикочен мехур в Англия. Като мърмореше под носа си, той махна на кочияша за потвърждение надявайки се, че няма да стоят дълго. Каретата плавно сви към двора. Ескуайъра ги последва, но докато кочияшът отваряше вратата той заяви на мисис Блум, че няма да се присъедини за чаша чай и предпочита да я изчака отвън.

— Много добре — каза тя. — Макар, че не е хубаво за храносмилането ви да пропускате чая.

— Ще оцелея. Елизабет беше ли добра компания?

— Как не! Малката спа през цялото време като мишле. Ако не я чувах да диша, нямаше да знам дали е жива или не. Надявам се да се почувства по-добре след дрямката — след като каза това мисис Блум влезе в хана. Тя бе посрещната от ханджията и жена му, които се надяваха да спечелят малко пари от нея.

Ескуайъра се наведе към прозореца на каретата и хвърли поглед към дъщеря си. Тя изглеждаше точно така, както я бе описала мисис Блум, покрита от глава до пети в синьото си наметало и единственият звук, който се чуваше от нея бе равното ѝ дишане.

— Горкото дете — той се бе държал грубо, но бе за нейно добро.

Той поведе коня си пред каретата, за да провери дали всичко е наред, когато звукът от препускащи копита привлече вниманието му.

Трима мъже на коне влизаха в двора и ескуайъра им завидя за тях. Първите двама мъже бяха огромни и тъмнокоси, облечени целите

в черно. Последният беше рус и не толкова едър, дрехите му бяха елегантни, а по качеството на ботушите му можеше да се предположи, че е от Лондон. Те спряха край вратата на хана и единият от тъмнокосите мъже скочи от коня докато сваляше шапката си. Залязващото слънце го огря разкривайки тук-там посребрените му слепоочия и проследи извивките на лицето му.

Ескуайъра примигна, защото разпозна тези толкова изразителни нос и брадичка. Той пристъпи напред.

— Добър ден, господа! Не искам да ви безпокоя, но имате ли някаква връзка с лорд Грегор МакЛийн?

Мъжът, който стоеше до коня хвърли бърз поглед на спътниците си, преди да кимне.

— Да, имаме — гласът му бе плътен и с шотландски акцент. — Грегор е наш брат. Аз съм Хю МакЛийн. А това са другите ми братя — Александър и... — Хю посочи към русия мъж — Дугъл.

— Всъщност, с Дугъл МакЛийн сме се виждали веднъж по работа. Аз съм ескуайър Хигънботъм. Надявах се да науча адреса на лорд Грегор МакЛийн, за да мога да му благодаря за помощта, която оказа на мен и дъщеря ми.

Дугъл слезе от коня и се приближи към него, а зелените му очи заблестяха.

— Да не би току-що да казахте, че брат ми ви е помогнал по някакъв начин?

— Помогна на всички ни. Бяхме заседнали заради снега в един хан. Той ни оказа помощ при поправката на каретите и заедно с коняря си излекуваха пострадалите коне, а също съдейства при натоварването на багажа. Постъпи много благородно.

Хю потърка челото си, сякаш се опитваше да проумее току-що чутото.

— Благородно? Сигурен ли сте, че е бил брат ми? Той има белег...

Ескуайъра прокара пръст по лявата страна на лицето си.

— Хм — Хю поклати глава в почуда. — Не мога да повярвам, че това е бил той.

— Защо не? — попита объркан ескуайъра.

— Не е характерно за Грегор да се държи по този начин.

Дугъл се наведе напред.

— Грегор изглеждаше ли ранен по някакъв начин. Може би е имал рана на главата?

— Не.

— Хм. Това би обяснило странната промяна, но може да е било от влиянието на мис Оливие.

— Оливие? Кой е това?

Веждата на Дугъл се вдигна.

— Една жена, висока горе-долу толкова — и той посочи с ръка до рамото си. — Тъмна коса? Сиви очи? Леко закръглена? Трябва да е била заедно с Грегор и един мъж на име Рейвънскрофт.

— О, да! Вие говорите за поверениците на лорд МакЛийн, мистър и мис Уест.

Настъпи напрегнато мълчание. Александър хвърли толкова навъсен поглед към ескуайъра, че той отстъпи назад.

— Извинете — изръмжа Александър. — Но да не би да казахте мистър и мис Уест?

Ескуайъра кимна.

Мъжете си размениха такива погледи, че ескуайъра го полазиха тръпки.

— Изглеждате много изненадани и аз нищо не разбирам. Кой е този Рейвънскрофт? И коя е мис Оливие? Никога не съм чувал за нея и въпреки това ми се струва, че тя изглежда точно по същия начин като мис Уе...

— О, не се тревожете повече ескуайър — Дугъл се приближи и му стисна ръката. — Това е просто един дребен семеен въпрос. Вие едва ли знаете накъде се е отправил брат ми.

— Мистър Уест каза, че отиват да посетят бабата на мис Уест в Стърлинг.

— Знаем къде се намира — каза Александър, но не изглеждаше много щастлив.

— Добре — ескуайъра млъкна за момент, а веждите му се смръщиха. — Това е странно, чудя се защо не ми направи впечатление преди, но мистър Уест винаги говореше за баба си, сякаш няма никаква връзка с нея.

Дугъл се наведе, преди да яхне коня си и брат му Хю направи същото.

— Познавам мистър Уест доста добре, не е много наред с главата.

— Благодаря ви за помощта — промърмори Александър докато насочваше огромният си кон към пътя, а братята му го последваха.

— И лека вечер — извика Дугъл през рамо.

— Чакайте — извика ескуайъра и хукна след тях.

Но мъжете вече ги нямаше, а тропотът на копитата заглъхваше.

Какво ставаше? Защо братята на МакЛийн го търсеха? И защо се бяха изненадали толкова като чуха за спътниците му? Със сигурност ако му бяха братя щяха да ги познават. Ескуайъра хвърли поглед към хана и се замисли за мисис Блум. Тя бе прекарала доста време с мис Уест, както и Елизабет. Ах! Дъщеря му може би щеше да знае нещо за мистериозната мис Уест. Те бяха споделяли обща спалня, а и жените имаха навика да си доверяват разни неща.

Той изтича към каретата и отвори вратата. Дъщеря му все още спеше дълбоко. Дишането ѝ беше тихо... Дъхът на ескуайъра замръзна. Тя не издаваше никакъв звук! Елизабет хъркаше още от малко момиче. Дори когато спеше права тя хъркаше и дишаше така, сякаш се бореше да си поеме въздух. Той се протегна към наметалото ѝ. Ако не я познаваше толкова добре, би си помислил...

Мисис Блум чу вика от мястото си пред камината точно преди да отпие първата глътка от чая си. Тя остави чашата със съжаление взе си палтото и забърза към двора.

Ескуайъра бе застанал до каретата с ръце тресящи се от ярост и почервеноло от гняв лице, а пред него загърнатата в познатата синя наметка стоеше не мис Елизабет Хигънботъм, а нейната тъмнокоса прислужница.

— Ти... ти... ти... — ескуайъра не можеше да намери думи.

Мисис Блум дотича до него.

— Наистина! — каза тя на разтрепераното момиче. — Как можа? Кажи ни веднага, къде е мис Хигънботъм!

Макар и ужасена, Джейн бе искрено привързана към господарката си и от все сърце се беше съгласила с драматизиращата мис Хигънботъм, че баща ѝ е жестоко чудовище, задето се опитва да я раздели с любимия ѝ Хенри. Джейн си помисли, че е истинско престъпление някой да разплаква прекрасната и удивителна мис Хигънботъм. Никой не можеше да плаче толкова красиво като нея.

Кожата ѝ никога не ставаше на петна, очите ѝ винаги оставаха ясни, а носът и никога не порозовяваше като на другите хлипащи госпожици. Джейн бе напълно омагьосана от господарката си. Особено след като Елизабет тъжно бе разкрила, че ескуайъра възнамерява да наеме някаква възрастна и скучна личност, която да се грижи за нея в Лондон. Дните на Джейн с прекрасната ѝ господарка бяха преброени. Тъй като нямаше нищо за губене тя се бе съгласила да се престори на Елизабет в каретата. Това бе начин да докаже искрените си чувства, преди да бъде отпратена в провинцията. За това и бе подготвена за гнева на ескуайъра и за неговите нечленоразделни викове.

Мисис Блум обаче прекъсна тирадата на ескуайъра.

— Това не ни води до никъде.

Той най-накрая млъкна взирайки се безпомощно в нищото.

— С ваше разрешение, ескуайър, ще си поприказвам с мис Джейн — тя хвърли студен поглед на прислужницата. — Сама.

После се протегна, хвана Джейн за ухото и я повлече към хана.

Какво е ставало след това, ескуайъра не знаеше. Всичко, което успя да чуе от двора беше силна врява и хлиповете на разплаканото момиче. Най-накрая мисис Блум излезе с маршируваща стъпка, докато съдържателя на хана и жена му я гледаха с неприкрит респект.

— Ескуайър Хигънботъм, моля наредете на кочияша да ни закара в Стърлинг.

— Разбира се, но...

— Качете се при мен в каретата и ще ви разкажа какво е направила глупавата ви дъщеря. Но побързайте, нямаме време за губене — с войнствен поглед в очите тя добави, — ще спасим както дъщеря ви, така и мис Плат, тъй като се страхувам, че и тя е попаднала сред банда измамници.

ГЛАВА 18

„Най-доброто отмъщение е да живееш добре. Онези, които искат да ти навредят трудно биха го преглътнали.“

Старицата Нора от езерото Лох Ломонд към трите си невръстни внучки в една мразовита нощ.

Мисис Оливие щеше да умре. Но не в буквалния смисъл, а само емоционално, което беше дори много по-лошо от физическата смърт.

Щяха да я намерят в леглото ѝ, облечена в най-хубавата ѝ розова копринена роба, сама, с празни очи загледани в тавана и безизразно лице.

Тя склочи вежди замислено. Лицето ѝ трябваше все пак да издава някаква емоция. Може би израз на неописуемо страдание. Да. Точно това трябваше да видят. Безгранично страдание.

Ако притвореше очи тя можеше да си представи — лицата на слугите облени в сълзи, озадачения поглед на доктора, както и разкаянието в очите на свекърва си. Това беше достатъчно, да я накара да се усмихне. Именно вдовицата щеше да е причината за нейната смърт. Виола бе сигурна в това.

Тя беше пристигнала в Стърлинг, за да помага на свекърва си, която страдаше от особено тежка малария. Отначало вдовицата се отнасяше с нея като с ангел, нещо, което Виола знаеше, че ще продължи до момента, в който свекърва ѝ се нуждае от нея.

И наистина още щом се надигна от леглото, тя започна с тънките намеци. За нещастие тогава се развихри и снежната буря, заради която на Виола ѝ се наложи да остане в една къща с жената убедена, че тя не е достатъчно добра за нейния Джефри.

С нарастващо негодувание Виола наблюдаваше снега трупащ се около влажната стара къща. Липсваха ѝ елегантността и комфорта на собствения ѝ дом, както и присъствието на обичния ѝ Джефри и красивата ѝ дъщеря Вениша.

Всъщност, Вениша беше причина за последния спор между двете. Старият прилеп непрекъснато повтаряше, че Вениша щяла да повехне без съпруг и дори намекваше, че вината за това е на Виола.

Нищо не можеше да е по-далеч от истината. Виола кипваше дори сега, само като си помислеше за злостните коментари и намеци — че била възпитала Вениша неправилно, дори лошо, и се опитвала от чист егоизъм да я задържи вкъщи, за да се грижи за домакинството, вместо да я омъжи.

Виола стисна чаршафа представяйки си, че в ръцете ѝ е мършавия врат на свекърва ѝ. Само ако старият прилеп знаеше колко усилия е положила Виола, за да пробуди интереса на Вениша, за десетките подходящите мъже, които беше канила в дома им, за безбройните партита, които беше организирала, за безкрайните приеми, на които я беше придружавала, с едничката надежда Вениша да прояви интерес към някой млад мъж.

Но всички тези усилия си оставаха напразни.

Вениша не беше необщителна или неблагоприятна, нито отказваше да ходи по приеми, но те въобще не я вълнуваха, както и младите мъже, които срещаше. Тя просто си оставаше равнодушна.

Виола си имаше свое собствено обяснение защо е толкова трудно дъщеря ѝ да бъде впечатлена. Неговото име беше Грегор МакЛийн. Той беше причината за всичките ѝ проблеми. Как може човек да очаква Вениша да обърне внимание на някой обикновен простосмъртен мъж, когато Грегор МакЛийн е наблизо. Понякога дори Виола се улавяше, че се заглежда в него. Това беше нелепо разбира се, но този мъж беше твърде красив, за да можеш да му устоиш.

Вениша отдавна беше прехвърлила възрастта подходяща за женитба, а единственото, което желаше Виола от живота беше да подундурка поне едно внуче на коленете си, преди да умре.

Това правеше обвиненията на свекърва ѝ още по-болезнени и сега тя лежеше в леглото и стискаше шишенце с ароматни соли в ръката си.

Виола повдигна глава от възглавницата и погледна към часовника върху полицата над камината. Беше четири и пет следобед. Стоеше в стаята си повече от три часа и все още никой не бе дошъл да провери защо не е слязла за чая. Виола отново се отпусна върху възглавницата, а стомахът ѝ изкъркори неприятно. Сигурно вдовицата скоро щеше да изпрати някой да види дали е добре. Освен, ако част от плана на тази зла жена не беше да я остави да умре от глад и...

Чу се леко почукване по вратата.

Най-накрая! Виола оправи завивката си, отпусна се отново върху възглавницата и скръсти ръце върху гърдите си.

Почукването се повтори, този път малко по-силно.

Виола изчака да се успокои дишането ѝ и затвори очи, но остави едното леко отворено, колкото да може да наблюдава вратата.

Дръжката на бравата се завъртя и вратата се отвори. През спуснатите си мигли Виола видя Лиза — камериерката на свекърва ѝ — да престъпва на пръсти в стаята.

След това затвори плътно очите си и зачака.

Камериерката направи една неуверена крачка, после втора.

Виола си се представяше как изглежда — дългата ѝ руса коса, достатъчно светла, за да не личат побелелите кичури в нея слава Богу, прибрана под бяла дантелена шапчица; розовата ѝ копринена пола разпръсната до пода грациозно; лицето и в покой, изящно, но и гордо... О да, определено изглеждаше впечатляващо.

Гърдите ѝ се изпълниха с надежда. Може би вдовицата съжаляваше за необмислените си думи. Тя сигурно ужасно се е притеснила, когато Виола не слезе за чая и най-накрая е осъзнала, че трябва да се отнася с уважение към снаха си. Сигурно бе изпратила камериерката си с извинение за грубото си държание.

Като видеше в какво състояние е Виола прислужницата сигурно щеше да се притесни, или дори да се изплаши. Щеше започне да се вайка и да избяга от стаята с викове за помощ. Останалите щяха да дойдат и да уведомят вдовицата, че Виола може да е мъртва. Възрастната жена щеше да съжалява толкова много и избухвайки в сълзи щеше да изплаши слугите с неочаквания си изблик на емоции. Тогава те щяха да разберат колко лошо се е държала тя с Виола.

Стъпките на камериерката вече не се чуваха. Това означаваше, че тя приближава, защото до леглото имаше дебел килим. Виола

полагаше усилия лицето ѝ да остане напълно безизразно, дишането ѝ да е дълбоко и бавно, а тялото отпуснато.

— Мисис Оливие? — Гласът се чу съвсем близо до леглото.

Клепачите и потрепнаха, но Виола не отвори очи.

— Мисис Оливие? — Лиза колебливо докосна ръката на Виола, лежаща над завивката. — Господарката ме изпрати да ви повикам.

Виола отново потрепна с клепачи, но не отвори очи.

— Да не би да е дошло месечното ви неразположение, а?

Виола за малко да изпъшка. Как смееше тази прислужница да предположи такова нещо?

— Ако е така, ще ви донеса чай от горчив корен, който прогонва бързо лошото настроение.

Виола не ѝ отговори. Наистина! Колко безчувствена жена, да говори подобни неща. Нямаше да се учуди ако вдовицата я е накарала.

— Господарката каза, че може да не се чувствате добре, защото сте неразположена. Ако е така, нареди да излея каната от умивалника върху вас. На мен не ми харесва да правя такива неща, но ако това ще ви накара да станете...

Въпреки всичките си намерения Виола ококори очи.

— Тази жена ти каза да излееш вода върху мен?

— Да. Всъщност тя ми нареди първо да излея водата върху вас и чак след това да ви кажа, че трябва да станете, но аз реших, че няма да е честно да постъпя така.

Виола се ядоса. Седна бързо, а очите ѝ светеха гневно.

— Моля да предадете господарката си, че нямам настроение за чай.

— Предполагам, че е така — каза Лиза, без да се впечатли от ледените нотки в гласа на Виола. — Но вие така или иначе трябва да дойдете. Дойдоха гости и господарката и без това не е доволна, защото имаше само четири кифли приготвени за чая.

Виола погледна към прозореца. Снегът най-сетне се беше стопил, но пътищата бяха като реки от кал.

— Кой е дошъл в такъв ден?

— Вашата дъщеря е едната от гостите. Някои от придружителите ѝ изглеждат малко изпаднали според мен, но единия от тях е красив като Луцифер. — Лиза потръпна от възхита. — Дори има белег на лицето си сякаш го е белязал самия дявол.

— Мили боже! — Виола скочи от леглото толкова рязко, че камериерката се отдръпна назад. — Дай ми синята утринна рокля! И не губи повече време, глупаво момиче. Трябва да побързаме.

Виола се облече за изключително кратко време. Още докато се спускаше по стълбите тя чу треперещия глас на вдовицата и още няколко други гласове. Какво ли се бе случило, за да дойде Вениша до тук? Кой ли беше с нея? Виола влезе във всекидневната и веднага потърси с очи дъщеря си. Вениша, която беше елегантна дори и в най-напрегнатите ситуации, сега изглеждаше ужасно раздърпана и уморена. Спътниците ѝ изглежда също нямаха никакво настроение и бяха смутени, изморени и измачкани.

— Мамо! — Вениша се втурна напред и обви ръце около майка си.

Тя винаги е била любяща дъщеря, но този път в начина, по който я прегърна се усещаше отчаяние.

— Вениша, какво правиш тук. Не че не се радвам да те видя. Но какво се е случило за Бога?

Над рамото на Вениша Виола улови погледа на Грегор. Той я гледаше съвсем спокойно, но тя усети, че има нещо различно в очите му. Нещо важно.

Искрица надежда пламна в гърдите ѝ. Тя потупа рамото на дъщеря си.

— Хайде, хайде. Трябва да ми разкажеш всичко.

— Ще ти разкажа. Това е дълга история. Преди това, позволи ми да ти представя моите спътници. Това е мис Плат — слабата жена с миши цвят на косата кимна нервно с глава. — А това са мис Хигънботъм и сър Хенри Лаундън. — Момичето, което беше изключително красиво, но за съжаление цялото покрито с кал, се изчерви и кимна за поздрав. Изисканият джентълмен до нея се поклони. Той беше скочил на крака при влизането ѝ в стаята. — И Рейвънскрофт, когото ти познаваш.

Той се поклони от мястото си до прозореца, където стоеше далеч от останалите.

Виола го огледа с интерес. Лорд Рейвънскрофт изглеждаше потиснат, обичайната му внимателно поддържана в небрежна прическа коса, сега беше направо рошава. Дрехите му изглеждаха така, все едно е спал с тях. Шалчето му беше завързано на криво, палтото измачкано,

а единия му крак бе покрит с кал. Кльощавата жена каза с болезнено драматичен глас:

— Тази къща е много интересна. Екстериорът е направо страховит, а интериорът — твърде мрачен. Не мога да спра да си представям, че съм попаднала в някой готически роман или нещо подобно. Някой от нас може и да не се събуди утре сутринта.

Вдовицата не остана доволна от това изявление. Бе облечена както обикновено в черно и лилаво, а върху косата ѝ бе закрепена с множество проблясващи скъпоценни игли огромна перука с невероятен червен цвят. Тя подсмръкна силно и каза.

— Мис Флат...

— Наричам се мис Плат, мадам — избъбри жената.

Вдовицата свъси тънките си вежди.

— Мис Флат, не ми харесва това, което намеквате с думите си. Ако къщата ми ви изглежда неприятна, чувствайте се свободна да я напуснете. Вратата е ето там — заяви тя и посочи към отсрещната стена.

Всички проследиха погледа ѝ, но там нямаше врата, а само един голям прозорец с изглед към градината.

Виола потисна една уморена усмивка, докато си мислеше, че мис Плат е права за къщата. Тя самата не би се учудила много, ако в някоя от малко използваните стаи открие труп заедно с улики сочещи директно към собственичката на къщата.

— Милейди, — каза мис Плат, гледайки притеснено към прозореца. — Но там няма врата. Това е...

— Вениша — обърна се вдовицата към внучката си, — канила ли съм те?

— Не. Но и без това винаги казваш, че не те посещавам достатъчно често.

— Не искам да кажа да не идваш, но не и по този начин — неочаквано и с група мошеници.

— Бабо — каза Вениша и премигна, — моля те, не бъди груба.

— Да говориш откровено не е грубост — заяви баба ѝ и присви очи срещу Грегор. — Ей ти. Изглеждаш като някой от онези МакЛийн.

Грегор се поклони.

— Аз съм Грегор МакЛийн.

— Хъммм. Ти ли си този нехранимайко, който продължава да флиртува с моята Вениша, но така и не се решава да се ожени за нея както подобава на един истински джентълмен.

Вениша скри очите си с ръце. За изненада на Виола, Грегор се усмихна. Отиде до креслото на вдовицата, хвана ръката ѝ, повдигна я, и я целуна галантно.

— Аз съм същият този МакЛийн — негодник и измамник. Но не защото не искам да се оженя за внучката ви. Вече я помолих да се омъжи за мен, но тя ми отказа.

Виола ахна.

— Какво? — извика Рейвънскрофт.

Мис Плат притисна ръце към сърцето си.

— Мис Уест, и да не ми кажете и думичка за това!

Мис Хигънботъм и кавалерът ѝ изглеждаха съвсем объркани. А Виола се чудеше за коя мис Уест става дума, докато Вениша поклати глава и, все още с ръце върху очите, изстена. Вдовицата тропна с крак.

— И защо тя не те иска?

— Може би защото ѝ предложих по доста неподходящ начин. Но все пак се надявам, да я убедя, да ми даде още един шанс, защото съм сигурен, че напълно си подхождаме.

Сърцето на Виола прескочи един удар. Тя никога преди не беше забелязвала МакЛийн да хвърля такива горещи погледи към дъщеря ѝ. Определено нещо се беше променило. Но защо Вениша не реагираше?

Вдовицата гледаше Грегор.

— Изненадана съм, че си позволил на това глупаво момиче да ти каже „не“.

— Бабо! — възкликна Вениша и спусна надолу ръцете си. — Моля те, престани! И не обиждай Грегор.

— Хъм — присви рамене вдовицата. — Всяко семейство, което е прокълнато да влияе на времето, според моите книги е семейство от негодници.

Грегор се ухили.

— А според моите, всяка жена способна да докара до лудост от мъка прадядо ми е непоправима лудетина.

— Ха — каза тя развеселено, а набръчканите ѝ бузи порозовяха. — Той разказа ли ти за това, преди да хвърли топа.

— Вие сте легенда в моето семейство. Портретът ви още виси в голямата зала срещу неговия. Това предизвиквало често яростта на баба ми. Разказват, че тя още обикаля залите, скърца със зъби и ридае повече от петдесет години след смъртта си.

— Такава си беше Паулина. Плачеше за това, оплакваше се от онова. Напомня ми на някой друг, когото познавам — след тези думи тя погледна право към Виола.

Тя отвори уста, за да протестира, но вдовицата продължи.

— Аз може да избухвам от време на време, но никога не си губя времето да плача. Ако нещо не е наред, то трябва да се поправи. Днешното превзето поколение не може да реши собствените си проблеми. Само се лута около тях и кърши ръце. — Тя погледна към Грегор, който беше навел очи към краката си. — Можеш да седнеш до мен.

Грегор се поклони.

— Ще го направя, но само след като всички дами се настанят.

Вениша видимо се беше посъвзела.

— Бабо, пътуването беше трудно и дълго. Мисля, че ще е по-добре всички да се оттеглим, за да си вземем вана, и да си починем малко.

Вдовицата сви рамене.

— Постъпете както искате. Аз никога не спя следобед, няма и да започна да го правя сега. — Тя погледна строго към Виола. — Провери стаите за гости. Не ми пука къде ще настаниш тези останалите, но мистър МакЛийн ще отседне в Розовата стая, където веднъж е отседнал Бони принц Чарли. А Вениша ще заеме Синята стая.

Виола срещна очите на вдовицата и усмивка потрепна върху устните ѝ. Синята и Розовата стая бяха свързани. В този момент и се прииска дори да прегърне сприхавата си свекърва.

— Разбира се. Ще ги отведе веднага и...

— Не, благодаря — каза Вениша твърдо. — Бих предпочела да се настаня в обичайната си спалня в източното крило, ако е възможно.

Виола се намръщи.

— Но Вениша от страна на баба ти е толкова мило да ти предложи Синята стая. Тя е много по-хубава.

— Благодаря, мамо, но казах не, и точно това имам предвид.

Вдовицата сви вежди.

— Все така упорита, а?

Вениша погледна баба си и отвърна спокойно.

— Аз съм истинска Оливие.

Тънките устни на баба ѝ се извиха в усмивка.

— Така е, и да благодарим на Бога за това. Добре, ще ти простя дързостта този път, но не очаквай винаги да бъде толкова снизходителна. Виола отведи тези нехранимайковци по стайте им. Не спя през деня, но обичам тишината.

Виола се съгласи, но беше разочарована от капитулацията на свекърва си. Старият прилеп не понасяше да противоречат на заповедите ѝ, особено пък Виола. Защо не се държеше така и с Вениша, и то сега, когато ставаше въпрос за нещо толкова важно като бъдещото внуце на снаха ѝ?

Всички официално се сбогуваха с домакинята, която естествено не оцени любезността им, и Виола ги поведе по приличащите на лабиринт мрачни коридори на къщата.

Тя знаеше, че всички те копнеят за топла вана и меко легло, но нямаше да получат нито едното от двете. Прислужниците бяха толкова стари, а стайте толкова отдалечени от централната част на къщата, че докато бъде занесена водата за ваната вече щеше да е изстинала, а леглата бяха целите на бучки. Виола остави настаняването на Грегор и Вениша за най-накрая, умирайки от любопитство да научи нещо повече за предложението на Грегор. Стигнаха до Слънчевата стая, която обикновено заемаше Вениша при посещенията при баба си. Тя беше възможно най-далеч от стаята на Грегор в западното крило.

Вениша прегърна майка си и каза:

— Благодаря ти, мамо.

— Ще отведе Грегор до стаята му и ще се върна, за да можем да си поговорим на спокойствие.

Изражението на Вениша стана предпазливо.

— Не сега, мамо. Твърде уморена съм. Мисля да поспя чак до вечерята.

— Не искаш ли чаша чай или малко лавандулова вода, за да...

— Не, благодаря ти. Искам само да спя. — Вениша направи вял ренесанс срещу Грегор, а той ѝ се поклонил дълбоко и ѝ намигна. Бузите на Вениша поразвиха и тя толкова бързо изчезна зад вратата на стаята си, че Виола остана безмълвна в коридора.

Грегор се загледа замислено в затворената врата. След миг се обърна към Виола и заяви:

— Мисис Оливие, имам намерение да се ожена за дъщеря ви.

— Това ще бъде прекрасно — отвърна Виола одобрително, но не можеше да спре да мисли за печалната извивка на устните на дъщеря си. Потупа ръката на Грегор и продължи: — Желая ви късмет.

Челюстите на Грегор се изопнаха и Виола реши, че и той е точно толкова твърдоглав колкото и Вениша. Това ѝ вдъхна надежда.

— Елате, сигурно сте изтощен. Позволете да ви отведе до Розовата стая. Тя се намира в най-официалната част на къщата и е доста изолирана. Вдовицата изключително рядко допуска някого там. Това е голям комплимент за вас.

Той ѝ предложи ръката си и се усмихна по такъв начин, че сърцето на Виола потрепна.

— Водете ме, мадам. Уверявам ви, че бях подготвен за нещо много по-лошо.

Вениша си поръча вода за баня, изми и среса косата си и я остави да изсъхне пред огъня. След това облече нощницата си, преметна през стола халата си и помоли да предадат на баба ѝ, че има главоболие и няма да може да присъства на вечерята. Тази ѝ дързост предизвика изразителния отговор на баба ѝ, на който тя не обърна внимание и посещение от майка ѝ, която ѝ донесе лауданум, чаша билков чай, потопена в Египетско мляко, кърпа за челото и гореща тухла за леглото.

Скоро стана ясно защо е дошла майка ѝ — всеки въпрос, който ѝ задаваше бе свързан с предложението на Грегор. Вениша отказа да ѝ отговаря и насочи разговора към приключенията, които бе преживяла — как Рейвънскрофт я е подмамил да напусне Лондон и как останалите бяха попаднали в странноприемницата. Тя почти напълно изключи името на Грегор от разказа си.

Когато звънецът оповести времето за вечеря, майка ѝ взе празната чаена чаша, целуна я по челото, настани я в леглото с топлатата тухла до краката и напусна стаята.

Изненадана от проявената от майка ѝ необичайна тактичност тя се сгуши под завивките с надеждата да заспи.

Разбира се тази надежда се оказа напразна. След като половин час се въртя в леглото, тя стана и отиде да седне до камината.

Изкушаваше се от мисълта, че брака им с Грегор няма само да спаси репутацията ѝ, а и ще ги сближи. А може би между тях щеше да се породи и любов?

Но ако не станеше така? Можеше ли да изгради брака си на такава основа? Ами ако някой ден Грегор се обърне назад и се почувства измамен по някакъв начин? А ако тя се почувства така?

Не, не можеше да го направи. Не можеше да...

Врата се отвори.

Вениша се обърна, почти убедена, че ще срещне две дълбоки зелени очи, но срещу нея стоеше баба ѝ, облечена в официална лилава рокля украсена с черни панделки, с огромната червена перука на главата, която я правеше да изглежда удивително дребничка и с много проблясващи бижута по себе си.

Възрастната жена влезе в стаята накуцвайки, а икономът ѝ я следваше. Тя посочи с бастуна си малката масичка пред камината.

— Остави подноса там, Рафли.

— Да, мадам — отвърна той и изпълни нареждането. — Ще желаете ли нещо друго?

— Не това е всичко — каза тя и му направи знак да излезе.

Вениша премигна към подноса — на него имаше чайник, чаши, малка чинийка с пасти и колосани кърпички.

— Бабо, това е много мило от твоя страна, но аз не съм гладна.

— Това не е за теб. За мен е. — Тя закуцука към масичката и си взе една пастичка, сложи я в устата си и след това продължи: — Не мога да вечерям докато мис Флат дрънка като пиян моряк.

Вениша се усмихна.

— Разбирам. — Тя отиде до масичката и седна от другата страна. — Ела да седнеш, аз ще ти наля чай.

— Не мога да седна, краката ме болят. Но ще изпия чаша чай. С много сметана моля — тя пое пълната чаша и насочи светлите си очи към лицето на Вениша. — Е мис Уест, какво ще ми разкажете за себе си?

Вениша въздъхна.

— Виждам, че вече знаеш всичко.

— Поне по-голямата част. От това, което майка ти успя да ми каже, но не беше никак лесно да я разбера, като знаеш как украсява

всичко и от това, което твоите окаяни спътници ми разказаха на вечеря, мисля, че доста добре разбрах какво се е случило.

— Наистина ли? — Вениша се съмняваше, че баба ѝ знае всичко. Веждите ѝ се вдигнаха над проницателните ѝ очи.

— Онзи глупак Рейвънскрофт е прекрачил границите на приличието, а МакЛийн е готов да се хвърли в огъня. Ти не го искаш при тези условия и си му отказала. Това обяснява ли положението?

Вениша кимна, а в гърлото ѝ бе заседнала буца.

— Не мога да се съглася Грегор да го направи.

— Защо не? Той е мъж. Длъжен е да поеме отговорност.

— За чужда грешка? Не. Щеше да е различно ако...

— Ако какво?

Ако я обичаше. Но не беше така. Буцата в гърлото ѝ нарасна. Тя отпи глътка чай.

Баба ѝ не я изпускаше от поглед.

— Не ставай глупава, мила моя. Ако майка ти беше жена на място, ти щеше да си приключила с тези напразни терзания и да вървиш към олтара.

— Не искам да отида до олтара с Грегор МакЛийн.

— Разбира се, че искаш! Той изглежда дяволски добре. Точно от типа мъже, след които тичах и аз в миналото. Няма нищо срамно в желанието Вениша. Срамно е да не го последваш.

Вениша остави шумно чашата си върху чинийката.

— Бабо всяка жена в Лондон е готова де се хвърли на врата на Грегор. Не искам да съм една от тях.

— Забрави за врата му. Това не е най-интересната част от него.

— Баба ѝ се изкиска, а бузите на Вениша пламнаха. — Не се прави на свенлива девойка, момичето ми. Видях как те гледа той, видях и ти как го гледаш. Между вас гори хубав, силен огън. Точно той прави един брак устойчив и носи след себе си здрави синове.

Вениша почти се усмихна.

— Чудя се как мама още не се настанила в леглото, като те слушам как говориш.

— Тя се настанява там всеки ден, но аз знам как да я вдигна. — Бабата закуцука към прозореца с чашата в едната ръка и с бастуна в другата.

— Ела и седни до огъня — каза Вениша и се надигна да последва баба си. — Ще разлееш чая си.

— Мога да държа чашата си, благодаря — отвърна раздражено баба й. — Толкова е горещо тук. Отвори прозореца.

— Но...

— Чувствам се малко слаба. Отвори бързо прозореца, преди да съм се строполила мъртва.

Вениша въздъхна и отвори прозореца. Студен вятър нахлу в стаята, хлопайки по отворените прозорци. Вениша потрепери.

— Така е много по-добре — каза баба й и закуцука обратно към леглото. — Какво имаше предвид МакЛийн, когато каза, че не ти е предложил както трябва?

Вениша разтъркваше премръзналите си ръце.

— Това е без значение. Не искам да се омъжа заради обстоятелствата. Ако той... ако той наистина иска да се ожени за мен, може би... Но това е без значение, тъй като нещата не стоят по този начин.

Баба й хвана пискюла над леглото като държеше чашата си несигурно над матрака.

— Никога не съм харесвала този цвят. Исках да има зелени пискюли в ъглите, но проклетата шивачка ме отказа, твърдеше, че няма да си отиват с жълтото.

Защо за Бога баба й говореше за пискюли.

— Бабо, защо...

— Опа! — Чаят се разплиска по леглото, кафявата течност попиваше във възглавниците и в завивките. — Проклятие! Изглежда съсипах леглото ти — завайка се тя, но в тона й се долавяше нотка на задоволство.

Вениша въздъхна, внезапно се почувства твърде уморена, за да може да мисли за нещо друго, освен, че копнее да остане сама.

— Не се притеснявай. Ще повикам някоя от прислужниците да го подсуши, доколкото може. Аз ще спя от другата страна.

Леглото беше огромно, на него можеха да легнат четири човека, без да се докосват.

Баба й закуцука към звънеца.

— Моята внучка няма да спи на мокро легло. Ще премръзнеш до смърт особено с този отворен прозорец.

— Наистина бабо, няма нищо. Аз мога...

Чу се нежен звън и Рафли влезе.

— Ето те и теб — каза баба й и тръгна към вратата. — Разлях чай на леглото. Внучката ми ще се нуждае от нова стая.

Вениша запротестира.

— Аз не...

— Сложи си халата, детето ми. Не можеш да ходиш по коридорите облечена така — тя спря до вратата. — Рафли знае къде да те заведе. Бих те отвела и аз, но съм твърде уморена.

— Бабо...

— Лека нощ, скъпа. Ще се видим на закуска.

Вениша въздъхна. Никой не можеше да противоречи на баба й, не беше сигурна защо въобще се опитва.

Доиде прислужница, която бързо събра куфара на Вениша и го подаде на лакея в коридора. Вениша скри ръцете си в халата и последва икономата. Те преминаха покрай няколко спални, накрая и покрай Розовата стая, където баба й беше настанила Грегор.

Вениша не спираше да мисли какво ли прави той. Оттеглил ли се е вече? Тя си представи как той се плъзва между чаршафите и можеше да заложи последното си пени, че спи чисто гол. Тръпка на възбуда премина през нея при тази мисъл. Рафли спря пред двойната врата малко по-надолу по коридора и я отвори. Стаята беше два пъти по-голяма от обичайната спалня на Вениша и приятно топла, двете камини горяха с ярки пламъци. Леглото беше обиколено с брокатен балдахин украсен със сини цветя, купчинката сини и златисти възглавнички я привлякоха да пристъпи напред. Свещите от двете страни на леглото заливаха с нежна светлина хладните чаршафи и сякаш приканваха да се отпуснеш в тях.

Столове и канапета бяха поставени пред едната камина. По пода бяха разпръснати дебели килими. Широка двойна врата водеше към балкон с изглед към градината зад къщата. Дългите плътни завеси от тежка коприна стигаха до пода. Малки златисти възглавнички бяха разпръснати из цялата стая.

Рафли разопакова вещите на Вениша, докато един лакей донесе поднос с чай, ягоди, малини, сметана, канелени кифли и гарафа с охладено шери. Вениша предположи, че баба й се извинява за разлетия върху леглото й чай.

Накрая Рафли огледа за последен път стаята, кимна доволно, пожела тихо лека нощ и затвори голямата врата след себе си.

Вениша свали халата си и го хвърли върху един стол, след това отиде до подноса и си наля чаша шери. Само колкото да ѝ помогне да заспи. Изпи я на един дъх и реши, че няма нищо лошо в това да си налее още една.

Приблужи краката си към камината и размърда пръсти срещу приятната топлина. Утре щеше да реши какво да направи, за да помогне на спътниците си. Всъщност сър Хенри може би щеше да се окаже добра партия за романтичната мис Хигънботъм. Той беше улегнал и стабилен и впечатли Вениша с грижовността си.

Мис Плат беше другия проблем. Трябваше в най-скоро време да ѝ намери работа. А може би баба ѝ познаваше някой, който си търси компаньонка?

Рейвънскрофт трябваше да се върне в Лондон и да се извини на лорд Ълстър. Майка ѝ можеше да помогне в случая, защото познаваше доста добре баба му. Старата дама следеше изкъсо разходите на внука си, така че можеше да го убеди да приеме позакъснялото извинение на Рейвънскрофт. Да, този план си заслужаваше да се обмисли.

Тя се намръщи леко и отпи глътка шери. Оставаше само тя. Спътниците ѝ вече трябва да бяха разбрали, че тя не е сестра на Рейвънскрофт, а ситуацията, в която бяха попаднали заедно никак не беше благоприлична, както и това, че Грегор не ѝ е настойник.

Вениша въздъхна. Какво можеше да направи? Тя обичаше живота в Лондон и не можеше да си представи да бъде откъсната от него, но точно това щеше да ѝ се наложи. Можеше да избегне неодобрението на обществото, ако се омъжеше за Рейвънскрофт, но нищо не бе в състояние да я накара да предприеме тази стъпка. Вдигна чашата до устните си отново и с изненада откри, че е празна. Напълни я отново, протегна се и установи, че краката и вече са се затоплили. Отблясъците на огъня танцуваха по кожата ѝ като ласка и отразяваха златистите тонове на копринения балдахин над леглото. Вениша извика в съзнанието си спомена за начина, по който я беше гледал Грегор тази вечер. Само ако можеше да повярва, че той чувства към нея нещо повече от отговорност. Нещо... по-значимо.

Тя въздъхна, бе толкова потънала в мислите си, че не чу завъртането на дръжката на балконската врата. Не забеляза и сянката

на човека пристъпващ по плътния килим. Не осъзнаваше, че той стои там и я наблюдава докато не усети полъха на парфюма му, който накара зърната на гърдите ѝ да се втвърдят и да повдигнат фината материя на нощницата.

Тя затвори очи и прошепна:

— Грегор.

ГЛАВА 19

„Разликата между мъжете и жените е следната: ако са влюбени първите ще ти кажат това, което искаш да чуеш, а вторите — ще го направят.“

Старицата Нора от езерото Лох Ломонд към трите си невръстни внучки в една мразовита нощ.

Грегор се усмихна на Вениша.

— Имаш ли нещо против да се присъединя към теб? Изглеждаш много удобно настанена там. — И дяволски сексапилна. Той ясно виждаше очертанията на бедрата ѝ през нощницата така както ги бе протегнала към огъня и това почти го накара да замръзне на мястото си. Боже, тя имаше разкошни крака. Добре оформени и много чувствени. Искаше да ги проследи с пръсти, да потрие брадичка в извивката на ханша ѝ...

Тялото му се стегна неприятно. Спри да мислиш за това, или и дума няма да можеш да изречеш.

Погледът ѝ се стрелна към прозореца и се върна обратно към огъня. Беше сключила вежди в объркването си.

— Моят балкон не е свързан с твоя.

— Прескочих — той се усмихна като забеляза сянката на тревога, която премина по лицето ѝ. — По време на вечерята баба ти ме информира, че ще се преместиш в стаята до моята. Спомена също и колко близо един до друг са балконите и че дори стара дама като нея би могла да прескочи от единия в другия без ни най-малко усилие.

Страните на Вениша пламнаха и тя придърпа нощницата към тялото си.

— Баба ми винаги е била много пряма, без да го увърта.

— Почти колкото майка ти.

— О, не! Не и мама!

Грегор спря до малката масичка, взе кристалната гарафа и две подходящи чаши и ги постави на масата пред Вениша.

— Майка ти се опасяваше, че може да се страхувам от височини. Каза, че ако тя трябвало да прескочи на другия балкон, но се окажело, че не може да събере смелост щяла да опита да отвори междинната врата примерно с игла за шалче.

Вениша се изчерви.

— Изненадана съм, че и в момента не присъстват, за да хвърлят розови листенца по пътя ти.

— Никога не съм одобрявал хвърлянето на листенца. Прекалено претенциозно ми се струва. — Той седна на стола срещу нея. Отчаяно се опитваше да спре да я изпива с поглед, което беше дяволски трудно с тази сексапилна нощница, която бе облякла. — Как успя баба ти да те накара да се преместиш в тази стая?

— Без да иска разля чая си върху леглото ми — Вениша го погледна изпод мигли. — Грегор аз... аз мисля, че е по-добре да си тръгнеш.

— А ти искаш ли да си тръгна? — Той затаи дъх, за да скрие от нея колко много означава отговора ѝ за него.

— Не — тя изрече думата на един дъх сякаш не можеше повече да я задържи. Погледът ѝ го обгърна спирайки на голите му гърди за малко. Тя затвори очи, после ги отвори с мрачна усмивка. — Съжалявам, че съм се втренчила така. Просто съм уморена и... — тя махна с ръка неубедително.

Той се засмя леко на изчервяването ѝ.

— Никога не съм те виждал толкова леко облечена... или толкова прекрасна.

Сега наистина бузите ѝ запламтяха. Тя скръсти ръце на гърдите си.

— Това е нощницата на мама. Моята е много по-скромна.

— Колко жалко — искаше му се да я притегли в скута си и да се облегне на стола заедно с нея сгушена сладко в обятията му. Мъжествеността му се напрегна отново при тази мисъл. Не още, каза

си той. Беше дошъл да я убеди да се омъжи за него. Не се разсейвай, напомни си той.

Посегна към гарафата и напълни една чаша. Подаде ѝ я и после наля една и на себе си. Отпи глътка и се намръщи.

Тя също опита от течността.

— Никога не съм вкувала толкова превъзходно шери.

— Предпочитам го сухо — той остави чашата на масата и отново позволи на погледа си да се плъзне по пищните ѝ форми. — Но жените, напротив, обичам да са сладки.

Изкусителна червенина запълзя отново по лицето и врата ѝ, и той изпита изгарящо желание да я проследи с устните си.

Тя нервно пресуши шерито си.

Грегор повдигна учудено вежда, когато видя празната чаша.

— Искаш ли още?

— Да, ако обичаш — кимна тя с благодарност.

Той ѝ наля само до половината.

— В гарафата има достатъчно — намръщи се Вениша.

— Не искам да се събудиш с главоболие, а точно това ще се случи ако продължиш да изпразваш чашите така.

— Не ги изпразвам — каза тя надменно — Просто ги вкувам бързо. Съвсем различно е.

— Разбирам — съгласи се той замислено. Блясъкът в очите ѝ вече издаваше, че е прекалила с шерито. Един истински джентълмен не би продължил да ѝ налива, но Грегор смяташе, че ако чаша или две шери я стоплят и отпуснат може би ще бъде по-благоклонна към предложението му за женитба. Той твърдо бе решил да ѝ предложи отново и този път възнамеряваше да го направи като хората.

По време на дългата езда до тук бе осъзнал едно и то бе, че Вениша е твърде важна за него, за да приеме отказа ѝ просто така.

— Добре тогава. Ще получиш още — и той напълни чашата ѝ до горе. — Но не ме обвинявай ако утре сутрин те боли глава.

Усмивката ѝ изгря като дъга, която се ражда след буреносно тъмно небе.

— Благодаря ти. Хубаво е, че отново можем да разговаряме.

Хубаво беше.

— Липсваше ми — думите се изплъзнаха преди още да осъзнае, че ги е казал.

— И ти ми липсваше — тя остави чашата на масата и се наведе напред, а пълните ѝ гърди опънаха тънката нощница. — Грегор, не знам какво се случи с нас, но искам нещата да си бъдат както преди — тя се намръщи и го загледа настойчиво. — Не знам дали е възможно, но вече започвам да се чудя дали... може би...

— Може би?

Тя отпи голяма глътка от пиетието и устните ѝ се навлажниха от шерито.

— Грегор, напоследък мислих и реших, че може би си прав за това привличане между нас — Вениша срещна погледа му и прошепна — То явно не изчезва. Аз... аз... осъзнавам, че не спирам да мисля за теб и... все още те желая.

Ръката му се стегна около чашата. За това бе мечтал, това бе чакал. Притихна уплашен да не развали момента било с думи или неуместен жест, но сърцето му се блъскаше неудържимо в гърдите му като диво животно в клетка.

И тялото ѝ продължаваше да го изкушава с прелестните си извивки.

Ако имаше нещо, което обожаваше в жените това бяха гърдите им. Обичаше ги пищни и сочни, снежнобели с огромни розови ареоли. Когато Вениша се наведе фината материя очерта гърдите ѝ, а възбудените им зърна прозираха ясно през тънкия плат. Грегор я чу, че му говори нещо и макар да не осъзнаваше въобще какво му казва бе убеден, че ще се съгласи с нея. Но не можеше да отлепи поглед от гърдите ѝ, да се възхищава... да си представя...

Вениша ахна и скръсти ръце пред гърдите си. Изправи се несигурно.

— Грегор, аз...

Той се усмихна. Тънката материя на нощницата ѝ беше почти прозрачна. Тя бе прикрила с ръце гърдите си, но цялата прелест на пищното ѝ тяло бе изложена на показ за негово удоволствие.

Каква жена беше неговата Вениша. Прасците ѝ бяха точно толкова пухкави, че да изпълнят ръцете на един мъж. Сочните ѝ бедра примамваха мъжът да ги докосне, да проследи извивките им докато пламне от страст. Косите ѝ се стелеха на дълги къдрици по раменете ѝ, а ръцете ѝ бяха нежно заоблени и толкова женствени. Господи, колко красива беше!

Тя започна да тъпче нервно на едно място, а гърдите ѝ подскочиха при движението.

— Грегор, кажи нещо! Слушаш ли ме въобще?

Грегор осъзна, че тя е ядосана задето не ѝ отговаряше. Само ако знаеше, че той бе като вулкан, който всеки момент щеше да избухне от напрежението събрало се под повърхността. И най-малкото движение можеше всеки момент да прати крехкия му самоконтрол по дяволите.

— О, няма значение — Тя се завъртя рязко и нощницата ѝ се уви около ханша, спусна се по бедрата ѝ и се оплете в глезените ѝ.

Една мисъл премина през нажеженото му от страст съзнание. Вениша се затваряше в себе си и той трябваше да я спре.

В следващия миг той вече я държеше в прегръдките си.

Тя премигна насреща му. Шокът бе преобразил сребърните ѝ очи в тъмно сиви.

— Какво... какво правиш?

Той се взря в очите ѝ и изведнъж разбра, че така е правилно да постъпи. Че така е било писано.

— Осъществявам мечтите на баба ти.

Усети вълнението и напрежението в нея докато се навеждаше да улови устните ѝ.

Докосването отприщи потискания копнеж, който тлееше в Грегор през последната седмица. Опустошителното желание не само да я люби, но и да я притежава с душа и тяло потече във вените му. Тя щеше да бъде негова. Независимо дали го съзнаваше тя щеше да му принадлежи.

Женитбата им бе неизбежна. И не защото, ако не го направеха, тя щеше да срещне презрението на обществото, а защото Вениша принадлежеше само на него и на никой друг. Колкото по-бързо тя осъзнаеше този факт толкова по-светло бъдеще ги очакваше.

Без да се замисля повече той я вдигна на ръце. Тя ахна, а очите и се взряха в неговите. И това беше. В следващия миг той вече я целуваше, оставяше отпечатъка си върху нея. Целуваше я, защото всяка клетка на тялото му жадуваше за нея. Защото тя беше неговата любима — единствената жена, която бе пробудила чувствата му, бе накарала сърцето му да се свива от болка, бе го подлудила от желание.

Тя изстена под устните му. Ухаеше на шери и страст. Ръцете ѝ обвиха врата му и тя се притисна към него. Грегор задълбочи

целувката и се потопи в сладостта ѝ. Тя изпълваше ръцете му и слабините му се втвърдиха до болка от желание да потъне в нея.

Господи беше удивителна, всеки един инч от нея. Той преодоля трите стъпки до леглото и спря. Дъхът му беше накъсан и отекваше в тишината на стаята, а в очите му се таеше въпрос.

Вениша също дишаше на пресекулки. Зърната и опъваха финия плат на нощницата, а устните и бяха влажни и подути от целувките му.

— Грегор.

Беше само една дума, но тонът ѝ му каза всичко. Той я положи на леглото и косите ѝ се разпиляха по възглавницата. Той се плъзна до нея и положи ръка на леко закръгления ѝ корем. С устни направи пътека от слепоочието до крайчеца на устните ѝ. Ако не беше толкова невинна и толкова безценна за него щеше първо да я съблече, но сега не искаше да я изплаши. Вениша заслужаваше да я люби нежно. И въпреки, че копнееше да я притежава, когато най-накрая се случеше тя щеше да запомни не само мигът на страст, но и нежността, с която щеше да я направи своя.

Грегор гризна ушенцето ѝ, а ръката му се спусна към ханша ѝ. Вениша се размърда неспокойно в опит да се притисне към него. Ръцете ѝ се стегнаха около него през разтворената риза, а краката ѝ се преплетоха с неговите подлудявайки го от желание.

Трябваше да запази самоконтрол. Той се отдръпна и я погледна в очите.

— Вярваш ли ми, Вениша?

Очите ѝ бяха с цвят на тъмно бурно небе.

— Да — страстният шепот стопли сърцето му.

Грегор бавно плъзна нощницата ѝ нагоре по краката. Тя ахна, когато прозрачния плат стигна до коляното ѝ и той отново спря. Погледът му продължи да я пита.

Тя вкопчи ръце в раменете му, но не го помоли да спре. Напротив, гладният ѝ взор го подтикна да продължи. Той повдигна нощницата още малко до средата на бедрата ѝ.

Кожата ѝ бе настръхнала, бе свила пръстите на краката си, а гърдите ѝ се повдигаха с учестен ритъм. Пред жадния поглед на Грегор се разкриха заоблените ѝ колене и бедра. Той повдигна единия ѝ крак и я целуна по чувствителната плът отзад на коляното. Тя изстена, изви се нагоре и го сграбчи за косата.

Грегор се усмихна.

— Спокойно любима. Това е истинската ми коса, нали знаеш?

Устните ѝ се извиха в лека усмивка. Тя пусна косата му и прокара ръка по страните му.

— Съжалявам, но ме е гъдел там.

— Знам — той отново прокара език по същото местенце и духна лекичко влажната пътечка, която остави.

— О! — Тя сграбчи чаршафа и изви ханш нагоре.

Грегор продължи да изследва с език коляното ѝ и бавно се насочи към вътрешната част на бедрото ѝ. Вкуси нежната плът там и се наслади на леките потрепвания и нежните стенания, които предизвикваше. Дъхът ѝ се учести, а бедрата и се движеха в неудържим устрем. И тогава тя отново зарови ръце в косите му ѝ го задърпа за косата.

— Грегор — изстена тя. — Аз... Аз не мога... няма.

Той спря веднага. Замръзна като статуя. Трябва да съм нежен. Господ да ми е на помощ, но трябва. Той покри ръцете ѝ със своите.

— Ако не искаш... ще спра веднага — каза той протичко.

Тя впи поглед в него. Един дълъг миг просто го гледаше с очи потъмнели от обзелите я мисли докато опитваше да нормализира дишането си. После бавно, много бавно тя раздели краката си.

Жестът беше деликатен, идеален, изкусителен. Сърцето на Грегор заседна в гърлото му докато се навеждаше да обсипе с целувки нежната плът от вътрешната страна на бедрото ѝ.

Тя потръпна, но остана абсолютно неподвижна с разтворени бедра и опрени на леглото стъпала. Грегор бавно проследи бедрото и нежно обходи с език сърцето на нейната женственост.

Вениша простена името му и се уви около него. Той я пое в устата си, боготвореше я, дразнеше я и я измъчваше докато с вик тя се заизвива под него мълвейки името му.

Грегор я придърпа към себе си и я сгуши в обятията си. Тя положи глава на гърдите му притискайки се към него, а косите ѝ гъделичкаха брадичката му.

— Грегор! — Тя повдигна лице с все още разтърсвано от емоцията тяло.

Той я прегърна силно и я държа така докато не чу успокоеното ѝ дишане. Беше възбуден и го изгаряше болката на желанието, но

продължаваше да я държи топла и сгушена в прегръдките му.

Вениша бавно започна да си възвръща разума. Това ли беше любовенето между един мъж и една жена? Мили Боже, защо никоой не ѝ бе казал? Тя минаваше тридесетте и все още чакаше. Какво си бе мислила?

Проблемът беше именно в това. Бе мислила. А трябваше да чувства. И о, боже колко чудесни бяха тези чувства. Тя искаше още. Сега.

Вениша наклони глава и срещна погледа на Грегор. Сега, когато нейното сърце се бе успокоило тя чуваше как неговото бие неудържимо в гърдите му. Усещаше мъжествеността му притисната към бедрото си. Осъзнаваше, че той се въздържа заради нея и чака знак, за да продължи.

Вениша обхвана с ръце скъпото ѝ лице и прокара пръсти по страните му, преди да покрие устните му с целувка. После легна по гръб придърпвайки го със себе си готова да му се отдаде. Страстта му избухна неудържимо, а устата му стана гореща и настоятелна. Ръцете му не спираха да се движат по цялото ѝ тяло.

След секунда панталоните му бяха откопчани и той бързо се измъкна от тях. С нетърпеливи ръце тя издърпа ризата през главата му и я захвърли на пода с лек смях.

Той я покри с голото си тяло. Топлата му кожа, както и бодливите косъмчета по гърдите и краката му я възбуждаха изкусително и изпращаха сладки тръпки по цялото ѝ тяло. Огромните му топли ръце не спираха да шарят навсякъде, а устните му ги следваха.

Той покри с ръце гърдите ѝ гледайки ги сякаш в захлас. После се наведе и улови с устни едното зърно и го заблiza докато тя не започна да се мята неудържимо под него. Дълбоко в нея се зароди неудържимо желание и тя го прегърна, оставяйки се на чувствените усещания, които я заливаха.

Грегор се настани между бедрата ѝ и тя усети неговото мъжество да се притиска към нея. Вениша затаи дъх. О, да. Точно това искаше повече от всичко на света.

— Вениша? — гласът му беше дрезгав от усилието му да се сдържа.

Тя отвори очи. Съзря неизречения въпрос, който гореше в погледа му и нежно повдигна бедра. Притисна се към него и го

подтикна да продължи.

Той изстена и потъна в нея. Изпълни я цялата и тя ахна от новите усещания, които я заляха. Внезапно той спря. Все още я притискаше, но вече много по-нежно. Остра болка я накара да се свие и да извика. Той стегна прегръдката си и продължи да прониква все по-дълбоко.

— Спокойно, любов моя — промърмори в косите ѝ.

Той отново се раздвижи и се отдръпна леко. Болката беше отшумяла и на мястото ѝ се зароди нещо ново, нещо, което не можеше да достигне. Вениша помръдна под него в опит да намери това нещо.

Той издаде дълбок стон и после вече се движеше все по-бързо и по-бързо, проникваше все по-дълбоко и по-дълбоко. Тя се движеше с него, повдигаше се да посрещне всеки тласък същото толкова отчаяно колкото и самият той. Те удължаваха всеки миг, който ги издигаше заедно все по-нагоре. Внезапно Грегор се напрегна и тялото на Вениша експлодира. Тя се притисна към него с вик.

Грегор не беше в състояние да се сдържа нито миг повече и се отдаде на екстаза заедно с нея.

ГЛАВА 20

„О, мили момичета, какво удоволствие е да срещнете мъж, когато можете сами да измъчвате.“

Старицата Нора от езерото Лох Ломонд към трите си невръстни внучки в една мразовита нощ.

Вениша се пробуди бавно, чувстваше се отпусната и задоволена. С Грегор се бяха любили още два пъти предишната нощ и всеки път със същото желание и страст както първия път. Сякаш не можеха да се наситят един на друг. Не разговаряха много, но погледите им се преплитаха изпълнени с почуда и обожание.

Тя се протегна и усети леко раздразнение между бедрата си, а след това се пресегна към Грегор... но него го нямаше.

Тя седна и отметна косата от лицето си. Тихият шум около камината привлече вниманието ѝ. Грегор стоеше до подноса. Напълно облечен, той изглеждаше съвсем спокоен и изискан, за разлика от страстния дивак, който ѝ достави такова удоволствие само преди няколко часа. Изпълни я несигурност, но тогава срещна погледа му, който я поглъщаше със същия глад, държал ги будни през по-голямата част от нощта.

Вениша се усмихна.

— За миг си помислих, че си си отишъл.

— Само колкото да се измия и да се преоблека. Поръчах закуската тук. Реших, че ще ти е по-приятно отколкото да се изправиш пред всички в стаята за закуска.

Тя се плъзна до края на леглото и леко разкърши раменете си.

— Схваната ли си?

Тя го погледна развеселено.

— Малко. Тъкмо щях да те питам същото, но виждам, че ти въобще не си.

Той се засмя.

Тя наметна халата си и тръгна към подноса, но една мисъл я накара да спре.

— Грегор, Рафли ли донесе закуската?

— Да, защо?

— Прислугата ще започне да говори и...

Той махна пренебрежително с ръка.

— Това е без значение. Когато се оженим...

— Грегор, почакай. Ние правихме любов, да, но това не променя нищо.

Устните на Грегор се изопнаха.

— Вениша трябва да се оженим. Няма да те оставя да посрещнеш бъдещето сама.

Тя стисна ръце. Правеше го от кавалерство и нищо повече. Бавно една друга мисъл се настани в ума ѝ.

— Снощи ти си си помислил, че ако правим любов аз няма да ти откажа нали?

Погледът на Грегор потъмня.

— Това не е единствената причина.

Сърцето ѝ се сви.

— А каква друга може да има?

— Вениша ние винаги сме се разбирали по-добре от всяка друга двойка, която познавам. Сега, след като се случи и това — той посочи към леглото, — трябва да се оженим.

Тя уви ръце около себе си.

— Правихме любов Грегор, но нищо друго не се е променило.

— Вениша можем да имаме прекрасен живот.

— Докато не откриеш, че си заинтересуван от някоя друга жена. Или аз не срещна мъж, който ще ме обича истински. — Тя го погледна с изпълнено с болка сърце. — Грегор, наблюдавам родителите си от години. Въпреки всички неприятности и разправии помежду им те са все още влюбени и са си верни както през първия ден на брака си.

— Приятелството ни оцеля през добри и лоши дни. И бракът ни ще оцелее.

— Брак без любов е малко вероятно да оцелее. Освен това има и друго. Грегор, аз обичам хората, харесва ми да им помагам. А ти не. През цялото това приключение, всеки път, когато се опитвах да помогна на някого, ти ми казваше да не го правя понякога с доста гневен тон.

— Хората се възползват от теб.

— Някои може и да го правят, но повечето са щастливи да им подам ръка, така както съм щастлива и аз. А ти искаш само да те оставят на мира. Ние сме твърде различни.

Грегор се умълча и свъси вежди. След известно време той я погледна и каза твърдо.

— Любовта не разрешава всички проблеми.

— Така е, но е най-важното условие за успеха на един брак. Без нея нещата няма как да потръгнат.

Той се завъртя, направи няколко крачки и се обърна отново.

— Не осъзнаваш ли колко добре можем да живеем. Ще създадем най-добрата конюшня в страната. Знам, че ще ти хареса. Можем и да пътуваме — той се й усмихна. — Може дори да отидем до Италия, но обещавам да не те карам да переш или да даваш уроци на лошо възпитани деца.

Тя му се усмихна вяло, но не отговори нищо. Отиде до умивалника да се измие и си потърси рокля в гардероба.

Грегор я наблюдаваше внимателно, а усмивката му беше изчезнала.

Вениша с разочарование се чудеше как могат да си пасват толкова добре в някои отношения, а в други да са толкова различни. Тя облече розова утринна рокля и седна пред огледалото. Намери сребърния си гребен и го прекара през косата си. С няколко фиби прибра дългите кичури и се вгледа в собственото си отражение в огледалото. Не откри нищо различно. Никой, който я видеше не би предположил, че е прекарала нощта погълната от вихъра на страстта. При тази мисъл очите ѝ се напълниха със сълзи.

— Вениша, ела да хапнеш.

Тя хвърли поглед през рамо. Грегор стоеше до масата, със скръстени на гърдите ръце и с гневни очи.

— А после?

— Предполагам, че няма никакво после. Ти съвсем ясно изрази желанията си. Ако си съгласна ще те придружа до Лондон. Ще тръгнем незабавно.

Тя потрепери от горчивината на тона му.

— Не. Ние доведохме тук мис Плат, мис Хигънботъм и сър Хенри. Трябва да им помогна да решат проблемите си, преди да замина.

— По дяволите, Вениша. Те могат да се погрижат за себе си и...

— изведнъж той млъкна.

— Те са хора Грегор. Точно като теб и мен.

— Те не са като нас. Когато ние имаме проблем се опитваме да го разрешим. А всички те очакват ти да го направиш вместо тях.

— Някои хора нямат дарба като нас да откриват правилните отговори.

— Те няма и да открият какви дарби притежават, ако ти продължаваш да правиш всичко вместо тях.

— Не мога да ги оставя да се провалят.

Грегор присви очи, а гласът му стана нисък и груб. Той почти изръмжа:

— Ах ти самонадеяно момиченце!

Тя примигна невярващо към Грегор.

— Аз, самонадеяна?

— Самонадеяна си — повтори той, гледайки я с... неодобрение.

— Какво искаш да кажеш с това?

Той се разсмя горчиво, а след това поклати глава.

— Склонността ти да се намесваш в живота на всички, независимо колко скъпо ще ти излезе това, не е заради желанието ти да им помогнеш. Правиш го, за да докажеш, че си по-добра от тях, по-умна и по-способна. Дори не вярваш, че те могат де се справят сами.

— Това не е честно!

— Не е ли? Ако бях някой нещастен беден глупак, който не може дори да си завърже обувките, нямаше да ми откажеш нали? Но тъй като аз съм способен, силен, зрял мъж за мен няма място в живота ти.

Бузите й пламнаха от тези обвинения.

— Съжалявам, че имаш толкова лошо мнение за мен.

— А аз съжалявам, че ти имаш толкова лошо мнение за целия свят.

Виниша стисна ръце забила нокти в дланите си. Сълзи от ярост напиха в очите ѝ. По дяволите, нямаше да се разплаче. Някои хора ставаха прекалено приказливи, когато се ядосат, но тя само плачеше силно. Мразеше да го прави, но не можеше да спре, след като вече е започнала. Тя изхлипа, обърна се рязко кръгом и избяга бързо от стаята.

— Вениша!

Чу гласа му докато тичаше по коридора. Искаше само да се махне и да не го вижда никога повече. Като си помисли, че беше започнала да вярва, че той я обича. Не си струваше дори да бъдат приятели, след като той я обвиняваше, че е...

Наложи се да спре в голямата зала, където предизвика вниманието на двама лакеи. Икономът Рафли я попита:

— Мис, какво се е... — той спря и отмести очи от нея. Изглеждаше напълно смутен.

Грегор настигна Вениша и я хвана за лакътя.

— С мис Оливие трябва да обсъдим нещо. Има ли някой във всекидневната?

— Да, милорд. Някакви посетители, които току-що пристигнаха и аз...

— Трябва да говоря с мис Оливие веднага. Кой е в стаята за закуска?

Икономът се притесни още повече.

— Господарката и лорд Рейвънскрофт. Имат разногласия за играта на вист, която играха снощи. Тя смята, че негова светлост... хм... се е опитал да я измами и е решена...

— А в библиотеката?

— Там са мис Хигънботъм и сър Хенри Лоундън, милорд. — Икономът тихо добави: — Мис Хигънботъм е разстроена от нещо, което сър Хенри каза за баща ѝ. Те спориха за това доста бурно.

Раздразнение пролича по лицето на Грегор.

— А има ли въобще други стаи тук?

Рафли се замисли.

— Всъщност има една малка всекидневна, но сега там са мис Плат и мисис Оливие. — Той се оживи. — Вярвам, че мисис Оливие няма търпение да избяга от там, така че ако искате да ги прекъснете...

— Не, не. Кои са новите посетители?

— Вашите братя. Пристигнаха само преди миг. Точно щях да дойда да ви съобщя, когато вие и мис Оливие се появихте.

Грегор се намръщи.

— Братята ми са тук?

— Да, милорд. И тримата.

— Проклятие! Какво по дяволите искат?

— Не бих могъл да кажа, милорд — отвърна Рафли.

— Ще се видя с тях, след като поговоря с мис Оливие. — Грегор погледна към Вениша. — Искам само да поговорим насаме и кухнята ще ни свърши работа.

Рафли изглеждаше засегнат.

— Кухнята? Сигурно се шегувате милорд. Веднага ще проверя...

Чу се силно почукване на входната врата, последвано от груб вик.

— Отворете тази врата, преди да съм я разбил.

Грегор разпозна гласа на ескуайъра веднага, както и този на пригласящата му мисис Блум.

— Боже мили! — възкликна Грегор, сграбчи Вениша за китката и се насочи към коридора.

— Милорд? — извика учудено Рафли.

— Отвори проклетата врата — отвърна му Грегор.

Вратата на библиотеката се отвори и Грегор спря толкова рязко, че Вениша се блъсна в него. Той се обърна и погледна към входа, откъдето сега грубият глас на ескуайърът се смесваше със сърдития тон на мисис Блум.

Проклинайки под нос, Грегор стигна до най-близката затворена врата, отвори я рязко и набута Вениша вътре. Той също влезе и затвори вратата зад себе си, след което потъна в тъмнина.

Ароматът на чисто колосано бельо погъделичка носа ѝ. Очите ѝ бавно привикваха към ивицата светлината около вратата и тя премигна с учудване.

— МакЛийн, в килера с бельото сме!

ГЛАВА 21

„Деца! Вие не можете да плените любовта! Но любовта ще ви плени — може би, а може би не!“

Старицата Нора от езерото Лох Ломонд към трите си невръстни внучки в една мразовита нощ.

Грегор се огледа наоколо.

— Така изглежда. И ще останем тук, докато не приключим тази дискусия.

— Това не е дискусия. Това си е спор. Ти си напълно...

— Неустоим? Убийствено красив? Прав? — Той се усмихна мрачно. — Въпреки че не си съгласна с всичко, което казах, трябва да признаеш, че в думите ми има смисъл.

— Грегор, не можем да останем тук. Ескуайърът и мисис Блум бяха доста ядосани. Тази ситуация...

— Която ти сама ни докара.

— Не, не съм!

— А не бе ли ти тази, която окуражи мис Плат да напусне работата си при мисис Блум?

— Мисис Блум има труден характер.

— Също и мис Плат. Струва ми се, че са създадени една за друга.

На Вениша ѝ се искаше килера да бе по-голям, защото ѝ се налагаше да извие глава колкото е възможно по-назад, за да срещне погледа на Грегор.

— Може и да си прав. Но не аз окуражих мис Хигънботъм да избяга от баща си!

— Не? Не показва ли съчувствие, не я ли насърчи да се самосъжалява, вместо първо да събереш малко повече информация?

— Сър Хенри й подхожда идеално.

— Може и да си права, но това не е наша работа. Ескуайърът не е глупав мъж. Той иска най-доброто за дъщеря си...

— Той искаше да я отведе в Лондон, далеч от този мъж...

— Когато тя се опитваше да убеди да избяга с нея. Замисляла ли си се, че той просто иска да предпази дъщеря си от това тя да се компрометира. Той може би е възнамерявал да позволи на сър Хенри да посещава и дори да ухажва дъщеря му, когато отидат в Лондон, но в по-официална и безопасна обстановка?

Вениша въобще не бе помислила за това.

— Какво те кара да мислиш така?

— Защото ескуайъра обяви на всеослушание къде ще заведе дъщеря си. Той дори е написал бележка на сър Хенри, и по тази причина, когато намерихме човека, той вече бързаше за Лондон.

— Не би могъл да си сигурен.

— Сигурен съм, че ескуайърът, въпреки грубите си методи, има добро сърце. Той със сигурност го доказа в усилието си да помогне на всички ни да напуснем хана.

Това беше истина. Вениша прехапа устни.

— Ами Рейвънскрофт?

— По дяволите, Вениша! Спри да се опитваш да оправяш целия свят!

— Грегор, не разбираш ли? Това мога — да оправям нещата. Такава съм. — Тя срещна погледа му. Очите й плузнаха в сълзи, когато прошепна. — Ако ме обичаше, щеше да го разбере.

Той разбираше. Тя беше научена да се грижи за другите, както него го бяха научили да се контролира и никога да не очаква нищо. Тя беше права, най-сетне го призна пред себе си. Нямахме право да очаква от нея да се откаже от нещо, което очевидно означаваше толкова много за нея.

Отвъд вратата на килера, сякаш се бяха изсипали всички демони от ада. Ескуайъра крещеше, дъщеря му хлипаше, Мисис Блум врещеше, Мис Плат дърдореше, бабата на Вениша искаше главата на Рейвънскрофт на поднос, докато младият глупак настояваше някой да преброи сумата, за да докаже, че казва истината.

Вениша присви очи и изтри сълзите си.

— Нямам какво повече да кажа, не мога да остана тук Грегор, трябва да отида там и да помогна да намерим решение на всичко това.

Тя сложи ръка на дръжката на вратата.

Ръката на Грегор се склучи около нейната. В този момент, в топлината на преплетените им пръсти, той разбра какво трябва да направи. Осъзна го толкова кристално ясно, че се усмихна в отговор.

— Идвам с теб.

Тя погледна към ръката му, която топло обгръщаше нейната.

— Защо?

— Защото те обичам и те разбирам.

Сърцето на Вениша щеше да се пръсне.

— Ти...

— Обичам те!

— Наистина ли? — попита задъхано тя.

Той я целуна. Повдигна я от земята твърдо и властно и завладя устните ѝ. С тази целувка ѝ казваше, че са създадени един за друг и ще си принадлежат завинаги. Вениша отвърна на целувката му, обхваната от същата страст, както всеки път.

Беше му неимоверно трудно да си възвърне контрола и да я пусне на земята.

— Какво казваше? — попита я дрезгаво.

Тя се олюля срещу него, устните и бяха разтворени, а очите и блестяха от страст.

— Не си спомням.

Той се разсмя гръмко точно когато врявата отвън се усили. После хвърли поглед към вратата.

— Предполагам, че искаш да отидеш там.

Това не беше въпрос, така че тя не му отговори.

— Много добре, ще им отделим пет минути.

— Само пет?

— Да, можеш да споделиш с тях мнението си как да решат проблемите си. Но, Вениша, разбери, че те трябва да го направят сами. Не можеш да бъдеш отговорна за всички, точно както и аз не мога да се преструвам, че не съм отговорен за теб.

Това изглеждаше справедливо. Тя кимна.

— Пет минути — обещавам!

— Добре — ухили се той, — защото няма да издържа и миг повече, без да те докосна и не отговарям за последствията ако се забавиш.

— Пет минути тогава — изкикоти се тя в отговор.

Той отвори вратата отстъпвайки встрани и се поклони.

— След теб, любов моя.

Той я последва по коридора.

Ако шумът се бе чувал силно докато бяха в килера, то навън бе още по-зле. Ескуайъра и дъщеря му си крещяха един на друг във вестибюла, а сър Хенри се опитваше безуспешно да се намеси. Мис Плат и Мисис Блум, застанали една срещу друга, се обвиняваха взаимно в безчувственост и егоизъм. Виола се мъчеше да защити Рейвънскрофт от старата вдовица, която се опитваше да строши пищялите му с бастуна си. Тримата братя на Грегор стояха на стълбите и наблюдаваха цялата връва с безкрайно удивление.

Дугъл срещна погледа на Грегор и му намигна, а той се ухили, когато видя Вениша да се насочва към центъра на бъркотията.

Щом я видяха всички млъкнаха за миг, а после се втурнаха да обясняват, всеки собствената си версия на историята.

— Вениша! — Мис Плат избута Рейвънскрофт настрана. — Мисис Блум ме обвинява, че съм една безсрамна флиртаджийка. Флиртаджийка?! Можете ли да си представите?

— Ха! — отвърна разярената мисис Блум. — Ти си много лоша от това! И то след като аз ти намерих работа като шивачка, за да платиш излизането на безполезния ти брат от затвора. Така ли ми се отплащаш затова, че се опитах да ти помогна? Ти си една неблагодарница.

Рейвънскрофт се наклони към нея със зачервено лице.

— Вениша, вашата баба твърди, че съм я измамил с два пенса! Кажете й, че никога не бих направил подобно нещо!

— Чух, за онзи Ълстър, който ви чака, за да ви изкорми в секундата, в която се върнете в града. Него също сте го измамили, нали?

— Вениша — възкликна майка й, навеждайки се напред. — Къде беше? Отидох до стаята ти, но там нямаше никой и...

С насълзени сини очи, мис Хигънботъм се втурна напред и се вкопчи в ръката на Вениша.

— Трябва да обясниш на баща ми, че няма да отида в Лондон, без значение какво казва той! Аз няма да оставя моя любим Хенри.

— Кой ти е дал разрешение да се обръщаш към сър Хенри с неговото кръщелно име? — прогърмя гласът на ескуайъра.

— Не смейте да й крещите! — Изръмжа сър Хенри и възмутено изпъна гръб.

Вениша пое дълбоко дъх.

— Моля всички ви за внимание! Имам само пет минути, затова трябва да побързам.

— Пет минути? — Баба й смръщи сбръчканите си вежди — Защо пет?

— Защото са напълно достатъчно — отвърна Грегор. — Вениша, имаш ли нужда от помощ?

Тя го дари с благодарна усмивка.

— Не, не мисля. Смятам да започна с мис Хигънботъм.

Което беше добър избор, предвид, че мис Хигънботъм беше стиснала здраво ръката на Вениша.

— Татко е толкова лош! — каза емоционалната млада дама с разтреперан глас. — Той каза, че трябва да отида в Лондон и че не мога да се виждам Хенри!

Вениша погледна към ескуайъра.

— Сър, знам, че нямам право да се бъркам, но на мен ми се струва, че ако напълно прекъснете контактите между дъщеря си и сър Хенри, ще увеличите желанието й да го вижда още повече.

Ескуайърът се намръщи.

— Никога не съм казвал, че той не може да я посещава. Не се опитвам да я откъсна от света! Но искам тя да изкара поне един сезон, преди да започне да взема подобни решения.

— Само един сезон? — попита Вениша.

Сър Хенри го погледна с очакване.

— Но това ще продължи с месеци — начумери се Елизабет.

— Да — съгласи се Вениша — Все пак ще си струва, ако баща ви позволи на сър Хенри да ви посещава, докато сте в Лондон. — Тя погледна към ескуайъра — Ако Елизабет се съгласи да изкара цял сезон и се включи в него както подобава и не прави повече сцени и обещае да не се вижда със сър Хенри, освен с вашето одобрение...

— Вениша — възкликна Елизабет — Аз не мога да направя всичко това.

— Да можеш — отговори сър Хенри, отправяйки прочувствен поглед към своята любима. — Бих те чакал и сто години. Какво значение има един сезон, особено ако ще мога да те виждам.

— Е? — Вениша се обърна въпросително към ескуайъра.

— Предполагам, че може — отговори мистър Хигънботъм. — Но сър Хенри няма да отседне в нашата къща докато е в Лондон!

— Това не е необходимо — сковано отвърна достойният джентълмен. — Аз притежавам собствена къща в Мейфеър.

— Наистина ли? — ескуайърът изглеждаше впечатлен.

— Хенри има къщи в Лондон, Брайтън, Бат и Йорк нали Хенри? — попита Елизабет.

— Всъщност притежавам две в Бат, и двете в отлично състояние за отдаване под наем.

Ескуайъра погледна сър Хенри така сякаш го виждаше за първи път.

— Аз мислех, че сте фермер.

Сър Хенри му отправи скромна усмивка.

— Аз наистина съм, сър. Фермер — джентълмен.

Грегор се ухили, а гордостта му от Вениша нарасна.

— Така — обърна се Вениша към Рейвънскрофт. — Според мен дължите на баба ми два пенса.

— Не е вярно! — развика се той. — Аз си ги спечелих честно и...

Бастуна на баба й го удари през пищяла.

— Ох! — Той заподскача, а лицето му се изкриви от болка.

— Бабо, престани веднага.

— Мразя мошениците!

Вениша погледна към Рейвънскрофт.

— Имате ли два пенса в себе си?

— Да — отвърна той вбесено. — Но тук става въпрос за принципи!

— Тук става въпрос да ви спасим пищялите. Аз няма да съм наоколо, за да я спирам всеки път, когато размаха бастуна си. И ако си мислите, че тя няма да ви последва и в Лондон, жестоко се лъжете. Ще се молите лорд Ълстър да ви застреля.

— Права е, — каза баба й, размахвайки бастуна си срещу Рейвънскрофт.

Той отскочи назад и бръкна в джоба си.

— Имам само тази гвинея.

Старата дама я сграбчи от пръстите му.

— Ще смятам това за лихва — тя прибра монетата в джоба си ухилена.

Раменете на Рейвънскрофт се отпуснаха, но той знаеше, че е победен.

— Ами аз? — Мис Плат бе вирнала нос с кръстосани пред гърдите й кокалести ръце. — Мисис Блум не беше особено мила с мен!

Мисис Блум настръхна.

— Не съм била мила? А когато ти помогнах да намериш парите, за да платиш дълговете на безполезния си брат?

— Карахте ме да шия.

— Нищо не съм те карала да правиш. Помогнах ти да си намериш добре платена работа. Същото правех и аз, преди да се омъжа за чичо ти. Няма нищо срамно в това да изкараш малко пари независимо какво ти е наговорил покойният ми съпруг.

Мисис Блум въздъхна и се обърна към Вениша.

— Рандолф беше чудесен човек в много отношения, но крайно невнимателен със своите инвестиции. Опасявам се, че той окуражи мистър и мис Плат да се държат доста екстравагантно. Така и не положи усилия да ги научи да пестят. Страхувах се, че това ще съсипе и двама им.

— Нямахте да има нужда да работим, за да се издържаме ако вие не бяхте взели всичките пари на мистър Блум, когато той почина — отвърна мис Плат с кадифено мек глас.

— Мистър Блум нямаше никакви пари, когато почина. Аз ви казвах това и преди, въпреки че вие продължавате да мислите обратното. — Мисис Блум се протегна напред и взе ръката на мис Плат. — Знаем, че никога не си вярвала, че ме е грижа за теб, колкото чичо ти, но в последните години ти стана много важна за мен. — Устните на Мисис Блум трепнаха. — Когато си помислих, че си подведена от някакви измамници, толкова се разтревожих, че няма да стигна до тук достатъчно бързо!

Мис Плат се втренчи в Мисис Блум със сълзи в очите.

— О-о, мисис Блум! В-вие сте дошли, за да ме спасите?

Мисис Блум кимна.

Грегор гледаше изумено как мис Плат се хвърли на врата на мисис Блум и зариди.

Вениша въздъхна щастливо и отправи поглед към Грегор.

— С колко време още разполагам?

Той извади часовника от джоба си.

— Тридесет секунди. Бих казал, че е...

— Един момент.

Все още прегърнала мис Плат, мисис Блум впери неодобрителен поглед във Вениша.

— Мис Уест, или Оливие, или както там ви е името, мисля, че дължите на всички ни обяснение. Вие ни излъгахте. Вие и вашият така наречен „брат“ и „настоятник“. Настоявам за обяснение.

— Да, — каза ескуайъра, премигвайки сякаш току-що се бе събудил.

— Коя сте вие и защо ни излъгахте?

Всички погледи се обърнаха към преbledнялото лице на Вениша. Майка ѝ пристъпи напред.

— Всъщност аз мога да обясня всичко.

— Не е необходимо да го правиш — отвърна Грегор, като щракна капачето на часовника си и го върна обратно в джоба си. Възнамерявам да отведа годеницата си на някое тихо, усамотено място и да ѝ предложи брак по подходящ начин.

— Какво? — възкликна Дугъл, с вид на ударен от гръм.

— Проклетата да съм, ако не ми напомняш все повече и повече на своя дядо — изкиска се старата дама.

— Предложение, хмм? — мисис Блум отправи леден поглед към Грегор. — Това означава ли, че не сте ѝ настоятник?

— Не, не е! — изкреця Рейвънскрофт, сочейки Грегор с пръст — Той никога не ѝ е бил настоятник!

— И вие не сте неин брат? — продължи мисис Блум.

— Не — почервеня Рейвънскрофт и се скова. — Аз съм...

— Времето изтече — Грегор грабна Вениша в прегръдките си.

Тя отвори уста да протестира, но срещна погледа му. Бавно, топла усмивка разцъфтя на устните ѝ и тя въздъхна щастливо.

Усещането да бъде в прегръдките на Грегор, бе прекалено изкусително. Той се прокашля и каза:

— А сега моля да ни извините, но отказвам да чакам повече. Трябва най-сетне да направя предложение на тази дама.

— Отново — доуточни Вениша.

— Но този път ще го направя както трябва.

Очите на Вениша заблестяха от страст.

— Чудесно! — Изръкопляска Виола. — Ох, знаех си аз, че това ще се случи един ден! — Тя погледна ескуайъра и каза с поверителен глас. — Те винаги са били приятели, както знаете и толкова добре си подхождат.

Ескуайърът се усмихна колебливо.

— Щом ще се женят предполагам, че се нуждаят от малко усамотение, за да може той да ѝ предложи както трябва. Такива неща не се правят пред публика.

Рейвънскрофт се размърда.

— Само през тру...

Старата дама чевръсто подложи бастуна си пред крака му и той се приземи на пода. Опита да се изправи, но Виола беше по-бърза. Тя застана точно до него.

— Ръката ми — изпъшка той.

Тя се наведе, така че полата ѝ да закрие чехъла, с който беше стъпила върху ръката му и погледна Грегор.

— Всекидневната е свободна. Тя е ето там — посочи тя.

— Чудесно — притискайки Вениша плътно до себе си, той погледна към брат си. — Дугъл, би ли имал нещо против да отвориш вратата.

— С удоволствие.

Зад него Александър изръмжа.

— Грегор, не одобрявам! — Той огледа намръщено събралата се компания. — Всичко е прекалено объркано.

— В такъв случай радвай се, че това е моят живот, а не твоя — той сведе поглед към Вениша и се усмихна. — Аз лично наскоро открих, че малко хаос в живота понякога е много полезен.

Хю се подсмихна и каза на Александър:

— Страхувам се, че те разкараха братле. Хайде да намерим малко портвайн и да оставим на спокойствие щастливата двойка.

Дугъл забърза да им отвори вратата.

— Аз ще остана да пазя — той ги изчака да минат покрай него и решително затвори вратата зад тях.

Щом вратата се затвори Грегор чу Дугъл да казва:

— Мисис Оливие, не искам да съм нахален, но дали ще се намери малко портвайн в къщата?

— Разбира се — отвърна Виола. Предполагам, че най-добре ще е всички да се преместим в трапезарията. Майко, не мислиш ли, че трябва да сервираме нещо освежаващо на гостите?

Отговорът на вдовицата се изгуби в шума от гласовете на гостите, които се запътиха към трапезарията.

Вениша се разсмя, опряла рамо в гърдите на Грегор.

— Започва да ми харесва да съм обвързана с братята ти.

— И аз явно спечелих благоволение и на майка ти и на баба ти, от които съм направо възхитен. — Той я остави да стъпи на земята, но я задържа в прегръдката си и нежно я притисна към себе си докато я целуваше.

Целувката ги остави без дъх. Той вдигна глава и нежно погали с палец долната ѝ плътна устна. Очите му блестяха, когато подгъна коляно и пое ръката ѝ в своята.

— Вениша, обичам те. Ще се омъжиш ли за мен? Ще ме приемеш ли?

— Да — отвърна тя дрезгаво, а очите и се наляха със сълзи. — И аз те обичам.

До този момент, той не бе осъзнавал колко старателно беше пазил сърцето си. След като чу думите ѝ, той усети как го обзема безмерно щастие. Изправи се, отново я притегли в прегръдките си и я завъртя във въздуха.

Животът с Вениша едва ли щеше да е обикновен. Щеше да има много бъркотии за оправяне. Но щеше да си заслужава, щом тя щеше да е до него. Той я целуна за пореден път и я остави да стъпи на пода.

Ръцете ѝ все още обгръщаха врата му.

— Мисля, че трябва да го отпразнуваме подобаващо на горния етаж.

Той се засмя и я вдигна на ръце.

— Всичко, което поискаш, сърце мое. Всичко, което поискаш.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.